

IHAHA

80,81

konji

Mndrejc Puved

April 2020

Kazalo

UVOD.....	3	Kasači.....	35
Danasa.....	4	Občni zbor.....	36
Na splošno.....	12	Razrešitev.....	37
SANJE.....	14	Novo vodstvo.....	37
Dobra volja je najbolja.....	14	Odcepitev.....	40
Frej kot ptiček na vej.....	14	TEČAJNIKI.....	42
Mi je ali mi ni.....	15	Prvo jahanje.....	43
Popolnost.....	16	Osnove.....	46
Sreča.....	17	Nadaljevanje.....	48
Romantika.....	17	Liki.....	49
Medprostor.....	18	Izpopolnjevanje.....	50
Picikl.....	18	Piljenje.....	52
Pričakovanja.....	19	Zaključni.....	53
Punca.....	19	Izpit.....	54
KROGI.....	21	KINO.....	58
Hana.....	21	Premor.....	61
Prestranek.....	23	Pokličem.....	62
Klub.....	24	Avgust.....	65
DARJA.....	27	Fiček.....	66
Agitator.....	28	Prosti tek.....	67
Podporniki.....	29	Iški.....	68
Somišljeniki.....	30	Pavza.....	71
Upor.....	31	Ne more.....	73
Hujskanje.....	32	Izgine.....	74
Spodkopavanje.....	33	Ne morem.....	76
Privatniki.....	34	NAUK.....	79

UVOD

Tuki bo treba kero reč!
(Potrebno je poudariti!)

Prvič, kakor koli napletali, tole je vse, no večina izmišljeno. Sicer na realnih osnovah, ker se mi pač butasto zdi začetni z nekoč, nekje, za devetimi gorami, v deveti vasi in take. Ne, zgodbo sem postavil na jahalni klub na [Ježici](#), kamor sem skoraj dve leti hodil za časa drugega in tretjega letnika faxesa.

Čeprav iz gornjega sledi precej točno časovno in prostorsko definiranje, je le potrebno podčrtati, da so bili to še časi veselega socializma. Mi smo bili že prestari, smo že uporniško fazo skozi dali, eni bolj kot drugi, a to je potem tudi že ena druga zgodba, a pionirčki so pa še veselo z zastavicami mahali [štafeti mladosti](#), [mala terasa](#) se je vrtela na radiu in sploh je sonce sijalo.

V resnici je ravno takrat štafeta nehala, a mi še dolgo nismo štekali, da nekaj bo. Takrat še povsem v luftu. Ja, natolcevanj kolikor hočeš, a menda so tudi [marsovce](#) najdli, tako da jih nisem resno jemal.

Vse je bilo še pod kontrolo SZDLja, vse je bilo družbeno in samoupravno. Eni so se sicer pridušali ob ognjemetu za prvi maj, češ bo cukrer spet dražji, a vaški posebneži so bili povsod in vedno, nima veze z sistemom.

Tale modra pisanja so bila že kje objavljena, ker pa so zelo ilustrativna za opisano obdobje, jih limam še tu.

Danasa

Če si česa nisem mislila, si pa nisem, da se bo tale še h komu stisnila. Opazovala me je, ko sem ji božal, vrat mi je položila na ramo, po vratu pa po prsih in trebuhu.

Viš, duša pokvarjena. Ne, nič takega ni bilo.

Pa po gobcu tudi. Čeprav tam sem bil kar previden. Kakor me je imela rada, je bila pa sila nepredvidljiva. Bil sem en redkih, ki mi je jedla iz roke. Dlan sem moral razpreti z vso silo, sicer je poleg sladkorne kocke, kaj hitro zagrabila tudi kožo. In to je, še najmanj kar lahko rečem bolelo. Pa bi lahko dodal še vse pridevnike, da o pomožnih glagolih ne govorim.

Začelo se je pa čisto drugače.

»Neža, oprost, ampak, te gledam že pol leta, pa si mislim, tole je pa moralo sila boleti, ko so te šivali po vratu, če ti ni zoprno, prosim povej, kaj se ti je pripetilo?«

Neža sicer precej mirna in tiha miška, ki je naredila vse naloge zraven se ji je pa videlo, da nekih dalekosežnih nagnjenj nima, je delala 2. letnik z nami.

Kar oči so se ji zasvetile. In prvo kar je bilo besed je bil cel rafal pomožnih glagolov. Sploh nisem vedel, da punce še bolj preklinjajo, kot ta najhujši kvantači med fanti.

Strmel sem vanjo in z odprtimi usti in opazoval iskre v očeh, ko je začela praviti, zakaj je imela tako grdo brazgotino na vratu. In to točno na sredini, veliko, da je prekrilo celo prvo stran vratu pa še malo v podbradek. Sila šarlatansko delo za plastično kirurgijo. Se mi je zdelo, da bi sam bolje zašil, če bi znal šivati in ne bi prej vkup padel ob pogledu na tako rano. Sploh, da je preživela. Zato me je pa tako zanimalo.

Ko se je spucala in je počasi nastavila tudi z zgodbo, čeprav pomožni glagoli so še vedno kraljevali, je povedala. Že precej let jaha na jahalnem klubu Ljubljana. In, da so dobili eno divjo kobilo, kateri nihče ni bil kos. Pa so njo določili, da jo umiri, ker konj je bil še uporaben, čeprav so ga s transporta sneli.

To se je takrat dogajalo v Prestranku. So konjeniki pregledovali konje namenjene v klobase, v Italijo. V Prestranku je bila veterinarska kontrola, pred carino v Sežani. In tam so ponavadi stali par dni. Takrat so tisti, ki so se spoznali na konje, menda se že na daleč vidi za kaj je kateri sposoben, kar nisem nikoli dojel. Meni so bili lepi, pa veliki, pa po barvi so se tudi ločili pa eni so bili bolj eni pa manj živahni. Čez čas sem opazil, da imajo celo karakter in na koncu osebnost, a to je bilo proti koncu zgodbe, da bi pa kdaj stal na peronu in opazoval stotine konj in med njimi videl, da je kateri še uporaben za šolo jahanja. Ej, so vsi poklapani in žalostni. Razen po barvi jih ne bi ločil.

Eni so pa znali, celo znani so bili po tem in včasih so bili najeti, da so zrihtali poceni konja, ker te konji so se vagali po kg. In je cena v kg-jih bistveno manjša od jahalnega konja.

Torej en jo je določil in so jo sneli. Pol pa problemi. Ne samo, da je bila ogromna. Malček je spominjala na nemške delovne konje, ki so vlekli vozove s pivom. Pol večji od normalnih. Kopita ni imela poraščena z dolgo dlako kot Nemci, a trebuh je bil pol širši od največjega vamparja na klubu. Pa bi človek mislil, da je glede na velikost okorna kot se takim velikanom gre. A ja. Še preden si pomislil je brcnila. Skočila pol metra v zrak in se ukrivila kot mačka. Temu skoku se sicer reče mačji hrbet. To je takrat na rodeu, ko kaubojski poletni v zrak in se večinoma točka zaključijo. To zna vsak konj, razlika je samo kako sunkovito in nepričakovano.

Vsakega je skipala v pol minute. In so Nežo najbolj zvito jahačico, ki se nikogar ne boji, določili, da ji, da vetra. Pa menda niti v box ni prišla.

Box je ograjen prostor, ponavadi 4x4m v katerem so konji večinoma neprivezani a vse eno pod kontrolo. Po moji je Danasa začutila, s časom sem videl, da imajo izredno izostren čut za dogajanje okoli, da se ji bliža zadnja ura, in se ni pustila niti osedlati in zauzdati, ker potem bi jo verjetno Neža že dala vetra, tako jo je, pa, menda v istem trenutku, ko so odprli vrata, vsekala z zadnjo nogo, ful ruker, v goltanec, v adamovo jabolko, katero se je seveda odlomilo, v vratu ji je zevala ogromna raztrganina in seveda se z kobilo potem še dolgo ni nihče ukvarjal. Po mojem je bila na transportu, ker je prejšnji lastnik obupal, da iz tako živčne in hudobne kobile, ne bo nikoli nič dobrega.

Nežo so seveda, v mlaki krvi poizkušali zaviti, da ji kri, ki je menda brizgala, kot iz špric bruna, nebi odtekla. Rešilca pa pod nož. Dotični kirurg jo je samo pokrpal, po moji z mislijo, da jo bo potem lepotni kirurg nekoč porihtal. Pa je pri tem ostalo. Skratka iz perspektive plastične kirurgije čisti zmazek iz stališča hitr sam de bo, pa po moji dosti učinkovito.

»Pa si jo fentala?

Koga?

Ja kobilo vendar, saj te je skoraj na oni svet spravila.

Neeeeeee. Zakaj pa? Kaj je pa kobila kriva. So jo že živcirali, sama sem bila pa tudi butasta, da sem ji za rit stopila, kamor še udomačenemu in prijaznemu ne smeš.

In? Kako se je končalo.

A iz mano?

Ja tabo, pa kobilo tut?

Nč, ko sem se vrnila na klub je bila že krotka. No, kakor ta sploh bo krotka. A so ji ubili vsako iskrico divjosti. Po mojem je še za orat preslaba, tako so jo zadenfal.«

Ob Konjeniškem klubu Ljubljana, ki je sicer takrat gostoval pri teti Ivanki. Teta Ivanka je klela kot Neža. Pa brez vzroka. Vsak stavek je začela z ... ga začinila z in končala z ... Premori so pa sploh bili ...

Pa ni bilo nič takega. Sem jo enkrat prav topogledno opazoval, meni je bila tanajboljši naturščik kar sem jih kdaj srečal. Ne Felini ne Kusturica ji nista bila kos.

Mi rihtamo konje, al pa se rihtamo, da bomo rihtali konje, ene 10 mandelcev, skratka polno dvorišče, Ivanka pa na vratih svoje domačije, v firtahu, z ruto malo čez oči, potne srage po licih so

izdajale, da je ravno nekaj težkega delala, roke prekrižane na že davno izpraznjenih prsih, opazuje mladino, ki veselo rezgeta ob opravljenih okoli konj. Pa prileti golob, katerih je bilo sicer dosti in pristane na gnoju. Ivanaka pa:

»Pička ti materna, kok dobr gulop, mater mu nabijem, tole bi pa bla super mineštra, kurac to sifilističn.«

Otroci so bili navajeni na vse te izpovedi, katere je imela stalno vse polno. Meni je šlo pa tako na smeh, da sem kar na stranišče moral. Ta pa je vaški posebnež ali original.

»Prid ti jo pokažem.«

Kobilo na klubu.

In prideva s Petrom eno popoldne na Ježico. Čez cesto u Štošce pu rošče. Pa res no. Sam, da ne po rošče ampak na obisk Neži na klub, se pravi Danasi.

Peter, to je treba povedati, je dolg kot ponedeljek. Tudi sam nisem bil pri ta malih, pa sem bil ob Petru res ta mal. Še sreča, da me je bilo nekaj čez ramena. Takrat še ne čez trebuh. Tako, da niti nisem tako odstopal. Pa bi ga vse eno moral gor gledati, če bi se z njim menil, a v tistih časih smo govorili tako, da si po svoje gledal, čeprav si nekomu nekaj razlagal. In ni bilo problema.

Ti zakorakava na dvorišče, danega naslova, kar ni bilo težko najti, saj se je smeh razlegal po vasi in topot kopit je bilo slišati. Edino kar bi lahko zgrešila je, da bi zavila k sosednji kmetiji, kjer so imeli policaji. Tam so imeli večje in močnejše konje saj jih niso iz transportov snemali. Potem so jih pa trenirali tako, da so jim petarde ob ušesih prižigali in konj ni smel niti prestopiti. Trzniti že, odskočiti, kot vsak normalen konj pa ne, da bi na demonstracijah lahko bili koristni. Sicer kako pa bi izgledalo, da so demonstracije, al pa ne vem katera žurka, pulcaji bi pa za konji letali.

Kar se je potem par krat zgodilo. A ne policajem ampak nam. Mi smo imeli psihološko zdrave konje. In tak, ti ob, ne poku pištole, ampak, če list pade na tla, naredi tako paniko, kot, da je konec sveta, če si pripravljen se več kot poskok ne zgodi. Tistim se potem reče star jahač. Tisti, ki pa telebnejo, so pa začetniki. Kar se odskokov tiče, po mojem mnenju jih konji izvajajo, ne zato, ker bi se res česa ustrašili, kar sploh ni osamljen slučaj, ampak, konjem je pač vseč poskočiti in, če je vzrok bukov list v zraku, juhu, u luft, če je začetnik, juhu, sreča brez vrvice pa laufat. Konji so narejeni za laufanje in topogledno sila otročji, če vidiijo, da en laufa, pejmo punce, večinoma so kobile, ter ga prehitijo. Zato jih je tako enostavno na dirko pripraviti.

Tudi brez priprave bi laufali. Sicer ne v krogu ampak čez drm in strm in najraje po poljih in travnikih, če pa teh ni pa po cestah in tako včasih tudi gor na Ježico mimo Ruskega carja po Titovi. Seveda je promet stal, mi smo pa letali med avtomobili in upali, da se ne prevrne, ker podkovan konj na asfaltu je kot ti na drsalkah na Blejskem jezeru pozimi.

»Živjo Neža. Sva prišla. Dej mal razkaš.

Živjo, tole je Kazan, tale je Cika, to je Gumpi in tako čez štaló.«

Vmes tudi kakšen človeški osebek pod imenom.

»Tuki pa pasta. Ne zraven stopit, to je pa Danasa.

Jo lahko sam jest in trenerka odpneva.«

Je stala tako kot vsi v stojiščih in prav zdolgočaseno seno

prežvekovala. Konji sicer ne prežvekujejo a to paše k opisu trenutka.

»Sploh ne izgleda strašno. Sam mal bol debel konj.

Bo šla v klobase. So jo sicer pulcaji čist zadenfal, a vsacga tečajnika vrže. Za taprav jahanje je pa pretežka.

Aha.

Ti, kaj praviš, a bi morda lahko probala?

Za vaj pa ni kojnov. Mogoče pri pulcajih. Ampak uni ne dajo civilom.«

Zares so bili tukajšnji konji opazno manjši, čeprav še vedno večji od ponijev. Še celo od Haflingerjev. A to sem opazil čez mesece, ko smo jih dobili. Naši so bili večji kot Lipicanske kobile, ki naj bi bile lokalna istrska pasma, katere potem naskakujejo arabski žrebci, da rata ta prava mešanca Lipicanerjev.

Imamo samo dva vajinih števil, sta prišla pred pol leta iz Irske. So jih šli lastno avtovsko ponje, pa je žrebec na transportu doživel živčni zlom. In za več kot razplod ne bo. Kobila je pa v resnici edini konj, s katerim lahko konkuriramo drugim klubom in jo jahajo samo najboljši pa še tisto samo izbranci, če nisi naš odpade.

»Ja, pa tale, ampak tale te fenta preden v stojišče stopiš.

A se upaš probat?«

Sem prav pohlevno gledal, ker sem se pa čeljustil, da sem Petra za družbo dobil, kako obvladam konje, ker sem iz kmetov. Pa smo samo krave imeli. Saj je isto. Sam bolj hitri so. Pa rogov nimajo.

Jo je osedlala in smo šli dol do manježe. Manježa ograjen prostor, kjer se učijo in izvajajo liki. Liki za dresurno jahanje. Dresurno jahanje je ene vrste ples. Pol, ko si mojster. Prej je pa matranje za konja in jahača. A vsak mora skozi to. Potem, ko je mojster tega pa lahko naprej v skoke ali kas ali galop, kar bi bile 4 osnovne discipline jahanja. Obstoja tudi country in military. Oboje je v več ali maj naravnem okolju. Military je pa že divje verzija counrtyja.

Mi jo je držala in pristopim. Dansa pa u luft. Madona je ogromna. Mi je zakrila celo obzorje, če ti tole na rit prileti, prav veliko ne ostane.

»Ne boj se. To vsakemu naredi, da jih prestraši.

Ti kr guvor.«

Sem skup lezel. Čisto mali sem že bil.

»Pejd no gor!«

Pa pristopim k sedlu oziroma stremenu. Takoj, ko poizkušam dvigniti nogo v streme, Danasa odstopi. Ne bi verjel, če ne bi bil zraven a konji prav poskočno v stran hodijo.

Jo cukne in lopne z bičem.

Danasa mir.

Je zastrigla z ušesi. U, kok je streme visoko. Al pa ne bi pručke. Al pa, če bi jo prislonili ob ograjo pa, da tam zajaham.

»Ne ga srat pa gor pejd.

Lohk je teb, k si vsega hudga vajena, kva pa jest, k sm razvajen.

In sem uporabil vsa leta svojih akrobatskih izkušenj in prvi zajah mi ni bil v ponos. Kot v risankah, skoraj sem na drugi strani dol padel.

Se zbalansiram.

A spustim? Vprašana Neža.

Spust.

Pol pa ...

Nč.

Kje se, da v prvo?

Ji moraš z boki nakazat v korak in malo list dati.

Kuga nej nardim?

Tkole pomigaš, miga z boki naprej nazaj, in mišice na nogi ji položiš na trebuh, če ne zaleže pa še malo stisneš.

Pa je bila Danasa vajena še kaj bolj silovitega in se ni prestavila. Seveda je veselo migala z ušesi in se ozirala okoli. Ti povem, da se je režala in delala norca iz mene. Mi je bilo že prvič dano videti, da ima karakter.

Skratka, kar koli sem naredil po ukazih Neže učinka ni bilo nobenega. Se ni premaknila niti za centimeter, dokler ni Neža švignila z bičem. Pol pa sicer v kas in to sila hiter in po manježi v krogih. Dokler ne znaš kasati je to celo bolj zoprno kot galop. Kot ti bi en z velikim kladivom tolkel po riti. Me je zmučkalo totalno.

Potem pa kot bi odsekal se ustavi in spodviije vrat, če bi bil normalen tečajnik bi ateriral, ker sem bil pa rojeni kaskader sem se pa ujel z zadnjimi atomi močmi, in to z listi, to je spodnji del noge, ker spredaj ni bilo nič. Ne konja, ne glave, ena sama praznina. Ne vem kako je to izvedla.

Ker pa nisem padel, se jo celo v nadaljevanju pripravil v gibanje, kakor mi je Neža svetovala. In začuda je delovalo. Pomigaš z ritjo, nasloniš liste in gre. Še bolj pomigaš in še malo rukneš z listi pa je celo druga.

Hej sej tole je pa fajn. Na ovinku, se sicer ni dalo nikamor razen v ograjo, kar pa nihče ni hotel. In mi je Neža razložila, da se nagneš v željeno smer in, če ni dovolj nežno nakažeš še z uzdo. Sem se zmotil, se nagnil na pravo a potegnil nasprotno uzdo, pa je vedela kam hočem, samo ne v ograjo. Skratka. To je bila kobilica, ki je znala vse. Nekoč je bila jahalni konj, pa ne vem kaj se ji je zamerilo, da se ji je sfrtajčklal. Moja razlaga je, da je bil lastnik sadist in se je uprla, ker s časom se je pokazalo, kako so konji vodljivi. A otom potom.

Danasa je malo šepala na zadnjo desno nogo. Je rekla Neža, da nikomur ne pusti očistiti kopita in se ji je verjetno vnelo, da pa je samo še vprašanje dni kdaj gre v klobase. In da je več kot presenečena, da me ni skipala, ker to naredi vsem. In da zgleda, da sem nadarjen. Sam sem pa dodal, al pa tako težek, da me ni mogla.

Ostale jahačice, večinoma so bile punce, ne vem, če smo bili trije mulci, so vse imele okol 40 kil in jih Danasa sploh ne bi čutila.

Vrnil sem se že naslednji dan in gledal kaj se godi po klubu, štali in doli na manježi in stadionu. Takrat je bil to samo kasaški krog, brez vseh tribun. Kasači so bili in so še vedno in bodo vekomaj ne država zase, ampak svet zase. Kasači se sploh ne pogovarjajo s ostalimi. Tako, da smo se tudi mi samo od daleč opazovali. Kadar so pač mimo pribzeli. Namreč manježa in kasaški krog sta imela skupen vhod. In smo se vsaj od blizu videli.

Pa so res svet zase, tako, da se nisem veliko okoli oziral. Sem pa zato pomno spremljal dogajanje v manježi, kar je bilo zame takrat en sila smešen pogled. Vedno sem mislil, da so konjske dirke, razen kasačev, galop, pa preskakovanje ovir in, da je tisto zviranje v Lipici, pač posledica dekadence Hapsburgov. Saj menda

vse eno je, a nekaj na to temo smo se tam učili. Obrat na levo za 360 stopin. Obrat na eni nogi, osmico, slalom, saj ni bil slalom a je izgledalo podobno, in še enih 68 kombinacij. Vse je bilo ene vrste ples. Ta je menda standarden in se ga izpelje in ispili po celem svetu enako.

Na klub sem hodil, iz Trnovega s piciklom, ob 5h zjutraj, podčrtal avtor, da sem ob 6h jahal, ob sedmih jo očedil in bil na faxu ob 9h. Zvečer pa vajo ponovi in to dve leti. Se mi je pa res ljubilo.

Začelo se je pa ... Sem stal ob Neži in ji pomagal, tako, da sem ji podajal rekvizite, in zraven stalno spraševal, kaj je pa to, zakaj je pa to, med tem, ko je rihtala Danaso. Drugi tečajniki jo niso mogli, kar je sicer običaj, da po jahanju še konja poštrglaš.

Poštrgljati.

To je pa veliko stvari. Prvo jo z suho slamo prebrišeš, ker je obvezno prešvicana. Potem jo z grobo železno krtačo, povečini blato in gnoj skrtačiš. Potem jo z gladko krtačo celo prečohaš. Tu večina konj neznansko uživa in ti rečem, da se zraven režijo, ker jih žgečka. Umiješ noge in kopita prej še očistiš kopita, ker je velikokrat kamen med kopitom in podkvijo, ki deluje podobno kot kamen v čevlju. Pa še nesnaga in gnoj se zna nabrati tam in je zato to izrednega pomena, ker drugače se ji vname, zagnoji in lahko celo zastrupi. Sicer prej pokličejo kovača in če to ne zaleže še veterinarja, a če je za v klobase, se pa s tako prakso malo zavlačuje, ker oba je treba plačati.

Zato je Danasa stala z zadnjo nogo vzdignjeno. Neža jo je z vsemi triki poizkušala pripraviti v čiščenje zadnjega kopita pa je vedno vsekala. Sicer se je znala prav postaviti, tako, da je bil sunek v prazno, a je kar hudo izgledalo, ko sem prvič videl.

Ker sem pa stalno blebetal, se je pa menda, tako je potem trenerka razložila, kobila navadila na moj glas, ki jo je pomirjal, sem se opogumil in stopil v box. V resnici je bilo samo stojišče a je manj za pisat. Ter jo trepljal po gobcu in za ušesi in po vratu, med tem, ko jo je Neža rihtala.

Ne vem, če ni bil že tretji dan, ko sva se zamenjala, in jo je Neža čohala, sam sem jo pa celo očistil. Seveda stalno gobezdal in božal, da je stalno vedela kje sem in kaj delam in glej ga zlomka umil sem ji zadnjo desno nogo. Po ne vem koliko mesecih prvič. Nisem se še lotil kopita, je le še trajalo a tudi to sem izvedel.

Ko so na klubu videli, da se da kobilo umiriti, so me začeli hvaliti, kako da sem nadarjen. In tako so se potem tudi razvijali dogodki, da bi šla Danasa u klobase je bilo do nadaljnjega odloženo. Sam sem opravil tečaj dresurnega jahanja za začetnike in sem se vpisal v klub. Lahko sem prisostvoval treningom tekmovalcev, čeprav ni nihče pričakoval, kaj več.

Trening tekmovalcev je vključeval tudi jahanje po gozdu. Sicer sila redko, a včasih smo opravili teren. To je pa menda najbolje kar si pri konjih lahko privoščiš. Je sicer en malo komplicirano, a za take nadarjene ni problema.

Namreč, ko je konj zunaj, brez ograj, se končno počuti kot konj, ker tisto v manježi je le bedasto plesanje z ruzakom na hrbtu, kateri niti ne ve kaj bi rad.

Ko smo pa zunaj, pa pejmo banda laufat. Tako, da je vedno en, ki vodi. Vodnik. Pa ne samo jahač. Konj, ki vodi, je tudi pri divjih konjih ta glaven. No, tam je še dodaten zaplet z alfa

samcem in alfa mamco, pa, da ne grem preveč v detajle.

Skratka, konji v naravi se drugače obnašajo. Kar je bilo prej v manieži samo matranje, z zadnjimi močmi si ga nateral, da se je premikal, se tu izkaže. Takoj, ko spustiš uzdo, pomeni galop. Torej ne spuščaj uzde za noben denar. Takoj, ko en začne kas, gredo vsi v kas. Takoj, ko en poskoči je vse splošno poskakovanje.

Kar niti ni tolikšna kriza, ker vidiš vodečega, če je šel mimo bukve po levi, greš lepo po levi, in naj ti na misel ne pride, po desni, ker se kaj lahko zgodi, da se boš nalimal na bukvi.

Tako, da je dosti enostavno. Samo prepustiš se toku. Ja, malo morgen. To je teoretični del in drži kot pribito, al kaj, ko je hakelc v drobnem tisku. In tko mi šprudlamo po hostici ob Savi, lepo v vrsti. Preskakujemo veje. Moja kobilica tudi. Se je izkazalo, da prav vredeu skače. Gremo lepo okoli bukve po levi. A kaj, ko po levi pomeni ene dva metra od bukve, al pa čisto ob veji, al pa tako, da se še malo podrsamo ob deblo.

Mi je takoj bilo jasno, da je z vsemi žaubami namazana in sem jo pred vejo bremzal in jo usmerjal, mimo debela pa sploh ovinke delal. Ti nagaivka ti. Je nisem nič kaznoval, čeprav smo vedno z biči jahali.

Pa ti zavijemo dol po ježi. Ježa je od Ješce. To je v resnici višinska razlika, par metrov in večinoma so to naplavine od Save, ki je v ne vem kateri ledeni dobi tudi tu gori harala. No ta dotična ježa je bila ena 5 m višine in tam vodilni dol odgalopira. Vsi pa za njim, tako tudi midva. A v trenutku, ko prideva v ravnino, izvede tisto isto finto iz prvega dne. Se zakoplje s prvimi nogami, glavo med noge in hrbet u luft. Normalni kaubojski pa u luft. A nisem normalen in ne kaubojski in sem se obdržal sicer zadnjimi atomi a ostal v sedlu.

Menda me je tistega dne priznala za svojega. A do šlatanja je bilo še daleč.

Tale del preberite v družbi starejših. Ni za nevajeno oko.

Občasno, verjetno jo je kdo raspenil, s tečajniki je bil res križ, a to pogruntajš šele po končanem tečaju, je bila vsa pasja. Kot bi imela sršene v glavi. In ob takih dnevih, še mene ni več pustila v box, ker sem prevzel mesto Neže. Pa sem bil pač posiležn, poštrgljat jo je bilo treba vsak dan, hotela ali ne in mi je nagajala. Kot je samo ona znala, če ni drugo zaleglo se je pa naslonila name in me priščipnila na ograjo. Še dobro, da nisem konc naredil, ko se cela tona nate nasloni. No enkrat sem bil pa tudi sam nekaj našpičen in jo lopnem. Ona pa še bolj po meni. Se umaknem v jasli, to je tam kjer je krma, pa se spet vame zapodi. In sem bil vklešččen tam z vso težo kobilino na prsih in ...

Takrat sem videl film Mela Brooksa, goli v sedlu, se mi zdi, da je bil naslov (Blazing Saddles). In tam Mel enga konja na gobec. Tako sem tudi sam Danaso s pestjo v njušku. Ej, k u risasnki. Une velike oči. Ja kva se je pa zdej zgodl. To ji pa ni nihče še nikoli naredil. Pa se umakne, pograbil bič in ji naložim enih 5 čez rit. Sedaj se je pa ona tja v jasli zvila.

Pol pa ne odneham. Začnem postopek štrglanja od začetka, ko sem jo pa po vratu čohal je bila pa že najbolj krotko bitje na svetu. Vrat je ovila okoli mojega telesa in tako sva se šlatala potem še velikokrat. Konj namreč mora vedeti kdo je šefe. Šele, ko ve hierarhijo se umiri. In od takrat sva bila prijatelja in to dobra. In tako me je našla trenerka od začetka zgodbe.

Minilo je kar nekaj časa in počasi sem se vzpenjal po lestvici

uspešnosti, kakor se je sploh dalo s takim konjem. Pa vendar. Na skrivaj, kadar ni bilo trenerjev sem malo preskakoval ovire, kadar so tekmovalci nehali.

Tako lepega dne skačeva 60cm, kar je bilo od Danase povsem nepričakovano in naju zasači trenerka, ker je pa opazovala kar nekaj časa je tudi videla, da ni vse samo napihovanje. Je bila sicer huda, in sem poslušal levitve a je vse eno končala, da mi šenka konja, če jo čez meter spravim.

Potem je šlo pa vse samo še navzdol. Danaso sem pripeljal čez meter. Kar bi pomenilo, da bi celo na kakšno levo tekmo šel. Tudi spomnil sem jo, trenerko namreč, da imam sedaj konja, a je samo še nagajala, ker je pa to bil njen klub. No, ne osebno, a, če nje ne bi bilo, tudi kluba ne bi bilo, je bila duša in telo kluba, sem počasi postajal odveč. Še takemu tumpulnu počasi postane jasno in sem razumel, ter začel zopet v hribe hoditi.

Na splošno

Seveda nisem mimo hodil pa nič videl.

U, če kaj je pa kera v jahalnih hlačah seksi.

U, tega pa tudi kolikor hočeš.

In so bile, ene pa zares superce, a kot rečeno takrat sem drugače na svet gledal. Ja, je bila Romana, sila luštna, malček divja, usrana od peta do glave, smrdela ne samo kot kobila, ampak kobila v gnoj namočena, če ji pa kaj ni bilo pomembno, pa kako je zrihtana. Glede na to, da je na jahalnem klubu polno opravil okoli gnoja, si lahko misliš. Pa je vse eno bila ena bolj zanimivih. Če bi ji bilo kaj za, bi se komot lahko zmenila, pa so jo zanimali samo konji, ajd še mačke in golobi in miši in gliste, skratka vse razen ljudje.

Katja. Ta je bila hecka. Tudi sila privlačna, a kompletno nebrzdana.

A kaj je to?

To ti je konj preden uzdo dobi. To bi zelo poenostavljeno bilo od divjega do domačega. Sicer divji ni, ker je bil skoten v civilizaciji. A dokler ga na zauzdajo in naučijo manir, pri konjih pač ni bontona, je pa zato brzda, skratka vodljiv.

Nič od tega ni bila. Celo malo na divjo kobilo. Kakor si predstavljam kakšne mustange v Nevadi.

Sem jo tudi sila rad videl, a tudi njo samo od daleč opazoval, sicer zaradi drugih vzgibov, pa vendar na odstojanju.

Zdej, to je tko.

Tako kot veslači, so tudi jahači en poseben tip ljudi. Ali si zraven al te pa ni, ni vmes. Meni je uspelo skoraj postati jahač, če bi se zvezde pravilno postavile, bi lahko bil, pa še pravega konja bi moral dobiti, kar je bilo pa podobno nemogoče kot nov planet odkriti. Bil sem samo nadarjen pa nič več. Še do dobrega mi ni uspelo priti. Kamoli, potem na tekme, to je pa itak katastrofa zase.

Ne samo, da so mal posebni, večinoma se še delajo posebne. Ma ne lih posebne. To ima takoj negativni predznak. Ne. A enostavne sigurno ne, ali celo dolgočasne. No, tudi ta ni prava, ker je kar kateri trmoglavil z svojim pogledom, tako da je nato izpadel dolgočasen.

Skratka, velika večina ima svoj pogled na svet, svojo foro, svojo zgodbo, kompleksov na ostajanje kakor tudi

Zdej.

En je res s kavbojskih klobukom prihajal, a iz tega smo se večinoma norčevali. Drugi pa. Ne na ven niti ne. Če ga pa kaj o načelih pobaraš, je pa mal kot bi se z skalo pogovarjal. Ej ga ni stališča da bi predrugačil. Ma, saj nekaj je na tem. Dokler konj ne pogrunta da si šefe, s tabo dela kot z igračo. Tako da potem tako trda stališča niti niso tako nerazumljiva. Ok, dokler se o konjih menimo, menda celo nekaj je na tem. Če pa potem kdo omeni politiko, umetnost ali kaj hujšega muziko in šport, pol pa takoj rokave zavihat, če misliš kaj po svoje.

Pol različno.

Katja te z vilami u rit špikne, Romana ti šaflo gnoja na glavo

strese in tko.

Raj pazi.

SANJE

Sanje so tisto večinoma ponoči, ko se nevroni tako poštimajo, da nas premami spanec. Menda spimo samo par minut, potem se pa začne kaj vse ne. Včasih ne moreš verjet, kaj imaš s tistim, še v nobenem filmu ali knjigi ni bilo, tako da zares nima nič s tabo. Včasih se prav čudim in že par krat sem pomislil, to bi bilo potrebno zapisati, potem pa nikoli ni časa, da ne omenjam, če se že lotiš, se izkaže da se sploh ne spomniš kaj je bilo. Občutek pa vse eno ostane.

Za razliko od sanjarjenj, ko je več ali manj vse v kontekstu, pač izboljšano da se ti izide, da je lepše, velikokrat lažje, kot ti realije nalagajo.

Ja, potem te ima rada, pa čeprav niti ne ve da je obdelavi, ne samo to, še prijazna je, in sploh ni boljše v življenju.

Girl from Ipanema, najbolj znano sanjarjenje na svetu.

Ga vsi razumemo, vsak ima kakšno tako (al pa kakšenga, da se mi ne bi koj kera napihovala).

Dobra volja je najbolja

Včasih se ponavljajo slabi vzorci navad ali spoznavamo ljudi, ki razočarajo.

Tudi sam imam slabe izkušnje, povečini pa se dogajajo fajne in zanimive.

Verjamem v dobre vibracije in upam na pozitiven odmev. Če verjameš se kar samo postavi, ne vedno po pričakovanjih a na pozitivni strani.

Seveda, na drugi strani je pa sila podobno. Če samo jamraš in težiš, kar je sicer povsem legitimen pogled, a več kot pomilovanja ne boš požel, raje se ti nalimajo še vse tuje jebe in gorje, kar zna biti pa še dosti huje, kot samo neizpolnjene sanje.

Frej kot ptiček na vej

V resnici je fajn biti frej kot ptiček na vej.

Pohajkovati od do, se ne vezati.

Je ena rekla da sem metulj.

Zdej.

To je tko.

Gornje celo še kar stoji razen ...

Letaš od zabave do žura, pa v hribe, pa na Ljubljano, s kolesom v Iškega, ali pa kar sprehajalno od Maksita do Tromostovja, čez Šuštarkega mimo Ekurne na Rožnik. Vedno koga srečaš, večinoma imajo čas, za kauco, sprehod ali samo stati tam na enem vogalu in nakladati, o vsem večinoma.

Luštn.

Vendar.

Na vseh teh dejavnostih, srečuješ znane in neznane pare. Eni samo hodijo z roko v roki. Se gledajo, objemajo, šepetajo, hihitajo, sanjajo.

Uj, so fajni. V določenih konotacijah bi se kar pridružil, al kaj ko je ni situacije, ki bi špilala. Se zmenimo za čoln, potem sta pa fina, da ne bi meni skominov vzbujala.

Tako da ...

Tako da je nekako prazno vandrati sam okoli, občasno seveda paše, a vse več je poti, ko tudi o tem razmišljam. O tem da se je potrebno prilagajati, da skupne poti, ali pa samo časi in prostori ostanejo prijetno mehki in topli, ne samo v ognju strasti. To je menda tudi kliše, to da šteje samo fatalna ljubav, kako se pa temu reče v Slovenščini. Usodna, pogubna, neizogibna ljubezen. Ej, ni vedno za slovar pogledat. Meni je bila fatalna vedno v smislu nepremagljiva, če bi se že lih keril zoperstavljal, pa v ljubezni jih je malo.

Zdej.

Ali rabiš nepremagljivo ljubezen, če hočeš s kero v hribe? Po moje je povsem zgrešen koncept. Verjetno že špila če se rada vidita, se razveselita srečanja, sta si naklonjena, kar pa ne pomeni niti da kaj bo, kamoli ljubezni ali celo fatalne. Ne rečem da ni možnosti, da se kaj razvije. Seveda če greš sam, skoraj nemogoče, če greš v družbi, povsem možno, če gresta v dvojce moraš biti pa že res kramp da se ne.

Vsaj prijateljstvo, če ne še kaj.

Mi je ali mi ni

Zdej.

Od iluzij se ne da živeti, to je menda še onim jasno, kateri jih redno prakticirajo. A je luštno. Racionalno redko, v resnici pa le. Mal je luštno lagati samemu sebi, sicer se prehitro izgubiš v stvarnosti.

Sam se malo farbam, kot usmeritev ne kot rešitev, zato da vidim še druge nianse in potem več ali manj intuitivno zmešam gemišť kateri je sprejemljiv. Če nikogar ne potunkam, skratka ni odločilno zanjo, potem niti ni ne vem kakšen problem. Saj vendar ne razpredam o tem. Če že kaj nakažem v tej smeri je potem po debati,

ko je že vse jasno in v resnici ga ni ki bi še kaj dodal, vse eno prislomim lonček;

"Ja, ampak kaj pa če ...?"

samo teoretikli spiking, nič več.

Popolnost

Nihče od nas v resnici noče biti popoln, življenjeje so tudi jutra s podočnjaki, skuštranimi lasmi in zadahom po česnu.

Na splošno težimo k posploševanju. Še sreča, ker tisti ki težijo na splošno ali težijo h kompliciranju, mi niso nikoli bili blizu.

Pri posploševanju je malček zajeba. Kakor je lažje predočiti, kar ima kdo, od konteksta, časa in prostora odvisno, poenostavljeno, se pa zato s to isto izgublja globina. Izgubljeno s prevodom je še najbolj razumljivo. Sicer komot prevajalca kriviš, a ni tako enostavno. Ene koncepte se ne da prevesti. Naša družba in kultura pač nikoli ni bila cepljena na nekatere od njih.

Potem pa zares izpade vsaj smešno, če ne še kaj.

Zato je lažje posploševati in v nadaljevanju idealizirati.

Jaz pa že nisem tak.

To vsak reče, v resnici smo pa lih vsi.

Potem pa na stara leta, ko povezuješ tudi enostavne koncepte in idealiziranja z novimi pogledi izpade razočaranje.

Še najlažje je ilustrirati z Rodenom. August Rodin je naredil en genialen kip. Saj dobrih tudi veliko, a en je brez časen in brez prostoren tako je fajn.

Verjetno je vsem všeč ki ga vidijo, v živo je pa še 100x boljši. Zdej.

Roden je imel eno ljubico, v resnici ne vem koliko, a ta je bila posebna. Sodelavka. Ena kiparka celo pravi, da je vse kar je fajnega pri Rodenu je naredila Kamila ([Camille Claudel](#)).

Mogoče celo je kaj na tem.

A tu se potem menimo o drugem.

Namreč tisti kip, [poljub](#), v resnici nima veze kdo ga je naredil, ampak u kva je dobr. Sam zijaš ko ga vidiš. Seveda potem ko ga postaviš v kontekst je takoj druga konotacija. A to zadnje sploh ni pomembno. Pomembno je uno prej.

In tu je problem.

Ali je Roden slab kipar, ker je tako s puncami delal. Kamili se je odpiliolo ko jo je pustil.

Ali je John Lenon slab muzikontar ker ni maral sina.

Ali je Mahatma Gandi slab, ker je bil rasist.

Ali je Roal Dahl slab pisatelj ker je mučil ženo.

Ne, nič od tega. Vse cenimo po njihovih delih.

Sem vsako jutro prebral napis na fasadi Križank, ko sem v šolo prišel:

"Minljiv si, le tvoja dela spo tvoj spomin!"

Ter se spraševal, kaj je mojter Plečko misli, da je kaj takega na hišo napisal.

Uno prej, je vedel, pa ni poznal nikogar.

Ko idealiziramo ljubljene osebe jim v resnici delamo krivico.

Sreča

Sreča je ko ližeš sladoled.

No tudi.

U, teh je cel haufen.

Nekateri bi rekli to pa že ni sreča, takole banalno, eto ti 3 din pa si pejd kupit srečo.

Matr znajo biti eni težki.

Kontekst je tisti. Če znaš uživati male trenutke, pa magari samo sladoled, si cepljen na srečno stran in se samo seštevajo pozitivni vzgibi, zato, zato je tudi sladoled sreča in seveda se je ne da kupiti, a doživeti pa, kar je pa od karakterja odvisno.

Zateženi že ne.

A njim tudi ko se vse pošlihta ni lahko. Verjetno še pol travmatizirajo, ko je le končno vse tako kot mora biti in bi morali biti srečni, razmišljajo da se bo gotovo kaj pokvarilo in so že na zalogo nesrečni.

V resnici jim ni pomoči, če sami ne vidijo kaj je v resnici sreča.

Še en sladoled.

Romantika

Je hecn, a je povsem možno da je kaj na tem. Namreč z romantiko je podobno kot s tistim rekom:

"Lahko je s polno ritjo (zadnjico) srat (na stran iti)!"

Banalno, kruto, ponižujoče celo.

Skratka, če imamo vse barke pod streho, ali pristanišču, nima veze z prisposodobami, vsak si svojo namala, a kar sem hotel reči je, da dokler je naša okolica preprosta, predvidljiva, domača, obvladljiva, potem mnogim na ono stran potegne, na primer ob pogledu na sončni zahod, ali vzhod, odvisno od karakterja, do zrenja v globine oči in ne nazadnje, zrenje v orehovo krošnjo, kar je pa že zelo specializirana romantika.

Zakaj vse tole?

Oh to je pa tko.

Klišé, desci smo runklni, punce pa romantične.

To mogoče špila na uni gori opisani varni strani, na drugi zateženi, je pa po moje ravno obratno.

Namreč punce so bistveno preveč racionalne, ker tudi če ji že kaj na romantiko ali sanjarjenja potegne, potem se bistveno prej skup

vzame, to tako hitro, da velikokrat izpade, da ni a ma baš nič romantična in so samo skrbi za ...
Potem je tudi od konteksta dvisno, pač 100 stvari in je potem reakcija, ne tež, a ne vidš kok je težko, ti pa u prazno gledaš (krošnja oreha v vetru).

Medprostor

Sedaj sem v medprostoru.

Tiste začetniške zvedavosti ni več. Glede na tisti pred punčevski čas ene vrste profesionalca. Glede na pravo življenje pa še vedno povsem neizkušen.

A tega niti ne vem.

Ne hodim več na vsak žur, samo na definirane. Še najraje na prijateljske, ne samo znance, ko je fajn biti z njimi tudi brez žura, če pa že je pa tudi ni slabo.

Ja, se zgodi tudi žur, ali kar koli že je, ko bi kdo lahko navrgel, kaj pa ti na takem koncu ob takem času, če kaj pa sem ne paseš.

Sam ne, in me žiuga tja ne bi dobite, če ne bi bilo kaj obetavnega. Potem sicer hitro ugotoviš, da je fajna, v mnogih pogledih, a tudi v svoji sceni, iz katere pa ne more, ali celo noče, tako da tiste tri krat ko si se ji posvetil, je že vse jasno, tole pa ni zame, itak je bilo pa neobvezno in tudi kakšnih ekstra dram ni.

Pa daleč od scen kakršno je Felini v Amarkordu posnel, ko en v krošnji drevesa tuli:

Voglio una donna!

Nič takega. Kot pravim vmes, ko sicer bi, če pa ni pa tudi ni ne vem kakšna kakastrofa.

In tko.

Picikl

Sedaj že vem kako je imeti punco.

Dejansko je mal na bicikl.

Na začetku sila zanaša, padeš, pogrneš celo.

Boli, zelo boli in skeli.

Poližeš rane, popraviš kolo in zopet poizkusiš. Sila previdno, a se izkaže da je lažje kot prvič. V zanosu sreče preveč poženeš, na ovinku makadamskem se zložiš kot še nikoli. Tam sredi šodra ležiš sicer obljubiš, da te za noben denar več ne dobijo na picikl. A to se hitro pozabi, predvsem zato ker vidiš druge kako uživajo. Tako da je tista smrtno resna obljuba samo še vesel spomin, ko ob priliki razlagaš kako in kaj.

Pričakovanja

Ko padeš, na primer s kolesom, tam ne enem makadamu, ti spodnese prvo kolo, ker si na pesku zaviral, se ti zarijejo kamni lih do sredine kolena, vsaj boli tako, a potem se pobereš, polizeš rane, se s časom zacelijo, redke pustijo vidne znake in si.

Pa nisi.

Telo se regenerira, duša pa ne. Nikoli več ne zaviraš na makadamu, še voziš bistveno počasneje. Ne ni tehnika, strah je. Strah na boleč spomin.

Če že pri picilku tako komplicirano, kako je šele s pravo punco. Ja, vem saj ni tako pomembno. Punce imajo vsi, sploh noben iz tega problema ne dela. Lej unga jih ima na vsakem prstu eno.

A mu kaj fali?

Veselejšega ne poznam.

Un in vsi ostali lahko da, sam pa mislim na sto stvari, pred med in po, lahko je samo trenutek, ali dejanje, ali beseda, ali, u stalno kaj. Celo zavedam se da kompliciram tam kjer treba ni, na zalogo, brez veze in tko. Sem tudi razmišljal, da bi moral povsem spremeniti pogled, v teoriji se strinjam, potem pa ...

Punca

Vem tudi da so svako jake punce, no tudi, a bistveno bolj presenetljivo je okolje. S punco ni da je samo ona, njene oči, nasmeh, zaupanje, sreča, no pa še par, pa ne bi sedaj o banalnostih.

Ampak o okoliščinah na katere sploh še nisem pripravljen.

Prva je bila superca, prve so vedno superce, menda je to kliše, a super fajn, a je bila tako vpeta v družino, da sva se večinoma z družino ukvarjala. Kar je pa hitro privedlo do različnih pogledov. Takrat še ne ločiš teže odločitev in če ti kaj ne špila pač predočiš. Kaj hujšega. Tako da, ne glede na vse srečne okoliščine, vse eno pride do spopada, kdo pa zmaga pa ni debate. V kakšnih knjigah sicer beremo, da sta pobegnila, potem je pa od žanra odvisno kakšen konec je. Hepiend, drama, grozljivka, trilogija. Tako da ta del je v realijah samo teorija, v praksi pa redkim rata. V resnici ne vem za primer.

Ja so tamladi zarobantili, in so se tastari skulirali, a to je že pol, ko si poročen, ali pa vsaj v tisti fazi, kar pa sedaj še ni.

Tako tudi vem kako je imeti punco za seks. Sam sem seks vedno, no,

večinoma sem se trudil, imel za vrhunec ljubezni. Ko si že tako zaljubljen, da si vse variante na to temo izpolnil, potem je pa kot češnja na torti pa še to.

Sicer sem bil na tem področju povsem, nepodučen in je bilo vsaj na začetku precej zanimivo, ker je bilo skoraj vse novo. A je tudi precej hitro prišlo do konfliktov, tako da..

Ja, nekaj časa se prilagajaš, poizkušaš slediti partnerja, a vsaj v mojem primeru, je bilo bistveno prehitro in kar je najbolj pomembno bistveno preplitvo, tako da sem se že takrat resno spraševal ali me ima samo za igračo, ali pa je tudi kaj ljubezni. Seveda takrat v zanosu blebetaš, kaj vse ne, seveda tudi ljubim te, če je pa iskreno, pa ne vem.

Tako da me je precej hitro na čevelj dala, takle smrkuc zelen.

KROGI

Me pokliče prijatelj, ne najboljši, bi se reklo iz drugega kroga. Če je prvi krog najboljših prijateljev, potem je drugi samo prijatelj, tistih s katerimi sobivaš, se z njimi družiš, pač glede na zanimanja in dogajanje, kar je nekako veliko.

Potem je tu tretji krog, ker živimo v istem mestu in smo podobnih let, nas zanimajo podobne stvari, v tistih časih, pa še izbire ni bilo in smo se zbirali tudi na krajih, ki sicer sploh ne bi prišli v izbor, če ne bi bili tisti časi pomanjkanja informacij, tako da so bili tam, smo se kar razumeli, a po koncu druženja tudi pozabili na njih.

Četrty krog je krog znancev, bežnih znancev, ljudi za katere veš, velikokrat tudi oni zate, a če ni prilike, skoraj ne pride do kontakta, vsaj ne več kot živjo.

Hana

Hana Johanson.

Sploh ni bila Johanson, saj tudi Hana ni bila, a to ničesar ne prejudicira, da ne bi še katero o isti osebi. No, o podobni, na ven precej, na not pa menda tudi, a take je nisem takrat dojemal. Celo malček na drugi strani.

"Keri?"

Oh, saj ni važno, važno je da ...

Da začnem na začetku.

No, nadaljevanju.

Namreč.

Sem bil že precej vpet v konjeniški klub, že po začetnem tečaju, ko se ti fajn zdi, če se kaj novega naučiš in kakor ti je do sedaj že jasno, so dogajanja katera me precej ali celo povsem prevzamejo. Občasno hribi, precejkrat veslanje, od konteksta odvisno, tedaj pa eno in edino, udejstvovanje na jahalnem klubu. Sem bil povsem prežet, bi se reklo z dušo in telesom, tako da mi je kar malo odveč prišlo.

Namreč ...

Lepega dne, sicer ne vem kakšen dan je bil, a se tako reče in še sam tako vlečem, me pokliče en, dober znanec, prijatelj takrat še ne, sva se pa poznala že od pred faxesa, samo da ni bilo prilike, kaj skupaj ušpičiti. No, iz Šubičke a iz druge družbe, tako da smo se še kar srečevali, a ni bil v prvi ligi, tisto ko sem šel na končnega s Šubičko. Sem ga pa srečeval na plesih in včasih še v povezavi z ZSMS akcijami, katerih sem se tudi rad udeleževal, je bila že kera obetavna mladinka, pa tak.

A nič več.

Do tistega lepega dne.

Me je poklicala, da imajo na obisku delegacijo socialistične mladine Norveške in da ena stalno sprašuje zame.

"Kva?"

Ja, tovarišica Johanson bi me rada srečala.

"A, dej ne zezi se!"

Johanson Hana trdi da se poznata in da bi me sila rada srečala.

"U, pišuka, Hana. Eno Hano sem pa res srečal."

In se dobimo v Unionski kleti. V tistih časih povsem na pivnico. No, malček nobl pivnico, ker se je tam veliko večerjalo, a konci so bili pa sila podobni z ostalimi pivnicami. Ni bil moj miljeu a sem tam že bil, tako da no problem, pridem ob 20h.

So bili že kar vesela družba, precej smejanja in nekaj vpitja, čeprav še v maniri govorov, a je bilo že na oni strani, ko se ventili odprejo in so samo forme radi govori, v resnici bi pa lahko že bila navadna veselica, ko vsi preko vseh govorijo, ker se pa ne sliši pa kričijo. No, tako daleč še niso bili, so le sol zemlje in kot taki se ne spodobni, vsaj ne tako hitro, kako se bo pa končalo pa marsikdo ne bo vedel. No, se spomnil, a to je potem že nadaljevanje, ali celo druga zgodba.

Za trenutek sem obstal pred omizjem, menda jih je bilo ene 20. Nisem štel, a se je podobno dojemalo. Sem sicer za trenutek prečesal postavo, da bi jo zašacal, a me je prehitela in se mi vrgla v objem.

U, fajna.

U, je dišala.

U, in vse ostalo.

Kaj sem pa mogel, stal sem tam objet, vonjal sem njene lase, omamno, škilil proti ostalim, kateri so izvedli vsesplošno veselico, nekaj naših sem celo poznal, njihovih pa nobenega, a se je vsem fajn zdelo.

Kaj sicer ne vem, verjetno vsakemu kaj, bolj je pomembno vzdušje in bilo je na vrhuncu.

Končno me je spustila, a je njena roka ostala na mojem ramenu.

Potem je zaklicala in nato še razložila nekaj po norveško, preklopila na angleščino in pošafalala enmu, da je stopil bližje. Naju predstavila, se ne spomnim imena, a se je videlo da ni kr en Hogar.

To mi je potem na sprehodu povedala, da je z Erikom, ni bil kr en, že nekaj časa, da so prišli pogledat samoupravljanje v živo, ker mi ni mogla verjeti kar sem ji razlagal pred dvema leti, a da nisem veliko kiksnil. Da je ideja sicer še vedno super fajn, izvedba, vsaj to kar so videli v južnih republikah, pa precej na propagandni strani in globine in vsebine hudo fali, tako da bodo Norvežani to isto zrihtali ampak dosti bolj sufisticirano.

Da je včasih tudi drugače premišljevala o meni a več od občasnih sanjarjen ni izvedla, je pa sedaj sila vesela, da tako fino izgledam, da se mi vidi da sem srečen in umirjen in sploh v ravnotežju in da mora biti srečka tista katera me je dobila, samo dišim pa prav posebno.

Se ni mogla načuditi, da sem frej in da sem trenutno zaljubljen v eno kobilo, ki me pa še malo šeta, a se mi zdi da mi uspe, še kaj več.

In tako zgodba na zgodbo, doživljaj na doživljaj, celo malček

spominov, a se spomnim, veš da se, ne bom nikoli pozabil, pa ni bilo nič v resnici, a je bilo od takih časih ki se ti zapišejo v globino duše.

Se nisva dotikala, ko sva prehodila mojo klasiko, Tromostovje, Šuštarški, Gornji trg, dolnji trg, Stolnica, Tržnica, Tromostovje, kjer sva se poslovila z objemom, češ da bo Erik razumel, a da ga noče živcirati in mi zato želi najboljše možno v življenju, če pa kdaj v Oslo pridem, jo pa moram obvezno kontaktirati.

Hitem sem domov po temnem Krakovem in razmišljal, da moram ob 5h vstati, da bom ob 6h na klubu, do sedmih jahal do osmih porihtal kobilo in bil ob 9h na faksu.

Prestranek

Prestranek je bil že omenjen pri izbiri konjev. A Prestranek ni samo sanitarna kontrola pred mejo, ima tudi stari del, po katerem je tudi tovorna postaja dobila ime. V resnici je originalni Prestranek kakšen kilometer oddaljen. Sploh ni grd kot socialistična postaja s pritiklinami. Ni, da je cukar kraške arhitekture, slab pa tudi ni. Ima kar kaj kmečkih kraško primorskih detajlov, sklopov in poslopij. Če bi se ga hotelo, bi se ga dalo prav super urediti. Problem je, da nima nič kaj zanimive okolice. Pač kraška gmajna, katera je super fajn, sama po sebi, al kaj ko je poleg precej velike tovarne postaje z vsemi spremljevalnimi objekti, v bližnji okolici tudi kasarna v tistih časih še JLA, z večinoma tanki, kateri imajo vaje po okoliških kucljih in vrtačah. Ni takoj za vasjo, daleč pa tudi ne, tako da moraš imeti posebej razlog da obiščeš naselje.

Pri Urbanu smo se dobivali občasno, čeprav je srednješolsko muziciranje samo še lep spomin. A včasih prav paše malo spomine obujati, kakor tudi poslušati novodobne zaplete, katerih je bil vedno poln. Imel je že otroka in sta razmišljala da bi se preselila iz garsoniere na kaj večjega. Preko oglasa sta dobila prav poceni, ne tako malo kmetijo, gledano z očmi blokovskega deteta, za pravo kmetijstvo 10x premalo, a o tem se takrat ni nihče spraševal. Pa ko bi bilo samo to.

A o tem v nadaljevanju.

Veš da smo šli gledat. Prvi iz naše generacije veleposestnik.

"U, kva je to dobr. Ti kje pa to je?"

Prestranek, to je od Postojne proti Bistrici.

U, tega pa poznam, pa ja nisi tam kupil.

Ja, zaka pa ne?

Ma tam je postaja in vojašnica.

Ma, ni, prav posrečena kraška vasica je.

In hodimo čez travnik med postajo in naseljem.

"No, a nism reku?"

Sva natolcevala oba.

Punce so bile pa tiho, vsaka s svojimi mislimi.

V naselju, zares luštne hiše, no nekaj njih, ozke ulice, kakor so samo v kraških naseljih, nekaj prav šolskih primerov arhitekturnih detajlov. Gremo skozi baladur ene med zadnjimi v vasi. Ej je super fajn izgledalo. Dolgo dvorišče, prvo stanovanjska hiša z lesenim ganjkom, kamnitim klesanim portalom, ravno takimi okenskimi okvirji, spahnjena kuhinja, na Krasu imajo ognjišče izven nosilnega zidu, zato je spahnjena, dimnik kakor v reklamnem filmu. Na stanovanjski objekt se navezuje kašča, s prostori za hlapce v nadstropju, na to se navezuje hlev in na koncu senik. Tam kjer je bil včasih sadovnjak sedaj stoji mehanična delavnica, taka mala, za avto ali dva, jo bo odstranil, ko se vseli. Naprej travnik, in grmovje na kuclnu. Na prvi pogled pravljično.

Čez mesec nas skliče, mu bomo pomagali dvigniti streho na mehanični delavnici, bo služila kot nadstrešek za traktor. Fali 20 cm. No problem.

Hodim čez travnik med postajo in naseljem, premišljuje, ma ni slabo, kole na kmete, u, bi lahko imel konja ali dva, ampak se ti mora ljubiti takole daleč, sam sem šele v drugem faxa, a nekoč pa mogoče kaj na to temo, kaj pa veš kam te zanese, a kje je še to, sedaj še za žure živimo. Ne več toliko kot še pred letom, a je še vse preveč energije, nekje jo je potrebno skuriti.

Že pri sosednji hiši se sliši vpitje. Kletvic celo dvorišče. Se je izkazalo da je še dedija zraven kupil. Dedi še pri močeh, štimo ima kot v starih časih. Takrat se ni razpištobil, nas je bilo le preveč. Smo mu dvignili streho, tako da je na vsakem stebri, stebrov 6, po en mladec visel in z hidravlično pumpo (dvigalko) sinhrono dvigoval streho. Trajalo je ene 2 uri a je uspelo. Se ni podrlo, tudi potem ko je za male denarce prodal. Prodajal je pa zato, ker je dedi na koncu še z sekiro za nji letal.

Klub

Verjetno je povsod enako, če ne že glih tako. Ne samo to, verjetno je vedno tako, al pa vsaj zelo podobno. Takole z distance, pa čist isto. Pa magari se obrnilo desetletje, stoletje, tisočletje, še celo sistem je čist drugi. No, vsaj tako pripovedujejo, a to je potem že ena druga zgodba.

Sem hotel o strukturi kluba.

Moram na začetku navreči, da me je kaj malo brigalo, večina kar bo povedanega, a kaj ko se ni dalo brez in je postajalo s časom vse bolj izrazito, proti koncu pa še odločilno. Hotel al notel sem bil globoko potunkan, če že ne v dreku. Tule je kaj na mestu tak vulgarizem, namreč kar bo sledilo je struktura jahalnega kluba, tam je pa dreka na ostajanje. Na srečo je veliko naravnega in če

spremeniš pogled na svet, celo diši v redu, a moraš biti jahač, če si civil je kaj drugačna reakcija in gor na 6-tki ni bil nikoli problem s prostorom, so vsi brzinsko zamenjali pozicijo ko smo jahači vstopili.

Pa pustimo to, v resnici povsem nepomembno, če zamenjaš perspektivo. Namreč, potem ko te prime kaj takega ti celo konji dišijo. Ma res. Ne rečem je izrazit vonj, a še danes, ko mi ga je zaznati mi budi prijetna občutja, spomine pa sploh a o tem bolj pol.

Sem se namenil o strukturi.

Namreč odnosi so se s časom zelo diferencirali. Kakor sem na začetku izpadel kompletni butl, saj me res ni zanimalo a ma baš nič, razen v zvezi z konji in so me potem še cicibanke u rit pošiljale, ker meni pa res ni nič jasno.

Nočem da mi je.

Lej, če je pa kaj mimo je pa, da se bom udingal nekemu ker ima zaradi kaj vem kakšnih zaslug nekakšno mesto ali težo al kaj, in naj bi zaradi pedigreja kaj drugače postopal. Baš me briga, ker je šef, ker je partic, ker je udbaš, ker je komu kaj zrihtal, al ker koga pozna, ki je kaj pa vem kaj. Naj grejo vsi v rit in posledično še sam, ker itak nič ne štekam.

Tam na vrhu, se je s časom pokazalo, da so ene izbranke.

Bo treba še kero na spol navreči. Ker bi lahko izpadlo, da imam kaj proti puncam. Če pa kaj ne, pa točno to. Ideološko jih podpiram na vseh področjih, če je pa kera zoprna pa nima veze z puncami ampak z njo, tisto dotično v tisti konkretni situaciji, a tisto je potem tudi že druga zgodba, u tega pa kolikor hočeš.

Zdej.

Problem je da je na konjeniških klubih, no to je tudi mogoče preostro, a na splošno pri jahanju so večinoma punce. V resnici mi ni nikoli uspelo nastaviti vsaj minimalne teorije zakaj je tako. U natolcevanj kolikor hočeš, nekatera se zdiyo fejest res, al kaj ko v določenih konotacijah sploh ne špilajo. Tako da, pustimo to, gre samo za to, da je bilo 90 % punc in zatorej 90 % problemov s temi in nič proti nežnejšemu spolu. Ravno tu pride do izraza, da mogoče niso tanajbolj nežne, a tudi to je potem že ena druga zgodba.

No nima veze, ima pa da so bile ene dve tam na vrhu, katere so celo komandirale trenerke, za katere sem dolgo mislil, da so bog i batina. No saj so in une dve nad sploh ne bi funkcionirale brez, a ker sta bili dve trenerki, ki sta vodili klub ena, recimo ji specialistka in ena splošna. Splošna je v resnici bila duša in telo kluba in je proti koncu izpadlo, da je zares tako, bog in batina, duša in telo, če nje ne bi bilo ta klub ne bi funkcioniral. Tako da, če si se ji pustil, je vsaj mene vsega naučila in brez nje ne bi naredil ničesar, ali pa sila malo. No, saj tudi tako nisem ne vem kaj, pa vendar sem preživel dve leti intenzivnosti na konjskem hrbtu. No, eno in tri četrt. Naslednjo zimo sem že zbežal.

Zdej.

Tudi sam sem tak, da se ne pustim šetati vsakemu, a to je bilo v

kontekstu, ko še nič ne veš in se potem pustiš, ne samo to, še želiš si in samo čakaš da bo še kaj. Bilo je pa stalno kaj. Potem so pa tudi še taki, kot rečeno, take, ki bi kaj po svoje. Zdej sploh ni po svoje, a je mimo glavne trenerke.

DARJA

Je bila že stara jahačica.

Zdej stara.

Če kaj ne, pa točno to ne, verjetno celo kakšno leto ali dve mlajša od mene, a ni debate, je imela vsaj že začetniški tečaj za sabo, če ne še kaj več.

Ena mejhna, luštna, cel cuker.

Sam da ni bila mejhna, kar bi mi moralo biti sumljivo, a mi ni bilo, ker se ji tudi nisem kaj veliko posvečal.

Saj veš uno, imam puno boljnih stvari. Če so res boljše ni povsem jasno, sem bil pa, kakor že povedano, skoncentriran na vse kaj drugega kot na take.

Zdej.

Če bi se šli to prvenstvo, a ma res ji ni nič falilo, bi kaj lahko precej visoko kotirala, a sem zares bolj konje gledal, no kobile, žrebcev se ne jaha.

Vsaj ne turisti.

Za tiste morajo biti najboljši možni jahači, pa še potem znajo biti težave, ker konji imajo drugo percepcijo. Ni samo u kaka fajna kobilica.

No tudi, a večinoma ne delajo problemov. Imajo vse drugo v mislih. Saj veš, tisto ker bo prvi, al pa, a se upaš tole, pa take.

Pol je pa, verjetno različno al kaj, pa je kobilica na drugi strani hipodroma, tako rekoč čisto mala, tako je daleč, unmu se pa strga. Ga redki ustavijo. Umirijo pa itak ne. Je še najlažje čim dlje da se skulira, pa tudi tisto zna trajati. Ob takih prilikah, potem vidiš, da najboljši svetovni prvaki ob žrebcu tečejo, ker jahati se ga ne da, samo spustiti ne za nikakršno ceno, ker ga nikoli več ne ujameš in je potem to sila hecen pogled začetnikom, ko kaj takega vidiš.

Ok, nim veze.

Torej Darja, me je že na začetku ogovorila. Pa nič kaj takega.

"O, živjo, a si nov, saj bo vse v redu, nič se ne boj."

Kako je neki videla da sem cel presran, če sem pa glumil tam vsaj Klinta (Estwod), če ne celo Đona (John Waine).

Na začetku se menda v gibih vidi, ne da nič ne veš, še narediti se ne upaš, če bi že kaj hotel.

Takle nadarjen, kateri ima zgodoviske občutke, še če se jadrnica premakne, pa še posebej.

"Ka?"

Ma ja, sem že pravil, je nekaj občutij, za katere si ne znam povsem racionalno razložiti, pa jih potem povezujem z geni.

En tak je, ko se je jadrnica prvič premaknila, ko sem dvignil jadro. No, sva ga dvignila, saj še tega nisem znal. A od stanja pri miru, kakor je pač na morski gladini mirno, do tistega ko potegne, pa se nič kaj dramatičnega ni zgodilo, eni sploh ne vedo da se je, drugi pa iz tega dramo naredimo. Sicer samo v notranjosti, kateri bi mi pa verjel kaj neki nakladam. Zato si ta trenutek razlagam, z geni.

Verjetno so naši predniki, ne takoj za Lucy, pol ko so shodili

in še celo čoln naredili, a ko je naš pra, pra, pra čukun deda vprašal našo pra, pra, pra čukun babico, a maš kero staro rjuho, kar seveda ni imela, saj statev še veliko tisočletij niso iznašli, a ga je vse eno poslala u 3 krasne, sam se znajdi, desc leni, in je potem pra, pra, pra dedek le napel kožo na dva kola, na kar je potegnil veter in je prvi občutil tisti trenutek, ko nič več ni bilo tako kot pred tem.

No in ta isti občutek sem tudi sam doživel.

Drugi tak, a bistveno bolj dramatičen prvinski občutek je ko so mi popustili prsti pri plezanju in sem poletel. Sicer samo kakšen meter ali dva, saj sem bil na štriku, a občutek je bil pa isti kot pri pra, pra, pra dedku ko je iz veje na kateri je spal štrbunknil, se sicer ujel, sicer ne bi bilo zapisano v genih, a mu je isto prpa delala, kot meni, pa makar samo po metru.

Pri konjih, se pravi kobilah, moji Danasi pa isto. Takrat na začetku, ko še nič ne veš, se sicer napihuješ, da tebe pa pač nič ni strah, a eno je napih, drugo pa stanje in ko ti zastre tri četrt obzorja, matr je ogromna, pol naj bi pa še nanjo zlezal, koko hudiča se pa to naredi brez pručke al pa lojtre, takrat je podobno kot, ko je naš pra, pra, pra dedek ujel kobilu, žrebca sigurno ne, in jo hotel zajahati in mu je ravno tako prpa delala, kot meni.

Tako da te marsikdo hitro prečita.

Pa spet.

Ni to nič posebnega. Po moje je vse strah. Strah pred neznanim. Pa makar gledal jahače okoli, ko se zdi izica, a je le drugače potem, ko sam stojiš tam pod konjem, zares se počutiš čisto mali, in naj bi zajahal.

U, matr.

In v tem trenutku me je ogovorila.

Po mojem je obvladala tudi to. To da so začetniki posebni in jim je potrebno nameniti dobro besedo, da se ne bi kdo tam v hlače.

Agitator

Darja je ponavadi stala na drugi strani dvorišča.

Na začetku sem si to razlagal, da se stari jahači pač umaknejo, da ne delajo gužve pri tečajnikih. Da na našo stran gledajo, je kaj pričakovano, saj je moralo biti res smešno, takole star jačač, gledat zelence, ki se še postaviti ne znajo, kamoli da bi bili za kar koli uporabni. Še izgled, na začetku ni izdelan in znajo biti res hecne situacije. En, sicer ekstrem, takih potem z leti nisem veliko srečeval, je hodil z kavbojskim klobukom, nekje na začetku pa še z telovnikom z resicami. U, smo se ga še tečajniki privoščili, ne samo stari mački, tako da je samo klobuk ostal do konca. Ostali smo kmalu sezuli superge in jih zamenjali za

škornje. Prvo navadne, s časom pa jahalne. Ni samo poza, so precej pomembni.

Ne sicer kot plezalni copati na steni, kjer brez njih sploh nič ne moreš.

Tu si z navadnimi komot v gnoj stopil, jahati pa ni bilo enostavno. Ne samo to, lažje bi bilo bos, tako da smo kaj hitro nabavili jahalne gumjaste skorke.

Ok, nima veze.

Ima pa, da je Darja tam na drugi strani dvorišča stalno imela publiko. Ne, sploh ni bila klovnesa in bi jo obkrožali zaradi šova.

No tudi, a samo v zelo resnih debatah. Tam so stali večinoma stari jahači, a glede da ni ogovorila samo mene se jim je kdaj pa kdaj pridružil, po koncu tečaja tudi kateri od tečajnikov.

No, tečajnic.

Punce skupaj držijo. Pa ni bilo samo to.

Sam se nisem udeleževal tistih srečanj, ne glede na prijaznost voditeljice. Kot že nakazano mi je bilo samo do kobil, da ne omenjam, da se sploh nisem počutil dovolj suverenega da bi med stare jahače stopil. Ja, tu pri začetnikih, to mi še kar gre, začetek sicer podobno zadržan, a na drugem srečanju se mi pa zna že odpreti in sem velikokrat potem pobudnik kar koli se že gremo. Dočim nekateri potrebujejo ene dva tedna da se jim vsaj približno odpre. Nekaterim, sicer sila redkim, pa do konca tečaja ne. Ne, samo to, nekateri prej odnehajo, a tisti morajo biti pa res ekstra tečke.

Podporniki

Sem kar rabil, ene 14 dni, če ne celo več, da mi je postalo vsaj malček jasno kaj se dogaja.

Tam pri tisti grupi na drugi strani dvorišča niso samo vicev pravili.

Tudi. To je fajn stran klubske scene, se dobijo podobne face, večinoma je en veseljak, včasih dva, ki vodita veselico, ostali so pa vodeni. Tu je bilo kaj podobno, z eno malo razliko, ko so nehali rezgetati na dovtipe, ko se vsi vici povedo, ko se energija malček umiri, pred novim izbruhom radosti, takrat je večinoma Darja kaj povedala. Po njeni opazki, misli, opisu dejstev, velikokrat ni ratala veselica, temveč precej žolčna debata. Začelo se je z monologom, nadaljevalo z medklici, da so se znali potem proti koncu pojaviti tudi klici.

Potem je od situacije odvisno.

Včasih so odšli v gostilno in tam nadaljevali shod. Včasih je samo zgladila povedano in potem zopet spodbodla moderatorja za nov krog veselice.

Ma je kar obvladala.

Nič kar.

Zame takrat popolnoma, jih je imela ovite okoli prsta. Točno tako so piskali kot je hotela. Za to se mi je moralo sicer obrniti še kar kaj časa, da sem take pogruntal. Takrat na začetku, pa nič

razumel, a se tudi ne prav posvečal.
Kar mi je prineslo kar kaj kredita pri trenerki.
Nehote sem bil njen, ker se nisem udeleževal shodov na drugi strani dvorišča.

A ma baš nič nisem razumel.

Somišljeniki

Zdej.

Bo potrebno povedati o čem se sploh menimo.

To je sicer precej povezano s tisto razlago na začetku, o zgradbi kluba, katera pa je menda na mnogih združenjih na en način precej podobna.

Povezano pravim, odvisno pa ne tako. To je potem od specifikke odvisno. Pri nekaterih skoraj ne pomembno, tu pa še kar, za kar se je pa spet bilo potrebno obrniti za celo leto, ne samo mesec tečaja.

Skratka.

Struktura kluba je še kar kompleksna, pa spet samo na površini, spodaj, ko ti jasno rata, pa niti ne več tako. Pač eni vodijo eni so pa vodeni.

Med voditelji je še kar kaj hirearhije. Čisto na vrhu piramide niti ni debate, ali pa je nisem nikoli zares dojel. Kot že velikokrat nakazano, me je vse kaj drugega zanimalo, kot kdo je komu kaj, kamoli al je s kom v sorodu, ali pa je njegov prijatelj, ali ne nazadnje da ga pozna, kar naj bi tudi imelo težo.

"Ej, kla gkor se used, pauš Benetke vidla."

Pa lih tko je blo.

Ok, nima veze.

Ima pa, da se je tam na tretjem mesecu, al ker je že bil, ko je sicer jasno kdo je trener, kdo je pa gnoj kidač, se vse eno pojavijo težnje.

Meni sicer ni nikoli narobe hodilo, da me imajo za gnojara, ker mi je bilo celo všeč. Tega sicer nisem nikomur priznal, ne samo to, celo delal sem se, da mi je sila mrsko, a mi je samo bilo, a brez sila, pa še to ne vedno. Vsaj če je katera fajna konja štrglala, potem je bilo takoj kaj nujnega okoli gnoja za ta isto ritjo.

Ma kojnsko, se pravi kobilino, duša pokvarjena.

Nč ne štekaš, kakor tudi sam nisem. Namreč drugim, pa jim sploh ni bilo treba toliko okoli gnoja, samo pod minimum, ostalo bo že Andrej zrihtal, ni bilo mnogo kaj po godu. Ne bi sedaj u detajle. Saj muhe znajo biti zares tečne. Včasih pa še ker brencelj, smo jahali tik ob Savi in so bili še kar dovtetni za kakšno fajno.

Ok. Nima veze.

Ima pa, da je Darja imela kar nekaj idej, kako predrugačiti, kar koli naj bi tisto že bilo.

Že takole na splošno bi znalo biti moteče, namreč, če vemo kdo je

ta glavni, v tem primeru trenerka, kdo pa samo spodkopava avtoriteto. Pa ko bi bilo samo to. Ko se pojavijo konkretna razhajanja, če ni absolutne avtoritete, narod ne more brez vodje in zatorej kaj lahko nastane razkol, vsaj v usmeritvi, čez čas pa še v politiki in na koncu v frakcijah kluba.

Ko je tako daleč, večinoma že pomeni konec zgodbe. Tisto je potem od mnogih faktorjev odvisno, a da bi nazaj stopili se pomirili, sprejeli kompromise, to je pa takrat že prepozno. A to sem pogruntal, šele ko je tudi meni že gorelo pod nogami, pa magari se do zadnjega sploh ne zavedal v kaj sem se namočil.

Upor

Takole zunanji opazovalec se mi celo zdelo zanimivo opazovati delitve na klubu. Takrat mi še niso izgledale delitve. Pač eni se o enem menijo, drugi o drugem, tretji o tretjem in tako naprej. Že res, da so potem tudi situacije, ko eni skupaj stopijo, pa čeprav se niso tisto menili, kar pomeni skupni interes. Pa še takrat to nisem povezoval s trenji.

Ja, kaj pa govorim?

Pa, res.

Če je 90% punc so trenja stalno in povsod. Zato nam manjšincem angro slika sploh ne izgleda kriza. Ja, s puncami je križ, a to je tudi že ena druga štorija. Sem le še ostajal na nivoju, ko smo si enakopravni. No, nimamo nikakršne možnosti, da bi sodelovali pa zato sploh ni relevantno.

V resnici se niti ne spomnim vzroka. Vzrok je že če ga pes na repu prinese, smo včasih rekli, tu je bilo pa po moje ravno to. Sicer dopuščam možnost, da je bil rep samo kaplja čez rob, a kot rečeno pojma nisem imel.

Zdej.

Občasno so se kerri sporekli. To je bilo tudi od situacije odvisno. Večinoma samo dolg nos, ne govorit, vsaj do jutri, eni cel teden, redki pa nikoli več.

Pol so bili tudi povišani toni, pa spet ne veliko, včasih no, nič resnega. Na primer, zakaj moram spet konja poštrglati, ti jo pa že 2x nisi, pol pa mal pošiljanja u kaj vse ne. Ne, v rokavicah pa zelo redko, če že v škornjih večinoma.

No pa se je tudi to zgodilo. Bosonoga iz garderobe, za lase vleč in tam sredi dvorišča se valjati. A to je bilo tako redko, da se je o tem potem še leta govorilo. Pač dokler je še bil kateri iz te generacije.

Takrat.

Takrat se jih je pa skor polovica postavilo na drugo stran dvorišča, vseh starosti in kalibrov, stari, mladi, začetniki, profesionalci.

No, teh v resnici ni bilo, to je le bil še čas veselega socializma, je pa manj treba opisa in se z eno besedo skoraj vse pove.

Na naši strani pa naša trenerka in ostali. Verjetno večinoma tisti, ki pojma nismo imeli kaj se sploh dogaja, za luno tako rekoč. Tako da smo prav milo gledali trenerko kako bo reagirala, ker tudi nam je bilo jasno, da nekaj je in predvsem bo.

Zdej.

Sam dogodek niti ni izpadel zelo dramatičen. Je bilo pa jasno izraženo nestrinjanje z vodenjem kluba in ...

"Pa reč kej če morš!"

Pa lih skor tko je bilo.

Hujskanje

Zdej.

Upor ni uspel. Če je sploh hotel biti upor. Kakor se je meni videlo, ponavljam, kompletno nezainteresiranemu za take kolobocije, je bil samo poizkus definiranja različnih pogledov. Za slednje pa vemo da so vedno in povsod, nima veze z situacijo, verjetno bolj proizvod vzgoje, ali pa vsaj odprtosti duha. Za kaj je potem zopet diskutabilno, pa vendar.

Nič nenavadnega, nič dramatičnega, če ne bi to punce delale.

Kakor so večinoma doooooosti bolj racionalne od večine descov, pa potem na drugi strani, ko se babe zainatijo, je pa bistveno težje kot s descii.

Desc jih po piskru dobi, pol še mulo kuha, nato pa odide al pa se prilagodi novim danostim.

Večinoma imamo podobno mnenje tudi za punce, razen da odide. No, pa tudi to.

A če ne, pol znajo biti pa težke krize.

Tisti z debelo kožo, no problem, kakor tudi tisti, ki nič ne štekamo, al kaj pa vsi uni, ki ne samo da dojemajo kaj se okoli godi, še huje, še sekirajo se za to.

Potem pa tisto poslušati je en žavtav posel. Lej, saj bi jo tolažil, če bi kaj štekal, no, tudi brez slednjega, al kaj ko začne diskurz, o ne vem čem, z začetkom, ti itak nič ne štekaš.

Ej, me razoroži še preden

"mu(kravji)"

rečem.

Tako da sem bolj od daleč opazoval, kadar so skupaj stopili in šinfali trenerko. Tega je bilo še največ, čeprav se je vedno začelo z težavami okoli konj. Ma ne toliko konj samih, no tudi, a to je bilo nekako pričakovano, dočim pri opremi in še bolj pripomočkih, se je pa takoj nabralo.

Razlaga za civile.

Konski šport je sila specifičen.

Če na primer smučaš, zapelješ na kamen, zakolneš in potem doma tisto zaliješ z voskom ter zgladiš. V največji krizi celo nove smuče nabaviš in gremo dalje.

Tu, pa ne moreš konja pošmirglati, saj se ne bo videlo, sploh pa ni važno če je malo popraskan.

Prav nasprotno, če se že kje popraska, ne daj bože, iz tistega nastane vpitje. Prvo ker ni tvoj, drugo ker si tak kramp, potem katera žauba je prava, u tega je ogromno, menda kot pravilih za tarok. Toliko pravil kot je igralcev. No, to tu le trenerka usmerja in je pač tista žauba boljša od druge in ravno tu potem nastane rovarjenje.

Zakaj pa vedno za une navija. Sploh niso najcenejši, da ne rečem da so povsem mimo.

Pa ni bilo samo okoli žaub.

Darja je znala spodbosti vsako tarnanje da je nastalo vsaj jamranje, če ne že revolt. In to stalno in povsod. Tako da je imela kar soliden krožek podpornikov.

Saj veš tisto, večina rabi vodjo, pa magari je ta slab.

No, pa tudi to je diskutabilno.

Spodkopavanje

Zdej, to je tko.

Seveda sem se z zanimanjem udeleževal debatnega krožka, a kot že večkrat nakazano, sploh ne po politični liniji, bolj, kako bi povedal, estetski. Ta bo še najbližja.

Ne da so bile na naši strani dvorišča razmere kaj dosti drugačne, iz stališča estetike, prav nič omembe vrednega.

Pa vendar tudi one na drugi strani niso bile za odmet in zato sem občasno tudi tam stal.

Sem že nakazal, če je pa kaj seksi so pa jahalne hlače. Pa ne brez vsebine, ta je precej pomembna. Same hlače pač niso. Tudi ne, če ima take hlače, pa že je. Ne vse. To je od kilaže odvisno. A večinoma jahačice so precej šlank, potem pa spet, koliko trenira, toliko bolj jedrno je vse tisto in potem te takoj zanimajo tudi problemi iz one skupine.

To je sicer fantovsko stališče, punčevsko bo kera druga podala, a ni ji lahko, ker izbire ni veliko. Kot povedano ene 10% populacije, tako da ni enostavno izbirati.

Ne glede na sušo so vmes vse eno osebk, ki se poistovetijo.

No, tudi, čeprav je butasto, a je nekaj na tisto stran.

"Kero?"

Ma saj veš.

Če ker vozi Alfo potem se ima za džeka.

Skor tko kot Fitipaldi. Latin laver pa zireh.

Tako je tudi tu včasih ker na strani žrebcev. A to je potem tudi že taka specifika, da se ne bi preveč zapletel, že tako sem na precej spolzkkih tleh.

A ni da ni.

Še najbolj presenetljivo je, da ja, se večina strinja, u ta pa je mim, a jih tudi ni tako malo, katerim se dopade.

"Ka?"

Ja, malo živalskega ne?

"Tis butast!"

Ne rečem da ne, a ni vse mimo.

Ok. Nima veze.

Ima pa da je Darja znala.

Tako da je, eno z drugim, počasi a sigurno vodilo do spodkopavanja, vsaj avtoritete trenerkine, če ne že do strukture kluba.

Izgleda da je imela hrbet krit, ker direktnega proti napada nisem nikoli doživel, pa zopet premalo vpliva da bi razhajkala klub.

Nasploh me je presenečala, takole mlada, da ne omenjam milih potez obraza, načina govora, ali splošnega obnašanja. Vse drugo bi ji prisodil, samo da je najbolj rušilna sila na klubu ne. Pa se je točno tako obračalo.

Privatniki

V tistih časih, še vedno je okol skakal veseli socializem, ne res, takrat še ni bilo nič na to temo v zraku, verjetno v kakšnih kletih, ali podstrešjih, so nekateri že kaj nakazovali, ali pa vsaj premišljevali, mogoče pa le ni vse tako svetleče in dehteče. Ok.

Nima veze.

Ima pa, da takrat je bilo sila malo privatnih konj. Ja, kmetje so še imeli kje kakega, pa bolj za hec, kot potrebo, a da bi vsaka smrklja, tako kot danes imela konja ali celo dva, je bilo pa sila redko. Ni mi nikoli uspelo raziskati, kako to da so ga nekateri redki vse eno imeli.

V tistih časih, če so se kakšni klubi dogajali, je bilo še vse zavito v družbeno dobro, da ne omenjam pomembnosti socialistične mladine. ZSMS je bil vsemogoč. No, to ravno ne, je le moral SZDL prej vprašati, a če so uni našli pomembnost potem so to gonili po dolgem in počez mi smo pa več ali manj uspešno izkoriščali.

Sem že pisal da smo včasih pod lučjo stali, potem smo pa dobili prostore pri ZSMS in smo imeli mladiski aktiv. Vici so bili pa isti, kot prej pod lučjo.

Tako je tudi konjeniški klub, al kako se je takrat imenoval bil pod pokroviteljstvom enih. Zdej, kerih?

To mi je šele sedaj, ko to pišam in sem malo guglal po zgodovini v oči udarilo.

Namreč, precej enostavno je dati tam enim mulcem prostore, jih bodo vsaj prezračili, na začetku je neznosno zaudarjalo po plesni. Kar pa za jahalni klub sploh ne velja.

In mi v tistih časih sploh ni bilo jasno, kdo tole plačuje. No, spraševal se tudi nisem veliko, a mi je par krat šlo skozi glavo, a tudi kaj hitro odšlo, ker je bilo takoj kaj nujnega.

"Gnoj skidej!"

Ali pa.
U matr je dobra.

Ja, jahačica, duša pokvarjna. Ko vidiš usklajene gibe živali in človeka, človekinje, te kmalu prime kaj s poezijo.

"Kot jutranja zarja v rosni travi sta plavali proti ožarjenemu obzorju."

Če ima pa še oprijet životec, ti pa pade čeljust in tudi prvo navodilo preslišiš.

Nima veze.

Ima pa da je, čeprav v manjšini, a soliden sklop privatnikov imel precej teže, pri oblikovanju usmeritev na klubu. To da imajo svoje poglede na svet, je logično, da jim pa tudi pri vodenju tudi po svoje zanaša, je pa Darja poskrbela, če se že kateri ni pravilno nagibal.

Kasači

Ne vem če ne že prvi dan, na predstavitvi kluba, so mi povedali da je to država zase, tako da se nisem nikoli poglobil v kasače.

Videl sem jih menda vsak dan, ker so imeli treninge lih čez cel dan, a vedno samo od daleč.

Sploh ne vem da bi kdaj prišlo do bližnjega srečanja.

Na primer v smislu

"Umakn se butl, a ne veš da nimam bremz!"

Zares ne vem ali imajo tisti vozički zavore. Po moje kasaški konj laufa dokler mu ne znanka ovsa v trebuhu, potem se pa ustavi.

Ej, pojma nimam. Takole od daleč se je pa lih tako videlo.

Mi nismo hodili na kasaško progo, oni se pa niso vozili v bližini manjež.

Kar seveda ni res, ker je vhod na stadion, kjer je 80% kasaški krog, ob strani pa še tri manježe, tako da je v resnici precej blizu, a poti se ne križajo in bi komot živeli v bratstvu in slogi do konca sveta, če ne bi bili kasači samo sekcija konjeniškega kluba.

Kasač biti ni kar tako.

Prvo to so gospodje z kar izrazitim predsodkom. Povdarek na sodu.

No, kaj pa govorim.

Ja, seveda ne vozijo več kočije, saj ne vem kako se reče tistemu vozičku. Ne vem če ne sulki, lako pa da sem kaj pomešal.

Nima veze. Če te piga pa gugita ven.

Skratka ponosni lastniki kasaškega konja, u to je sila pomembno in iz tega ni da bi se zezali, imajo najetega voznika. Ta ni treba da je tako majhen kot pri hitrostnem jahanju. Tam ne sme imeti manj kot 50kg in potem tiste boge hudiče pred tekmo mučijo. Če je pretežek z odvajali, če pa prelahak pa z pitjem vode. Kako potem tisto klopota v galopu si niti ne poizkušam predstavljati. Biti jokej ni lahek poklic. Traja samo par let, zaslužijo pa samo prvi, ostali pa menda dobijo sendvič, a nisem prepričan.

Ok, nima veze.

Kasači trenirajo cel dan, ker je lahko samo en konj na progi. To pa zato, ker so to žrebci in kakor že omenjeno z njimi ni lahko. Tako da se potem razporedijo čez dan. Na tekmi vseh 6 na enkrat štarta. Zdej, če jih je 6 pojma nimam, si nisem nikoli ogledal tekme, pa magari celo tam bil, a sem se z mojo kobiljo ukvarjal (al pa kero drugo). A se dojemam da jih je ene 6, lahko tudi več, a lahko tudi manj. Letajo v krogih, za kar tudi ne vem ali krogu ali krogih. Pri tekmi hrtov se ob notranjem krogu vozi avto z lutko menda da mačke, ej pojma nimam, a hrti kobajagi tisto lovijo. Pri kasačih se tudi vozi avto, a pojma nima kaj prevaža, lahko bi bil korenček. Konji imajo raje sladkor, a se ga ne bi videlo, ali pa bi morala biti zares velika kocketina, katero pa potem težko pogoltne, da ne rečem da ima potem po tistem še prebavne motnje. Gotovo je kaj drugega.

Občni zbor

Tako da smo kasače srečali šele na občnem zboru. Se ne spomnim, ali izrednem ali rednem. Glede na silnice bi lahko bil tudi izredni, a meni je bil tudi tisti čisto odveč in če ne bi dobil ultimata, "mam da se tam namalam," bi imel gotovo kaj nujnega, tako pa, kar tiho sem bil.

Ej, pojma nimam, kako ji je uspelo, a tam v točki razno, ko se občni zbor šele začne, ker prej vse točke, so samo neumnosti. Ma saj veš. Ugotavljanje prisotnosti. Zakaj je za to potrebna posebna točka. Pa poročilo vodje, pa ekonoma, pa trenerke ene in druge, samo gnojnarju ni bilo potrebno poročati. Še dobro, ker res ne bi vedel kaj. Ja, na šajtrgo sem ga zlagal in na gnojno jamo vozil. Tolk kolikor so ga nasrali. Včasih več, včasih manj. Pa lih tko je blo.

Ok. Nima veze. Po vseh unih klobasanjih, ja še podelitve plaket zaslužnim, u matr je trajalo, se mi je zdelo da je že juri, pa menda še 9 ni bilo. Pol pod razno, so prvo mal okol gledal, tako da je celo izgledalo, pejmo pit, saj so vsi tiho, pol je pa Darja roko dvignila. Sem vedel da ne bo enostavno, da bo pa tako sranje, si pa niti pod slučajno nisem predstavljal. Začela je sicer zelo umirjeno, kakor je samo ona znala. Še celo precej potihno govori, taka mala miška, tako da so še opravljivci utihnili, ker se je sicer ne bi slišalo, vsi so pa vedeli da pove take, da se lih vseh tiče, če ne direkt pa indirekt, sploh ne veš kdaj te potunka.

Kakor je napletala, vse bolj so jo bodrili. "Tako je!" po pa ploskat, z glavami kimat pa itak.

A to je tako v večini primerov. Ta glasnih se veliko sliši, pa še teater zraven zganjajo, tiha večina pa pač v tla gleda.

Kasači so bili povsem za, una polovica dvorišča tudi, a se je izkazalo, da so še predstavniki lastnika, sploh nisem vedel da obstajajo, predstavniki občine pa krajevne skupnosti. Sam fajmošter je falil, al je bil pa preoblečen v jahača. Tako da se je izkazalo da so tretjine.

Tretjina za, tretjina proti, po pa še mi, ki pojma nimamo. No ne vsi. Eni se niso strinjali z nobeno od opcij, drugi se niso hoteli opredeliti, tretjim je bilo vse eno in tko cela rajda mnenj.

Razrešitev

Na vsakem občnem zboru se razreši stari vodstveni organ, al kako se temu reče in izvoli novega. Velikokrat je to več ali manj formalizem, saj so vedno eni in isti pri koritu.

To je sicer stališče, še posebno če bi kaj drugače, ali celo, ne daj bože, da bi sam kaj. Kar naj bi nakazovalo da bi hotel biti vsaj zapisničar, če ne celo podpredsednik. Trener ne, ker za to je treba vse eno še kaj, pa če si še tako z dušo in telesom zraven, a če nimaš izobrazbe misija nemogoče. Da ne omenjam, da so celo z izobrazbo a kompletni nesposobni delati z ljudmi, če že živali vse prenesejo.

Tisto pa potem zna biti silen problem.

Tu ga na tem področju ni bilo, je pa kaj normalno, da tisti katerim se ljubi in so zato stalno tu, vlečejo klub v dobrih in slabih časih, ostali pa prihajamo in odhajamo, včasih se najde kakšen zagnan gnojkar, a kaj veliko več pa tudi ne, in ko bo le ta nehal, bo klub še vedno deloval, da ne rečem, da bodo tisti katerim se ljubi, za vedno tam. Vsaj do razpada kluba. Česar se je pa večina zavedala, pa čeprav so bili proti načinu vodenja in niti ne vem še čemu, tako da je potem, ko naj bi nov vodstveni kader izvolili, sicer Darja dobila dovolj glasov podpore, a so bili vsi ostali izvoljeni odločno proti in več kot nadzorni ni mogla biti, tako da je potem še sama odjavila, še preden so zapisnik potrdili.

Toliko o revoluciji. Tresla se je gora rodil se pa še miš ni. Vse je bilo po starem, eni so na drugi strani dvorišča stali, sam sem pa na tej gnoj kidal, če je bila pa katera atraktivna pa še tam. Ne, smo to, še Darja je ostala in trosila strup na levo in desno.

Ej, nič mi ni bilo jasno.

Novo vodstvo

Novo staro vodstvo ni spremenilo ničesar, pa čeprav so sedaj jasno

vedeli, da ni vse tako kot na ven izgleda, kadar se človek priključi taki skupnosti.

Na površju v resnici ni problemov, posebej za turiste, tečajnike, še celo za mlajše člane, kateri imajo pa še kaj drugega v življenju, razen tega.

Ma, saj to imamo v resnici vsi, še privatniki, za katere bi človek misli, če ne more imeti klubskega konja, se mora pa zato toliko bolj z njim ukvarjati. Saj nekaj je res na tem, sigurno pa ni 100% točno. U, jih je dovolj premožnih, da zares samo jahati hodijo. Če imaš svojega konja in ti ni do državnih tekmovanj, potem tudi treninge opravljaš, takrat ko se ti ljubi. Samo pred tekmami malo bolj zagrizeno, sicer pa ne tako, še celo tako daleč lahko gre, da gre raje v kino, kot na konja, kar si mi nismo mogli privoščiti. Ma, ja seveda greš lahko v kino, a ti že brez tega zmanjkuje časa za obrobnosti, kot na primer fax, pri babici pa menda res že nisem bil cel mesec, če ne več.

U, matr šiba.

Darja je še vedno sejala razdor, a bo morala vsaj do novega občnega zbora počakati, ali nove generacije tečajnikov našuntat, ali pa, kar je še naj manj verjetno, da bi ga novi odbor le kje pobiksal.

Teško takim starim mačkam na rep stopiš, so dale že marsikaj skozi.

Sam sem se še vedno udeleževal obeh koncev dvorišča, iz že znanih vzgibov, a tudi vse bolj spoznaval, da sicer me trenerka še ni odpisala, a nekako začetnega zagona pri nadarjenem jahaču je bilo pa vse manj. Sicer sem kar rabil, da sem do tega prišel, ker ne glede na ne napredovanje se mi je pa tudi fajn zdelo, ker sem bil ne samo pri gnoju ta glaven.

To je šlo pa približno takole.

Potem ko sem že opravil ta težke treninge in se mi je tudi že rit zacelila, sem seveda še vedno zagreto in redno hodil vsak dan zjutraj in zvečer s kolesom iz Trnovega na Ježico, a tudi prišel nekako do meje, vendar.

Vendar se je izkazalo, da.

Potem ko se več ne bojiš konj. No vsaj tega več ne pokažeš in jih celo večina verjame. Sem že pravil da z konjem moraš vzpostaviti pristen zatiralski odnos. Dokler mu ne dokažeš da ga sesuješ, bo sesuval on tebe in to stalno. Sploh ne nehajo.

Ni kot pri ljudjih.

Jih dobiš po nosu in se potem ve ker je ker.

Tam pa dokler ga ne zatreš, u znajo biti prefrigani, a vse tisto nategovanje nekoč pripelje do vrhunca in takrat se odloči ali boš jahač ali boš pa kateri drug šport poizkusil.

Meni je uspelo Danaso tako podrediti da me je dejansko imela rada. To sploh ni tako enostavno. Jo nalomiš da je vsa marogasta pol je pa zaljubljena vate.

Malo morgen.

Po moje je bil to ravno njen problem, da je bila nekoč tako nervozna žival, da je bila celo smrtno nevarna in so jo zato določili za klobase.

Ne, potem ko ji dokažeš da si ti šef, potem traja še dneve da se skulira in tedne da te sprejme za prijatelja in mesece da ti iz roke je.

Tole zadnje ni samo prispodoba. Prvič mi je pol roke odgriznila, ker nisem vedel česa vse so zmožni.

Samo za ilustracijo, v resnici me je drugo veselilo.

Občasno, pa niti ne tako redko, se ja kateri konj osvobodil teže življenja in v tistih trenutkih, je opazovano od daleč precej hecno in posledično tudi veselo. Od blizu, ali celo udeležen je pa vse v kontro.

Šok, groza, katastrofa, zelo verjetno neznosna bolečina, to je sicer od situacije in precej od posameznika odvisno, če ne na telesu, ob srcu in še bolj v glavi pa do konca.

Občasno, so konji malo poskočili, to jim je itak vsesplošno veselje. To je sicer tudi odvisno od mnogih faktorjev, tudi če list z javorja prav počasi vijuga proti tlom, je to lahko znak za preplah, in če je to ravno v tistem trenutku, ko tečajnik ni pripravljen, v resnici nikoli ni, a to je že druga zgodba in telebne, potem so tista občutja od zgoraj.

Če so tudi druge kobile v tistem trenutku razigrane, pa lahko nastane vsesplošno poskakovanje in posledično laufanje. A to je še bolj redko kot tisti poskok.

A se dogaja. Prvo se pogleda ali je tečajnik še v enem kosu. Zgodovina molči, da bi se kdaj kateri preklal. Razjokal pa skoraj vsak. Bolj zaradi šoka, kot bolečin pri padcu.

Ok, nima veze.

Ima pa, da se potem pogleda kje je kobila. Če je na odprtem, tam jih še posebej privlači poskakovanje, potem je lahko že na drugi strani stadiona, v skrajnih primerih, pa že preskoči ograjo na dvorišče, katero noben konj ni sposoben. A kadar pobegnejo, lahko za 100% višje skačejo, drugače si ne znam predstavljati, ker nisem nikoli videl konja v akciji, ampak samo že stoječega na stojišču, prav pohlevno prežvekujočega, kao sej ni blo nič.

Pol.

Pol pa pride šele tisti del, zaradi katerega me je veselilo biti član tega kluba.

Ko tečajnik pogrne, se kobilo ujame, ta še vedno poskakuje od samega veselja ker je življenje ena luštna stvar, takole brez prtljage.

V tistih trenutkih niti ni lahko zajahati kanja.

A kakor že nakazano, me je strah minil in večinoma so verjele in so me več in več uporabljali za obtežilnik.

Namreč, ko kobila vrže tečajnico, ki ima ene 40 kg in potem dobi na pukl korenjaka ki sigurno nima 90 veliko manj pa tudi ne. Potem še dvakrat poskoči, nakar iztegne jezik in ji do veselega življenja ni več veliko, ter se sprijazni, da ni mustang in da ni v preriji in da je en prav dolgočasen začetniški konj, katerega lih vsi po spisku zajebavajo.

No, smo vljudni.

Zezajo.

Odcepitev

Midva s trenerko nisva imela srečnega konca.

Se sploh ne spomnim ali sem jahal 2 leti ali leto in pol. Al pa leto in 3/4, a druge zime se sploh ne spomnim. Mogoče je sicer, da je bila brez ali z zelo malo snega, a v tistih časih se nihče še ni menil o klimatskih spremembah.

Lahko pa da je bilo kaj tretjega in sem se skoncentriral na tisto, če ne že kar četrto.

Na morem reči da mi je kaj žal. Po moje je normalno da se ena zgodba zaključi in je ne vlečeš skozi celo življenje.

Tu se jih bi sila malo strinjalo. Nekateri en šport celo življenje vsaj spremljajo če ne že delajo.

Spet drugi pa še vedno v istem bifeju, kot takrat, celo iste vice pravijo, samo bolj puklasti in zgubani so,

"ko smo bili pa mi mladi je bilo pa vsa drgač!"

a to je bil stavek, ki se mi je že takrat zdel podn, dan današnji pa tudi, čeprav ga še kar uporabljam, kot sarkazem, a nisem prepričan če me vsi tako jemljejo.

Klub ni šel v franže.

Razen gornjega.

Ma uno ko smo bili pa mi mladi, je bilo pa vse drugače.

Ne verjamem da ga je Darja razhajkala. Sicer si nisem nikoli vzela časa, da bi se poglobil v njeno materijo, pa magari sem jo parkrat srečal v mestu in sva predvsem prvič prelela, kaj vse ne. Seveda sem se tudi takrat z vsem strinjal, a je šlo pri enem not, pri drugem pa ven.

Ja uho, luba duša.

Tako da na naslednjih srečanjih ni več ven vlekla pretekle zgodovine jahalnega športa v Ljubljani. V tretje sva se celo nekaj gledala, u matr, tudi brez jahalnih hlač je super mačka. Pa nisva nič kaj naredila iz tistega. Menda ji je bilo že na klubu jasno da stojim zraven iz drugih, nego političnih razlogov, tako da je tudi zadnje slovo bilo v smislu, ti se sam zajebavaš.

"Veš de!"

In sva v smehu opravila lupčkanje ob slovesu.

TEČAJNIKI

Res je hecno opazovati sebe po enem letu.

"Koko?"

So prišli novi tečajniki na predstavitev, no kandidati za, se prav nervozno ozirali po klubu, se jim je videlo, da ni vse po pričakovanjih, izražali svojo nejevoljo z smehom in hihitanjem, da o neumesnih opazkah ne govorim, tudi pogledih, ne sicer zaničevalnih, a malo na oni strani. Namreč ravno sem kidal gnoj spod konja v karjolo (samokolnico), bil usran verjetno tudi po obrazu, ko ti je vroče, se pač obrišeš, sicer kao paziš da ne z tisto stranjo roke, ki je bila ravno prej v neposrednem stiku z gnojem, a ne uspe vedno, tako da je za nevajene prav čuden pogled, za vajene pa pač en priden, ki se potrudi več kot bi bilo treba.

Večina, ene 10, pridno posluša voditeljico, takrat se je potrudila moja trenerka osebno, ko sem sam prišel, me je uvedla kar Neža, a sem se vse eno precej podobno vedel. Potem so še tri grupice po kakšnih 5 komadov, ki zamujajo, klepetajo jih zanima vse kaj drugega, in potem še enih 5 individualcev, ki si mora ogledati že detajle na opremi in po štali, a je vse samo krinka, samo da jim ne bi prišli preblizu.

10 pridnih se skriva v jati, v celoti bodo neopazni, 3 grupe po približno 5 komadov, se skriva za lastno predstavo, posameznim individualcem se pa zdi da jih ne bo nihče opazil, če pomno opazuje pletenje na biču. Al pa na špagi (vrvi) nima veze z materijo ima pa z prisotnostjo v novem okolju.

Povsem novem.

Velika večina je dece iz srednjega sloja, večinoma blokovski, v tistih časih, še ni bilo toliko privatnikov, ki še niso bili na kmetih. Ja v Kranjski gori, še celo v Izoli, kar je oboje malo na naravo, a so obdelali odnos skozi "hot dog" okrepčevalnico, takrat modni hit, ali pa pomfri in viner šnicel v gostilni.

Tako da jih takle neposreden stik z vonjavami in groza še pošlatati konja ni kar tako.

"Saj smrdi!"

Pa ogromen je, sploh me ne šmirgla.

Dejansko, konjiči so bili vajeni vsakoletnega matranja s tečajniki in jih je dosti bolj zanimalo seno kot obisk.

Tako da.

Verjetno je vsako leto isto, samo zame je tako novo. Prvič, ko sem bil sila podoben, danes pa kot stari jahač, čeprav je šele leto okoli in sem bil določen da glumim pridnega, zanesenjaka, kateremu je veliko do konj, kluba, skupnosti, države in socializma in bratstva in enotnosti. To na koncu, sem bolj z levo roko, tisto spredaj, sem bil pa še kar zagret, čeprav so se že pokazale vse stranpoti, vse sicer še ne, a veliko, za katere pa takrat sploh še nisem bil dovzeten. Ne samo to, še mislil sem si, če ste fakjeni, kaj pa to mene briga, a o tem kje drugje.

Danes je o tečajnikih.

Kot običajno se jih bo samo polovica vrnila. Ko preživiš šok okoli

vonjav in pogleda na gnoj, se jih večina odloči za kateri drug šport, pa če imajo še tako radi svojega mucka ali kužita, da kanarčka in ribice ne omenjam.

Večinoma, no pol otrok, kakšna četrtnina srednješolcev, ostalo četrtnino si pa razdelijo malček starejši. Ta kategorija je precej raztegljiva. Od univerze do, ne ni univerze za tretje obdobje, a dosti prej pa tudi ne. Se najde kdaj katera, katera potem sicer kaj kmalu odneha, pa ne zaradi dela na klubu, tu bi še kar udejstvovale, predvsem pri glancanju, saj ne rečem, v resnici je fajn če se kojn (konj) sveti, a ni nujno, je pa dodana vrednost, ni debate. Ene jim celo kite spletajo, a to je potem že tumač. Predvsem jim fali kondicije in ne dohajajo mladičev, tako, da so cokla v razvoju šole, tečaja in jih večinoma potem na kakšno individualno obravnavo preusmerijo.

Sem že pravil, da je 90% punc, pa si zares ne znam razložiti. Sicer je premnogo natolcevanj, posebno med mulci, a so natolcevanja še na mnogo kaj, tako da te teorije nisem resno jemal. Da je pa tudi malo, pa mogoče tudi. A neznank s puncami je na ostajanje, tako da še ena pač ne bo nič kaj večja kriza.

Ok, nima veze.

Ima pa da je tam vmes stala ena, med pridnimi, vse poslušala, a tudi malo okoli gledala, iz česar se da zaključiti da je odprt karakter, zvedava in zato toliko bolj zanimiva.

Zdej, kaj pa nakladam.

Res, je veliko fajnih. V tistih letih pa sploh.

Katerih?

A nisi že mal star za take štose.

Kdo je star?

Ok, no. Mogoče je res kaj na tem, a veselje pa ostane pogledat nov material, že samo zaradi firbca, nima veze z kontekstom.

Tako da sem potem tam stal naslonjen na vile, ko so odšli naprej po štali, ter poslušal trenerkino razlago, kakor tudi komentarje mularije, ter pomno opazoval, kar se pač opazuje v takih trenutkih.

Ko so odšli na dvorišče sem imel takoj polno karjolo gnoja in sem jo prav ihtavo zadegal na gnojno jamo, kao mi frajerji to z levo roko, čeprav je potrebno samokolnico peljati z obema, a občutek ja pa točno tak.

Ko so odšli dol do manježe, nisem mogel zraven, čeprav mi ne bi bilo odveč, a bi moral dobiti vsaj dodatno funkcijo, ne samo statist pri gnoju, smo se pa spakovali, mi stari jahači iz zelencev in komentirali, kar se je pač kdo spomni:

"As vidu uno, kakšne šolnčke je imela, še dobro da ni v drek stopila."

Pa take.

Prvo jahanje

Nič ne rečem, čeprav sem se delal da me kaj malo brigajo peripetije znotraj kluba, so se vse eno vse bolj izražale, tako da so mi novi tečajniki prišli kot balzam za oči in dušo.

Ne res!

Tako nepokvarjeni, še ne navijajo za nikogar, razen za naše, a to je na splošno. Če takrat kdo zmaga na kakšni tekmi, pa sploh ne veš da je bila, kamoli da bi vedel ali je pomembna ali je kar nekaj, takih sploh ni malo, a o tem kje drugje, se potem tam na začetku počutiš, en malček ponosen, pa si se samo v tečaj jahanja vpisal, sploh še nisi član kluba.

To namreč tako gre.

Prvo tečaj, potem bomo pa videli. Namreč kandidatov je na ostajanje, uporabnih pa niti ne veliko, se prav čudiš kako to. A to je na vseh področjih podobno.

So stvari katere so ti edino logične, če se še vključujejo v vse splošne koncepte, potem se imaš za pripadnika te skupnosti. A tega sploh ni tako veliko. Ne rečem so kateri še bolj uporabni, a preden mu dopoveš te pa tudi že vse mine in pri takem navalu sploh ni časa da bi se z vsakim ubadal.

Tisto namreč, jing-jang, nihče ni samo to, ampak je tudi nasprotje. Tako da pri nekaterih traja da izluščiš, da je sicer tečen kt drek, a vse eno fajm osebek, samo potruditi se je potrebno.

Tako da je samo hitra obravnava. Če znaš od ta prve gnoj pospraviti je že ena taka odločilna. Mene so takoj radi imeli. S časom se mi je odprlo pa še pri konjih, tako da je bil po tehnični strani ene vrste hepi end, vsaj do sedaj.

Če se mi bo le uspelo ne vplesti v zakulisna dogajanja.

Ko pridejo tečajniki prvič na jahanje, je po svoje še bolj divje ko prvič na predstavitvi kluba. Namreč prvič gledaš in se čudiš, si svoje misliš in imaš še vedno možnost da se več ne prikažeš. Ko si pa prvič pred konjem, pa ta del še ni čista katastrofa, a pod konjem pa je. Namreč ko prvič pristopiš se ti zdi konj velik kot nebotičnik. V resnici niti nima veliko z velikostjo kot z občutkom. Sam sem še kar velik, pa se mi je vse eno zdelo da je Danasa 10x večja od mene. Kakšne male miške so pa itak največje herojke, namreč na konja vsi zlezejo.

Kako je sicer diskutabilno in ta del zna biti precej hecen. Včasih pa tudi z jokom, to se sicer redko zgodi, a imaš občutek, da boš na drugi strani dol cepnil in tistim parim ekstra nadarjenim, katerim je to tudi uspelo, potem od šoka, pa je po moje tega še najmanj, največ je igranje kok sem nesrečen, da se mi je kaj takega zgodilo.

Če bi bilo prvič v zgodovini jahanja, potem te seveda vsi bodrijo, da to ni nič kaj takega, se sicer malček muzajo, tisti, katere pa ne vidiš pa še režijo, a to se redno dogaja, sicer redko, a na tečaj vsaj enkrat, pa raje večkrat. Če kdo to ponovi potem sicer iz tega rata vse splošna veselica, na kar je potem trenerka huda, a se po moje še njej, vsega hudega vajeni, hecno zdi, pa magari glumila tam sila resno tečko in naj vsi takoj utihnemo.

Ok, no.

Saj smo tiho, a se vsak pri sebi malček nasmiha, vsaj v kontekstu, meni je pa v prvo uspelo.

Slonel sem na ograji manježe, dol pri hipodromu, opravil sem že trening, poštrglal konja in vse okoli tega, skratka moja Danasa je

sijala v vsej svoji slavi, ko je pristopila.

"Kdo?"

Ja, una od zadnjič, ta zvedava. U, luškica. Takole prestrašena pa še 100x bolj. Tisti očki, ma vse, ne samo oči. Bi jo kar za roko držal, tako sem bil za.

Pri prvem zajahu, smo starejši držali konja, ta čas, ko so tečajniki podoživljali največjo grozo v življenju in so po navodilih trenerke, pristopili, poizkušali vstopiti v streme, "u matr je visoko," poizkušali doseči sedlo, "sej se na da kje prjet" in se zaviheteti v sedlo.

Sem ji pomagal dvigniti nogo, takole šele vidiš, kakšen napor je to v resnici na začetku, ker v življenju še nisi takega giba naredil, razen če nisi treniral orodne telovadbe in si delal špago. A tisto je na tleh, tole je pa u luft. Pa ravno tako se dojema. Ni sicer popolna špaga a se točno tako dojema. S časom sicer pogruntaš, potem ko je že ene vrste rutina, da se je potrebno istočasno prijeti za sedlo, odgnati in malček poskočiti in potem tisto sploh ni več tako nemogoče, čeprav tudi potem to ni da bi z zavezanimi očmi ali v rikverc, ali celo s tremi piri v riti.

Kar se je sicer tudi dogajalo, ne v rikverc, a so jih potem izključili iz tega kluba.

Me je prav zaupljivo gledala potem, ko je bila na konju in sem še držal uzdo. Danasa je sicer že začela z ušesi nazaj, kar nakazuje, zdele bom pa eno ušpičila, a sem ji tudi prav prijazno šepetaje prigovarjal in se ni mogla skoncentrirat na tamalo, tako da začetek sploh ni bil tako klavrn, kot v mojem primeru. Naredili so ene 5 krogov pod budnim glasom trenerke, a takrat itak tečajnik še nič ne ve kako se dirigira konj in so konjiči na trenerkin glas speljali, zavili pospešili, ne ni bilo še kasa ali celo galop, do tega pride, galop šele proti koncu tečaja, kas pa mogoče drugič, pa reje tretjič. Tudi ustavili so se na trenerkin glas. Potem smo zopet skrbniki prevzeli uzdo in pomagali, vsaj sam sem moji, da se je skipala.

Ko končaš prvo ježo je konj že pol manjši, sicer še vedno ene 5x večji, pol je pa že nekaterim samostojno uspelo sestopiti. Moji sicer ne, a ne vem če ni ni pasalo da ji pomagam, meni pa tudi, kaj pa vem. Tudi trenutek, ko se roki razdružita, namreč pri sestopu sem ji podal roko, katero je hvaležno sprejela, se mi je zdel da je bil malček daljši kot bi bilo potrebno, a meni se itak vse mogoče zdi, in je povsem mogoče da nič od gornjega ne drži. Se mi je zahvalila in me prav očarljivo spod čela gledala.

Potem je pa že drugi krog tečajnikov pristopil. Tudi naslednjim sem pomagal pri vzponu in sestopu a se ni nikjer zalesketala iskrica v očeh. Enim se je pač normalno zdelo da jim kdo pomaga, sploh ne vedo, da to ni po difoltu, sam sem moral leto prej vse to sam opraviti, Neža me ni čisto nič šparala.

Osnove

Tečaj traja mesec dni, vsak torek in četrtek. V resnici se ne spomnim, a bi lahko stalo, ker je kakšen dan vmes od enega do drugega. Mi stari jahači, no vsaj ne več začetniki smo morali vsak dan priti, tudi soboto in nedeljo, ker konj pač ne šteka vikenda in počitnic ali pa se-mi-ne-da stanja.

Glupih li mi živinčeta.

Za razliko od ostalih športov, ko se komot na glavo al pa kr kej izgovoriš, tu ne deluje. No, lahko si turist in vsako jahanje posebej plačaš, za konja pa drugi skrbijo.

Saj ni problem, se zмениš in počistiš že za drugimi, ta del sploh ni težak. Če bi bilo samo to, se najame konjarja in skrbi za to. Al kaj ko konj če se ne giblje postane nestrpen, napihnjjen, tečen, eksploziven. Kot bi se mu nabirala neporabljena energija, če ga vsak dan vsaj ne sprehodiš. To se dela tako, da ga na dolgi gurti sprehajaš v krogu. Stojiš v sredini, živinče pa kroži. Potem so tudi tu variante. Večinoma pomaga da samo hodi, a ne vedno. Potem mora še v kas. Če pospeši v galop, znajo biti pa kar težave, to potem samo taboljši zbvozijo, sicer pa, u kaj vse se ni doživelo, a o tem kje drugje.

Na prvo šolsko jahanje smo konje pripeljali skrbniki. Takrat je bilo kakšen kilometer od štale do manježe.

Tečajniki že luštno zrihtani so doli čakali.

Zrihtani?

Ja, na začetku prideš v supergah. No večinoma, saj ne veš kaj te čaka. Potem ko vidiš stare jahače, nekatere celo v usnjenih škornjih. To je redko, so samo za nastope, pa dragi so kot žafran. Sam nisem nikoli niti pomišljal da bi si jih nabavil, sem pa takoj poslal Rosano v trgovino, bila je doma iz Trsta in mi jih je tudi naslednji teden prinesla, gumjaste. Ko so novi celo ni ne vem kako velike razlike, za začetnike seveda, znalci seveda takoj ločijo, ne samo to, še med usnjenimi so kateri ki sploh niso fajn in drugi ki so samo občudovane sanje. A to je že druga zgodba.

Tako tudi tečajniki, nekateri cel mesec v supergah, a tistim se precej hitro vidi da niso z srcem zraven. Pač poletje je potrebno prebiti, ali pa je celo mama hotela, al pa kakšne na to temo. Potem je večina, ki si precej hitro omisli vsaj škornje, so namreč sila pomembni za dogajanje na in okoli konja.

Zelo podobno kot plezalke.

Brez misija nemogoče, z pa,

"u matr sm dobr."

Pri jahalnih škornjih podobno, ne sicer tako odločilno, a pomembno.

Hlače tudi precej pomembno. čeprav to jih samo polovica zašteka.

Sam sem od nekje dobil, pa se ne spomnim kako in kaj, troje jahalne hlače. Temno zelene za okoli gnoja, beš, kar bi pomenilo že nastopaštvo in še ene sicer tudi beš, a kroj je bil menda omembe vreden. Sam sicer nisem nikoli tako daleč vstopil, da bi mi bil celo izdelovalec pomemben, ker mi tudi ni bilo potrebno, ker me je celo trenerka vprašala, kje sem jih dobil in da naj odpnem hlače, men pa nerodno in pokažem, ali so res od te firme, za katero izgleda da so. So bile, tako da je celo zažvižgala tam ob pogledu na mojo rit, ko je gledala našitek na notranji strani. Ta nobl firme nimajo našitka zunaj, to je za plebejce, tiste kateri

bi radi bili nobl pa niso, imajo pa zato krokodilčka na majici.

Meni se ni nič kaj zdelo okoli hlač, razen da so sila pomembne za jahanje in neobčutljive za dogajanje pokoli njih. Saj veš, ko kupiš izdelek, ga opereš in se ga ne da več uporabiti. Točno nasprotje tega.

Ok nima veze.

Ima pa, da me je posebej pozdravila, ko je prišla. Kakšno minuto je zamudila. Pa saj se ni povsem vedelo kdaj se zares začne. No, napisano je ob 18h je začetek tečaja, a to je lahko na dvorišču, pred manježo, na konju, ne nazadnje ko smo vsi pošlihtani.

Ta je pa že preveč.

Eni pridejo precej prej, se moraš potem še s tem ukvarjati, ko se ti tam med nogami mota.

To pa dobessedno.

Namreč, okoli konjev ni tako enostavno kot v ameriških filmih, ko mu stoji za ritjo in se meni kar se pač že meni, s kom se pač že meni, to je od filma odvisno, da ne rečem scenerija.

Če se pa našim konjem za rit postaviš, jih je pa malo, ki ne bi brcnili. To imajo konji po difoltu vgrajeno. Po moje tako izražajo čustva. Ta, od zadaj, še posebej vročekrvno.

Sem prisostvoval osemenjevanju ene kobile. So ji zvezali zadnje noge, glava je bila pa itak na ketni. Je bila še kar mirna, dokler ni pripeljala prikolica z žrebcom. U, ga je samo slišala pa se je že zvijala v peklenških mukah.

To, ali so peklenške ali kakšne drugačne, ne vem. Namreč ljudje precej drugače dojemamo naravo, kot jo narava.

Na primer, spomladi ko se ptički ženijo, ko tako lepo žvrgolijo in še tebe prime, kako je lepo življenje, da se ti potem še po glavi podijo svakojake, pa ne bi sedaj o tem, to je itak od posameznika odvisno, eni več, eni manj, a vse eno na pozitivni strani.

No, pa ni res.

Ni, res da je spomladanska ptičja pesem zaljubljena. No, je, a je že produkt tega in potem v resnici ne žvižga tam, o kako lep dan, kako je lepo ne svetu, kva sem zaljubljen, v najboljšo na svetu. Točno nasprotje.

Tisto žvižganje je nekaj na temo, če ker pride ga bom na gopc, če misli pa še kaj težit ga bom pa še tako nalomil, da bo kri scal in take, ne bi sedaj še po mamini strani, kaj pa veš kaj se ptiči zares menijo.

Že če primerjaš kletvice po različnih narodih, se ti zdiyo kere sila hecne in čisto nič krute in obratno. Kako je šele pri živalih.

Tako tudi ne vem če je kobila preživljala tantalove muke, če ni bila samo tako vesela, da še ni obvladovala vsakega giba. To se je potem na koncu še kako pokazalo.

Ko so pripustili možakarja, se mu je na daleč videlo, da je fejest za, je tudi zelo na drobno stopicljaj, ko se je pa povzpел nanjo, se je pa kobili utrgalo, zares je pretrgala zvezani zadnji nogi in direkt ruker,

"uuuuuuuu,"

matr, direkt.

"Išššššš!"

Tako tudi v štali ne smeš konju za rit stopiti. No, mu lahko, ker drugače sicer sploh ne gre, a se moraš prej prepričati, da si izven dosega potencialnega rukerja, potem se mu oglasiš, ta del je zelo specifičen, eni cmokajo, eni ks, kss-ajo, pač kakor navadiš konja, ne vem če nas niso naučili reči prostor, a za to se mi čudno zdi, da bi bila ista beseda kot pri psih, kaj pa veš, mogoče pa.

Če ti pa še kakšen tečajnik tam sveti, da se moraš še z njim ukvarjati, je pa zares odveč tako da ni bilo zaželjeno. Če je že kdo prehiteval, potem se ga je poslalo iz štale, ali pa prinesi novo balo sena, s tem smo po jahanju postlali stojišče, a to je bilo na koncu, na začetku pa samo "zuni pučak!"

Nadaljevanje

Dober teden, 10 dni traja, da tečajniki prvič odjahajo izpred štale (hleva) dol do manježe, v spremstvu budnih skrbnikov, kajti. Sem že pisal, da so konji narejeni za laufanje in če jim je pa kaj veselje, je pa kdo bo prvi, to so menda volni narediti v vseh možnih in nemožnih situacijah. Verjetno samo crknjen konj ne tekmuje kdo bo prvi, vsi ostali pa ravno.

Se mi je dogodilo, na sredini mojega tečajnega vpeljevanja, ko že misliš da kaj veš, in sva se pomenkovala s Katjo, staro jahačico, sicer pa za eno šolo mlajša, če sem sam na faksu je bila ona v gimnaziji, kar se pač pomenkuješ, ko si še ves zelen in so vsi nasveti izkušenih več kot dobrodošli, zraven je imela pa še zelene oči in prav hudomušen nasmeh, na splošno je bila sila vesele narave, a kakor tudi že omenjeno, povsem nebrzdana, kar je pa tudi že povedano. Nima veze ima pa, da sem jo občudoval na mnogih področjih, pa magari sem bil šele 14 dni na klubu.

Se tako luštno umirjeno pomenkujeva, prva v vrsti, za nama pa ostala gruča začetnikov, po opravljenem tečaju, ko si malček utrujen, ne toliko zaradi jahanja, tega je še naj manj, a poslušat ukaze, pa kar koli narediš je narobe, a to sem rabil celo leto, da sem videl, še najbolj pa moči izpije popoldansko sonce, junija zna prav fino nažigati. In v taki sceni počasi korakamo tisti kilometer od manježe do štale.

In v tisti spokoj se zareže krik, v naslednjem trenutku naju prehitijo ena kobila brez jezdeca, za njo pa tudi v naslednjih trenutkih še vsi ostali.

Katja je svojega komaj krotila da se ni pridružil vsesplošni veselici poskakajočih galopirajočih, tako da so še zadnji ostanki, katerim se je uspelo obdržati par trenutkov v sedlu, popadali. Katja, to videvši, spodbode svojega in oddirja v upanju da ujame prvega, preden ga avto ne zbije, ali pa so vrata na dvorišču pred štalo zaprta in bi se lahko na vrata nalimalo 5 konj. Njen ne, ga je obvladala in moja Danasa tudi ne. Namreč v tisti poskakajoči gužvi mi je uspelo z zadnjimi močmi ukloniti žival, pa magari je mankal (manjkalo) lih za mišiga, pa bi zmagala. Namreč uporabila je precej svoje sile, sam pa tudi, sem žagal po njenih ustih, vlečeš uzdo proti sebi menjaš stran in zato kot žaganje. To so mi

povedali takoj na začetku, mogoče celo Neža a se ne spomnim, namreč to naj bi bil poslednji ukrep, ker ima lahko kar posledice v konjskem gobcu.

Se ji ni poznalo, je pa tudi res, da potem ko jih nisva več videla sva se ustavila, božal sem ji vrat, ji prigovarjal, kakšna fejt punca je, no saj je res, in take, tako da sva čez par minut prav počasi stopala mimo vsega tistega grmovja med Savo in vasjo.

Ker je bilo konj samo za tretjino, sta dve tretjini do štale odkorakali peš, kako pa in tam čakali da bodo poštrgljali konja. Kar se mene tiče, je bolje da to počne samo en, da se ga konj navadi, a takrat še nisem imel nobene besede na klubu, razen obvestila ,

"sem že ves gnoj zvozil, kaj naj pa sedaj?"

A kakor že nakazano, tečajniki niso normalni in so trije enga rihrtali. Ko bi si vsaj razdelili, enkrat eden, drugič drug, a potem ne morejo skupaj klepetati in ne iti istočasno na avtobus, al kamor so že šli. Konji so bili pa tudi vsega vajeni, tako da sem samo sam iz tega probleme delal.

Ok nima veze.

Ima pa da moja, no, tista zvedava, ko je poizkušala konja po hrbtu pobrisati ni dosegla in so se tam menili, saj ne bo nihče opazil, pa sem pristopil ter razložil, da radi pomagamo, a morajo vprašati, da bi pa za vsakim hodili in se ponujali, ali ti lahko kako pomagam, pa nekako ne gre.

"No, a pomagam?"

Ja, ja, ja u kok je pa to fajn."

Ter sem razlagal, kar so že vedele, tri pupe, a med njimi una moja. Čeprav bi morale tole že na pamet znati, sem jim z veseljem še enkrat razložil in predvsem pokazal, kar pomeni namesto njih naredil, a se je vsem fajn zdelo tako da ni krize.

Liki

Sem že pisal da je tisto poplesavanje v manježi produkt hagsburške dekadence, a tudi pogruntal da ni samo to, ker je program likov sprejet verjetno v svetovnem merilu. Sicer za Amerikance ne vem, a glede na to da gredo ker iz Evrope tudi taj na tekmo, menda da je glih podobno, če že ne isto, ker še nisem slišal da bi se kaj pritoževali, kakor se ob primerjanju faktografskega znanja v šolah.

Menda uni butlni čist nič ne znajo, pravijo naši odličnjaki ob povratku iz obiska preko luže. Še dobro da imajo vsaj MIT, Stanford, Harvard, Berkly in sicer si res ne bi znal predstavljati da so tako uspešni po celem svetu na večino področjih, mi kole pametni pa 13. rupa na sviralu.

Ok, viš me zanese kot staro brajnevko (branjevko, prodajalko zelenjave večinoma iz Trnovega, lahko pa tudi Krakovega, da ne omenjam celo Viča in v skrajnih primerih še Zaloga)

Ok, nima veze.

Na začetku je učenje likov celo zanimivo, ker je tako nenavadno in

vse novo, kamoli, da si bi predstavljal da bo kojn (konj(žival ki pravi ihaha)) celo tisto izvedel in to pod tabo. Ok, ker izkušen maher ja, jest pa ki pojma nimam pa sigurno ne. Pa so konjiči vajeni še hujših butlnov in če tečajnik ne obvlada mu pa kojn pokaže, tako da po tednu ali dveh, celo nastajajo nekateri liki. Liki sami so sila pomebni za razvoj povprečnega genialca, a tako kot pri večini snovi v šoli, je tudi tu pod mus. Sicer ne dobiš cveka, a trenerka in pomočniki, v tem primeru celo sam, so potem slabe volje al kaj, ker vsega od prve ne narediš.

Ne da je bila nadarjena, a nerodna tudi ne. Zlato povprečje, tako da se je po 14 dneh že prav luštno vrtela, s kobilo pod sabo. Če na začetku ni videla in slišala ničesar, na začetku od strahu, čez teden pa zaradi silne koncentracije in tudi če je ker kero dobacio (navrgel) se ni niti ozrla, kaj šele registrirala. Samo kar trenerka pravi. Ker je edino prav, kdo bi se pa ukvarjal, z vse bolj razigranimi tečajniki, ki čakajo na naslednjo izmeno. Namreč večinoma se je jahalo 5 konj, včasih 6, ali v izrednih situacijah 7. A to zadnje je bilo zares ne vem če 2x.

Da sva oba imela opravilo v štali istočasno je bilo sila redko in če bi čakal na to vrstno dinamiko, bi se že nič koliko tečajev zavrtelo. Pa tudi nisem en tistih, ki čakajo že 30 let na postaji, ampak sem človek od akcije in sem zato velikokrat imel kaj, če pa ne, se pa zmisliš in je bilo priložnosti za. Ja, za kaj vse ne, to je od domišljije odvisno, pa malček tudi usode, a ta zadnja je tudi iz unega prej. Ja, 30 let pa take.

Že prej sem ji kdaj kaj povedal, v smislu nasvetov. U, tega je pri kojnih ogromno. Ja, vse od glave do repa, da ne omenjam gnoja, tega tudi veliko, sploh ni tako malo. Pa vendar je večinoma le samo podlaga da bi bilo še kaj. To še kaj je samo upanje, a brez muje se še čevelj ne obuje in tko.

"Koliko let že jaham?"

Let? No, verjetno je pa res že leto. Ja, sigurno je, joj kako leti, se sploh nisem zavedal. Ne. Težki začetnik, a precej z srcem zraven pa mogoče potem izpade da je kakšno leto več.

Sva potem, ko se je že preoblekla in stala na drugi strani vrat ograje, sam pa še na dvoriščni strani, ves od gnoja, izmenjala precej pogledov na jahanje na splošno, konjeniški šport, celo malček zgodovine, katere sploh nisem poznal, mogoče prihodnosti, kaj študira, o jest sem pa na arhitekturi.

"Ja, vem, v drugem, sedaj se mi pa mudi, letim na trolo."

Koko ve? Kar sapo mi jemlje, ko sem jo gledal od zadaj, ko je odhajala. Jahačice so tudi od zadaj fajne.

Izpopolnjevanje

Po 14 dneh, pri enih prej, pri drugih pozneje, a takrat enkrat, ko

se začnejo stvari ponavljati, ti pa začne iti kar kaj na jetra. Pa ne da so vsi tečke kateri na tečaj pridejo, a jih situacija naredi. Verjetno bi bile vsaj pri nekaterih precej drugačne reakcije, če bi imel svojega konja. Ma ne svojega, svojega, za tečaj kupiti konja je sila drago početje, a če bi za svoje jahanje opravil okoli konja kar je za opraviti in bi potem postala ene vrste rutina, katera pa vsaj na začetku deluje pozitivno. Z leti je tudi ta odveč a to je potem že povsem druga zgodba. Takrat so pa trije zadolženi za enega in pride takoj do nesoglasij.

"Zakaj ga pa nisi poštrglal?"

Sej sem.

Če je tole poštrglano sem avijon!"

In tko.

Različni ljudje, različni pogledi na isto situacijo. Da ne omenjam 100 ljudi, 100 čudi, pol se pa znajdi. Točno to sem naredil pa me vsi kregajo.

Meni se je to dogajalo vse dokler nisem po svoje šel. So me celo obtožili da zanalašč ne naredim pravilno. Pa naredim točno tako, al kaj ko nekateri mislijo da je pravilno povsem nekaj drugega.

Potem sicer vmes poseže trenerka, če že ne prej skrbnik, a problem z mularijo sploh ni tako izica, kot bi so kdo mislil. V resnici jim je še težje kaj dopovedati, kot odraslim.

Trenerka pa pravi

"tih bot, pa to naret!"

(tiho bodi in to naredi)

In je.

Na rečem, gornje je precej odločilno, če že ni najbolj, a to je od pogleda odvisno. Menda se sešteva. Namreč, potem ko se ti prvi teden zdi vse novo in zanimivo, je drugi teden u, kaj že ves znam, da postane tretji teden, matr se vleče. Ne trening. No tudi malo. Če so na začetku bili na konju 5 minut, so sedaj že pol ure. Tam pa potem še like začneš ponavljati, jih le ni toliko, čeprav se ti na začetki zdi, da si jih nikoli ne naučiš, toliko jih je. Potem pa ko ponavljaš, postane enolično, ker se začnejo meniti o finesah. Potem je spet od mnogočesa odvisno, a ena taka odločilna je tudi kako se konj počuti.

"Kva?"

Ja so dnevi, ko imajo kar šila v riti in ga komaj krotiš, potem pa pride dan, ko se vleče kot megla in ga lih za vsak korak posebej moledvaš, če bi gospa, večinoma so dame, le prestavila nogo.

In ko se vse to sešteje, pa še na dež gre in sploh me nihče ne razume, potem pa se že sliši povišana intonacija:

"GNOJ SKIDI SM REKLA!"

Me je počakala. V resnici sem ji namignil da me, da greva skupaj na trolo.

"Mojca!"

Andrej!

Vem!"

Pravi ko zaprem vrata na ograji in sem v nizkem štartu za pohod, a še preden krenem izvede gornje.

"Kako veš?"

Ko že zakorakava takrat še po makadamu, do križišča v vasi in potem po cestici ki se je priključila Titovi, a to bolj naprej, mi

smo jo ubrali čez travnik, je bistveno bližje, da ne rečem, da je tisti del od priključka do postaje sila sitno hoditi, zaradi stalnega prometa. Verjetno ga samo ponoči ni toliko, čez dan pa stalno.

"Mi je Neža povedala."

Jo občasno srečam na gradbeni. Študiram nizke gradnje, Nežo poznam pa že od prej.

A je še kaj takega povedala?

Nič negativnega. No, večinoma.

Kaj večinoma?

Hecam se, a ti se nikoli, kakor te sedaj opazujem, si še kar vesel predstavnik svoje vrste.

Že, že, a če te drugi po zobih vlačijo pa tudi ni kar tako.

Punce imamo svoje pogovore, to pobje ne boste nikoli razumeli.

Potem sva pa paberkovala na temo arhitekture, gradnje, materialih in tko, same pomembne, če se dva začetnika dobita.

Piljenje

Potem, tretji teden, še bolj pa četrti, pa dejansko nekateri odnehajo, ker proti koncu postane dejansko matranje. To je sicer tudi od stališča odvisno.

Namreč to matranje je mačji kašelj s tistim, katero te čaka, če opraviš tečaj in se vpišeš v jahalni klub, kjer je potem od mnogih faktorjev odvisno, a generalna usmeritev je da boš nekoč šel na tekmo. Tekmo v dresurnem jahanju.

To nima veze s preskakovanjem in ostalimi konjskimi športi. Ja, tekme so v plesu. Kjer se ocenjuje poleg tehnične dovršenosti, tudi umetniški vtis, kar mi nikoli ni bilo jasno kaj naj bi to pomenilo.

Ne samo tu, še celo pri drsanju ali, kaj hujšega v smučarskih skokih. Tam sicer ne imenujejo umetniški vtis, a je na en način podobno.

"Kva sploh ocenjujejo?"

Ok, nima veze.

Ima pa da postane piljenje, govori se namreč o detajlih, sila sitno.

Sem že omenil, da so me imeli za nadarjenega. Sicer neperspektivnega, ker tako dober pa spet ni, da bi mu posebej konja zrihtali.

"Zakaj pa posebej?"

Zato ker sem bil že takrat en postaven desc. Takrat še ne desc, pob pa in kot tak ga ne more vsak konj nositi.

Ostale članice so večinoma punčke, če ima katera 60 kg hodi že k psihiatru, tako da večina konj ni namenjena za takrat 85kg (pa še mal, ne bi sedaj o detajlih (ampak sigurno manj kot 90)).

Je vse eno trenerka predlagala da me preizkusi specialistka za dresurno jahanje. Tri krat sem pa res pod njenim budnim očesom

jahal. Ponedeljek, sredo in petek. Potem sem imel pa odprte krvave žule na riti in mi je prinesla priročnik o oblačenju za tekmovalce.

Pri tem je tudi ostalo.

Sam tolk da vem.

No, meni je bilo že prej jasno, vsaj predstavljal sem si, da iz mene že ne bo ne vem kaj, kar pa me ni omejevalo, da ne bi užival in sem poizkušal kaj vse ne, kar je pa tudi že napisano in verjetno še bolj detajlno opišem, a to proti koncu.

Če sploh.

Bomo videli.

Naciljal sem tako, da sva bila oba ob podobnem času gotova. Kar nekako samo se je dojemalo, da greva skupaj iz kluba. In glej ga zlomka, ki to sploh ni bil a se tako reče, nisva zavila direktno na pot proti avtobusni postaji gori na ježi, temveč točno v kontro, po makadamu proti manježam.

Takrat še povsem vaški kolovoz med njivami je takrat imel povezavo tam za Savo, v tistih časih še povsem nepozidano. V detajlih celo prav luštno. Čeprav tega odseka do tega trenutka sploh nisem pogledal v telj luči, ampak samo čim prej od štale do manježe in obratno.

Sedaj so bili pa veliki hrasti ob poti, na eni strani njive, na drugi grmovje do vode. Tam sva stopala v vročini junijskega večera. Ne, vonjave niso nič pomenile, sva oba zaudarjala po prešvicanem konjskem treningu in pospravljanju gnoja, tako da sva se kar ujela. Izgledalo je, da se ujameva tudi sicer, ker tudi pogovor sploh ni bil o tehničnih detajlih pri zalivanju asfalta na novo zgrajeni most, ampak o življenju, večinoma na splošno, čeprav je spraševala tudi o detajlih. A sva bila še daleč od zaupnih pogovorov, tako da sem povedal svoj standardni repertuar, o rekah preveslanih, hribih pohojenih, klancih prekolesarjenih. Tudi sama je imela kar kaj zgodb iz smučanj v Kranjski gori in jadrant v Izoli. Tako da je tam okoli 8h zvečer, ko vročina popusti in še na troli ni gužve, čas minil kot trenutek in .

Nič in.

Tok pa konc.

Pri stadionu je rekla živjo in se vidiva, sam sem pa gledal ko je odhajala, obešen na štangi in si svoje mislil.

A o tem kje drugje.

Zaključni

Potem pa pride ta veliki dan, čeprav se nihče ne ženi, a je na en način podobno svečano in podobno živčno in podobno zmešano. Namreč pred izpitom je zaključni trening. Tam naj bi bilo že vse kot na izpitu, razlika je samo da tam lahko še padeš, me ne s konja, a pri ocenjevanju naj bi bila možnost, da ne zbereš dovolj točk. To je sicer samo teorija, ker ne poznam da kateri tečajnik ne bi naredil, igra je pa točno to.

V tistem času ima že večina opremo za jahanje. Že omenjeni

najpomembnejši škornji, jahalne hlače, čelada in bič. Ostrog še potem ko treniraš ne dobiš kar nekaj časa. Namreč na ostroge naj bi bilo konji še posebej občutljivi. Kar se povsem strinjam, a so tudi izjeme, kot je na primer moja Danasa, ko se je odločila da ni njen dan tudi ostroge niso pomagale. Je bilo bolje ene tri po riti, pa u štalo, samo da ve da ni njena obveljala, pa magari tudi moja ni, a tako brihtna pa tudi ni, da bi še to povezala, pa makar se dojemala občasno ekstra brihtna žival. Ja, kdaj pa tudi ekstra butasta, a to je potem že ena druga štorija in nima niti toliko z inteligenco kot z karakterjem.

Ok, stojijo vsi polikani, poštirvani se je včasih reklo tam pred manježo. Čakajo da pride vrsta nanje. Se prestopajo, komentirajo precej manj kot prvi dan na spoznavnem srečanju. Opazke so kratke in jedrnate. Poizkušajo biti duhoviti, pa nekako ni odmeva, če že ravno komu uspe kaj smešnega navreči. Tako da še tisto odpihne lahni vetr.

Trenerka popravlja še zadnje detajle. Pri ekstra nerodnih se samo nasmih, ko deli nasvete. Pri obetavnih jo celo malo skrbi, če ni vse kot naj bi bilo.

Vsi, prav vsi so zaskrbljeni.
Poizkušam s heci, pa čisto nihče ne nasede.
Tako da, kar šel sem.
Kidanje gnoja mi še vedno najbolj leži.

Je bila nekje na začetku na vrsti za zaključni trening, tako da nisem niti pomišljal da bi jo srečal in sem celo malo zavlačeval vsakdanjo rutino pospravljanja okoli konja, po štali pa še po dvorišču. To zadnje sem samo nameraval, a glej ga, se pravi glej jo, sedi na klopi, na vhodu v poslopje sta bile dve klopi kjer smo ponavadi sedeli in vice pokali in me čaka. Ne vem če je bil še kdo od kluba prisoten. To sicer ni tako enostavno.
Se je Ivanka kar hudovala, ker posebej Katja je znala v senu ležati in knjigo brati, vsaj ni kadila, tako da razen slabe volje ni bilo.

Premlevala sva jahače, detajle, like, izpit, skratka same pomembne, se obešala na štangi in se majala v ritmu trole. Pred stadionom se poslovim. Preden se vrata zapro še sam izskočim. Zelo, presenečeno sva se gledala tam na pločniku, ko se je trola že odmajala.
Po par trenutkih, se je nasmehnila in dejala:
"prit!"

Hodila sva med bloki po Bežigradu, mimo gimnazije, do vrstnih hiš. Tam sva se po lučjo ustavila in še kar klepetala.
O vsem in ničemer, a o tem kje drugje.

Izpit

U, je bilo zares.

Se sploh ne spomnim, da bi lani ob takem času, mi takrat to tako resno jemali. Ja, postavljanja veliko, pa bele srajce, zlikane, ne vse, večina pa glih, oprane hlače, svetleče škornje, kakor tudi na novo skrtačena čelada.

"Skrtačena čelada?"

Ja, za tiste ki ne znate Slovensko. Tiste čepice, katere tako pašejo večini, posebej kakšnim luštnim miškam, ne vsem, pri nekaterih mišonih je pa itak katastrofa, a to je tudi malo z velikostjo glave in posledično čepice. Če je premala, še kaj drugega smešno izgleda, a pustimo to.

Sem hotel o tem da tiste čepice so v resnici čelade. Imajo isti test kot motoristične in delavske. Čeprav so me sila butasto gledali, ko sem s tistim zakorakal na gradbišče, a to je že povsem druga zgodba.

Ok, tiste čepice, čelade so večinoma oblečene v semiš.

"Zakaj?"

Ej, pojma nimam, a ne vem če sem kdaj videl drugačno, pa sem se 2 leti več kot odpileno samo temu posvečal. Ma, ne čepicam, konjskemu športu, kjer pa kaj kmalu prideš tudi do gornjega. In semiš se skrtači, zato.

Je pa tudi možno, da se ne spomnim, ker imam sicer v podzavesti, a vgrajen obrambni mehanizem, ko se zaradi živčnosti prestavim v drugo stanje, ma ne noseč, a nekako se mi uspe prebiti skozi tisti nervozni čas v večini v formi zezanja. Izgleda pa, da mi beleženje uide, pa morda zato ne vem če smo se mi tudi tako živčno pripravljali na izpit.

Se tudi ne spomnim, da bi bila tako zaresna komisija. Ja, gotovo so bili tudi trije, da bi se pa tako držali, kot da jim je mačka mlade snedla, se pa ne spomnim. Te pa, da ti to vidiš, še če ne delaš izpita te nekam prime, ob takih ksihtih, na izpitu, pa še ta večji flegmatiki kapitulirajo.

So sedele vse zlikane, ne vem če kera ni imela kravate, ta se zna pojaviti na kakšni tekmi, a je prišita, ker bi sicer tisto plapolalo okoli.

Ta glavna trenerka, a ta je znala glumiti da je huda, pa če ravno ni bila, včasih ji pa še glumiti ni bilo potrebno, ker smo ga že kaj pobiksali, u, tega ogromno.

Potem trenerka specialistka za dresurno jahanje, ta je bila že po karakterju huda, po moje še če je vic povedala so se vsi ustrašili, eni so pač taki.

In ena, katero sem že par krat videl, a si tudi predstavljal, da sicer mora imeti sila močno ozadje, ker kadar koli se je pojavila, so vsi ki so na klubu kaj pomenili, okoli plesali kot postreščki, ali strežaji, sluge in kar je še takih poklicov.

Na primer, cesarsko kraljevi odpiralec flaš. Al pa isto uno na začetku, loščilec čevljev. Ne vem kako imajo organizirano, a si predstavljam, da ni za vsako šnirncu poseben.

Ok, nima veze.

Ima pa, da sta naši trenerki plesali tudi tam v tisti komisiji, po taktu omenjene. Kar pomeni kimanje in podpisovanje zapisnika, koliko točk je določila šefla. Ok, tega nisem mogel videti, so bile le tam na drugem koncu, vsaka ob svoji zložljivi mizici s peresom v roki, in listi, katere je potem pobrala šefla v sredini

ter oznanila rezultat, a to šele na koncu, ko je vseh 12 tečajnikov, tolikšen osip je bil, a to se mi zdi, da je bilo pri nas še večji, čeprav nismo pol tako resno jemali, kot tile tule.

Ne vem zakaj nekateri ne pridejo na izpit. Ja, malo je živčnosti, pa kaj, a je že kdaj ker pogrnu, še nikoli noben, vsaj da bi sam vedel za. Tako da je mogoče samo zaradi teatra, ki je malček tečen, pa spet, če ga ni bi bilo bi bilo pa tudi prazno. Kar konec tečaja, kakor da se ni nič zgodilo. Kakor da nismo spoznali 25 neznancev, si o njih pridobili pač vsak po svoje, a mnenje, z nekaterimi navezali stike, z nekaterimi pa celo trasirali ene vrste prijateljstvo. Če bo, se bo še treba potruditi, lahko pa samo dobro znanstvo. Tisto ko po mnogih letih srečaš nekoga, sicer rabiš trenutek ali dva, včasih celo več a se potem spomniš, u, pišuka pa to si ti, joj koko dobr zgledaš, a si že poročena, kok imaš otrok, pa take.

Tako da, ta del je specifičen, kakor tudi potem proti večeru, ko zadnjič porihraš konja in je ene vrste zabava. Ma ni ravno prava zabava, a se stoji tam in se klepeta, nikomur se ne mudi, zavlačuješ, čeprav veš da je konec, in če se ne boš le potrudil in prišel ponovno po počitnicah, vprašat ali še sprejemajo v klub. Ne, ne vzamejo vsakega. Ma saj ni vsakega, bolj ne zmeraj. Odvisno kakšna gužva je, pa bolj koliko se je tečajnik še podvizal ob tečaju. Kot že povedano mene so sila radi imeli, ker gnoja je bilo vedno dovolj, gnojjarjev pa ne toliko. Za to ni bila kriza.

Stala sva tam v tisti množici, se poizkušala pomenkovati, pa so bili stalno kakšni zunanji dražljaji tako da nama pogovor ni tekkel. Oba sva vedela, da bi se moralo še kaj reči, sicer se lih nikoli več ne srečava.
"Zakaj pa bi se?"

Se sicer ne ve, a se nekako nakazuje na pozitivni strani. Sicer bi lahko čakala na usodo in upala na najboljši rezultat, a te vrste dinamika zna sila dolgo trajati, da ne omenjam stranpoti, in lahko ravno celo življenje čakaš, da bi jo slučajno srečal.

Tudi ko se pomenkujeva z drugimi, stojiva blizu, kot bi se privlačila, kot naju bi vezale nevidne niti. Tisto ko stojiš s hrbtom obrnjen kakšen meter stran, klepetaš tam z enimi, sicer simpatiki, a so ti misli pri sosednji gruči, ker klepeta ona, in upaš da ima podobne prebavne motne.

Nekateri se poslavlajo, spet drugi postajajo vse glasnejši. To so večinoma stari jahači, ki bodo gotovo odšli še v gostilno. Med te spadam tudi sam, no, vsaj udinjam se med, tamal tako rekoč, a je nekako normalno da grem z njimi.

Ostala množica so starši, ki so prišli gledat svoje otroke na izpit, velikokrat bivši jahači, podobno kot pri tabornikih, ko imajo starši celo svoj vod. Ne vem če se jim ne reče grče in korenine, al pa nekaj na to temo. Če bi tu imeli svojo sekcijo, bi se jim reklo kljuseti, pa jo ravno zato nimajo.

Tako se tudi tam, nekaterim sploh ne mudi. Najraje bi se pridružili jahačem v gostilni, a nikogar ne poznajo. Ker ko so bili pa oni mladi je bilo pa vse drgač. Lih zato pa ne morejo zraven.

Mojca je bila brez spremstva. Nekako se ji je videlo da je žalostna, a ona je imela že na splošno malček žalosten pogled. Takrat pa še bolj, ko mi je podala roko in rekla "živjo, moram iti!"

V resnici ji ni bilo potrebno, ker se je potem tam pred vrati dvoriščne ograje še zaklepetala, na drugi strani vrat pa še enkrat, a je nekako običaj, da odideš. Kdaj sicer ni jasno, a te na to stran zanaša.

A ni butast?

A taki smo. Ne moreš reči, u, kok se men nikamor ne mudi in bom kar ostal, čeprav ni nikakršnega pravega vzroka za to.

Stalno sem jo imel na očeh. Sem tam klepetal z ostalimi, a se vedno prestavil na tak kot, da sem jo videl. Je kar pogledovala proti nam. Tako da me je imelo, da bi ji kar koli navrgel na temo ostajanja.

A zakaj? A kar tako, saj ni nikakršnega povoda. Razen pozitivne energije nisva nikoli nič nakazala na tej strani.

"Kateri?"

Ja, ostan.

Zakaj?

Kr tko, ker je fajn da ostaneš."

Ko je končno krenila, se je priključila enim, ne vem kom, sploh nisem gledal, sem pa takoj letel za njo, jo tam prijel za roko in vprašal:

"A greva jutri v kino?"

So se ji zasvetile oči, komot bi me lahko objela, a me ni, je samo dahnila odrešilni:

"Ja."

KINO

Že tam v gostilni, ko smo, so se še kar razživali in je ratala ene vrste veselica, kar je bilo takrat prvič zame. Ma, ne v gostilno, tam smo večkrat zavili. Še največkrat na pijačo, ker po več urah dejavnosti ob, na in okoli konja, se prileže splakniti grlo. Ne, to v tem primeru sploh ni prisproda. Dejansko, okoli gornjega je tudi ogromno prahu, svakojakega, od konja, sena, makadama in tko, verjetno pa še ker neprepoznaven, a ko spiješ tist pir, ali oranžado, ali samo kozarec vode, se ti zdi da si pogoltnil tudi kepo prahu.

V gostilno smo še kar hodili, ne redno, vsaj sam ne, a se je vedno našel kdo, ki je vabil, pejd greva na pir, ali kera pojdiva na kokto, al pa kr neki, a so večinoma tista srečanja potekala v precej resnem vzdušju.

No, resnem.

A brez rezgetanja, v tem primeru smejanja, ali pa samo za poizkušino, sicer pa debate o konju, konjih, klubu, tekmah, in tko.

Takrat je bilo pa prvič, da se skoraj niso menili o problemih, temveč večinoma o anekdotah na temo, ja kojnov in kojnteksta. Nekatero celo hecne, čeprav kakor rečeno, se je le potrebno prilagoditi.

Sploh ne polemiziram ali na gor ali dol. Ja, nivo vendar. Ali slabo ali dobro. Dvigniti ali znižati kriterije. Nima veze, ima pa da so specifični. A če si z dušo in telesom za, potem ni kakršen koli problem. Kar se tekmovanj tiče sem bil na težkem začetku, če sploh, a se je vsaj nakazovalo. Vse ostalo sem pa kar za.

Torej, tam v tisti veselici so mi občasno misli uhajale na kere druge konce. Seveda nisem mogel sanjariti, ker je bil takoj ker;

"a ne de,
al pa,
a slišiš,
al pa,
auš še en pir"
in tko.

Ko sem pehal kolo proti Trnovem, sem že tam za Bežigradom slalom vozil. To me je precejkrat veselilo, večinoma če sem mislil da me nihče ne vidi, takrat mi je bilo pa vse eno in ne samo to, glede na to da so ob 1h zjutraj ceste večinoma prazne, takole poleti, ko so že vsi v Portorožu, pa sploh in sem še celo dodajal brzino. V dobrih starih časih, je bil center tam po eni prazen in tih, če je kateri dober vic povedal, sploh nismo rezgetali na ves glas. Malček celo kot med poukom.

No, malo bolj pa le.

Zaradi vsega.

Verjetno je kaj dodala še luna, a se ji takrat nisem posvečal, je bila pa ena pozitivna energija in padem iz Miklošičeve na Tromostovje, tam pa kiflci sedijo v parkiranem avtu. A so imeli menda tudi kaj z luno, tako da so me sicer videli in ne vem če ne celo za mano gledali, ko sem brez luči, mimo privijugal.

Kdaj sem pa imel luč, menda nikoli. Ja, ko sem prvo kolo dobil, je bila luč in dinamo, pa se ne spomnim kakšnim potom je izginila. To je bilo tudi zadnjič da sem se s tem bavil. Ja, mi je pulcaj ventilčke vzel, ker sem brez luči vozil, a kaj bi to. Statistično gledano, sem naredil tamal milion kilometrov, pa me niso dobili. Tistih parkrat je pa samo za potrditev izjeme.

Ne nikoli mi ni bilo odveč iti na klub ali z njega. V lepem vremenu, no saj da ni scalo, sem vozil kolo, v tistih časih eno pred vojno kolo, težko ko vrag, a me sploh ni oviralo, ker je bilo ene vrste trening za noge. Pri jahanju poleg riti najbolj trpijo noge, tako da mnogi tako doma trenirajo, da med nogami držijo stol par centimetrov nad tlemi. Na začetku izica po kakšni 30 sekundah, to je odvisno od kondicije, koliko sekund, pa misija nemogoče. Kolesarjenje sicer nima nič s tistim obremenjevanjem, škodi pa tudi ne, se obremenjujejo druge mišice.

Ob 2h zjutraj stari že spiyo, tako da sem takoj skočil v posteljo. Zaspal sem z nasmeškom na ustnicah in rokami med nogami.

Zjutraj sem se zbudil vse eno ob 6h, ker če je kaj pomembno pri konjih, je ravno vsakdanji trening. Glede na to da nisem imel svojega konja in konjarja sem moral vse okoli konja sam narediti, pa magari ga tudi drugi jahali. Tako sem vsak dan, ne glede na vreme, vikende, počitnice, dve leti, zjutraj in zvečer šel za Bežigrad. Glede na to da sem Trnovčan mi je še prevoz vzel uro v vsako smer. Torej 4 ure na dan na prevozu.

Ja kaj logično, da sem imel težave s časom. Takoj ko je bilo kaj izven urnika, je bila potem jutri katastrofa.

No, to se samo tako reče, ker traja lih od postelje do wc-ja.

Potem si pa že naspidiran in letiš na picikl in za Bežigrad, zrihtat konja, na picikl, pa na fax. Zvečer vajo ponovi.

Ene vrste ekspresna rutina.

Ampak Konec Junija ni faxes.

Se strinjam, a ni samo to.

Moja mama je bila jutranji tip in mi je tam, ob 6h zjutraj priredila levitve. Ker sicer ne vem zakaj se tako reče, a je boljše sliši, kot samo da je spet težila. No to itak je, saj zato so pa mame, a menda da nisem bil že mesec dni pri babici in se spodobi, če že ne morem vsak teden, kot je bil dolga leta običaj, da ne omenja, da je moral fotr sam zelenico pokositi, čeprav vem kako ga hrbet boli, pa še ograjo sem obljubil da prebarvam že prejšnje poletje.

V resnici me je dobila povsem nepripravljenega. Ker poleg jahanja sem imel rad tudi babico. To že prej. V resnici od vekomaj in mi tudi nikoli ni bilo odveč dol iti. Ponikve na Dol. je včasih pisalo na železniški postaji, da smo vedeli kdaj se gre dol. Od tam je potem še pol ure v breg, a tudi tisti del mi je bilo vedno sila veselje hoditi.

Tako da sem stal tam, z sendvičem pregriznjenim, katerega sem mislil v resnici na piciklu pogoltniti, a če je že težila, sem lahko pa vsaj jedel vmes in razmišljal, res je, sem kompletno pozabil, a že mesec dni je, kako čas hiti.

Kaj bo pa Mojca rekla?

"Ne morem imam nujne stvari na klubu."

Me nič ne briga, ne moreš samo za klub živeti. Preden si se priključil je funkcioniral brez tebe, pa ko boš nehal bo tudi, tako da pod tuš, smrdiš kot gnojna jama in na vlak.

"Če pravim, ravno danes ne morem."

Čak pokličem na klub in vprašam kako da ne morejo en dan brez tebe.

"Ne, ne, saj bom sam.

Ok no."

Sem s sklonjeno glavo odkorakal v predsobo do telefona, da sporočim da me ne bo, kar sploh ni bil problem, seveda bodo brez mene, a to me sploh ni mučilo, bolj kako pa naj Mojci povem?

Skratka so se mi nabrale stvari ravno takrat, tako da sem naslednji dan izpustil.

Zato pa toliko bolj čez dva dni tumbal, če me bo sploh še hotela videti. Da ne rečem da mi je takrat postalo jasno da nimam niti številke. Še za priimek nisem siguren. Sicer se mi zdi da je ... Ne, to je bila una z skravžlanimi lasmi.

Potem je, ne ni to je bila una z fajnimi, ja očmi duša pokvarjena.

Sicer vem kje stanuje. No, približno, lahko bi me tudi ob katero drugo luč prislonila, da ji naknadno ne bi težil, a če je bila luč približno blizu, potem so samo ene tri variante ulic. Al ena prej, al ta, al pa ena naprej. Pa spet kaj pa če je na vsaki ulici 50 hiš? Ej bi iskal. Mogoče bi cel mesec porabil, preden bi ven prišla, sam pa istočasno na pravi ulici.

Tako da sem po dveh dneh, trenerko po koncu opravil, ko so že vsi treningi opravljeni, je lih lezla v 101-ko, prav ponižno prosil, če ve za telefonsko od;

"une Mojce, saj veste tiste, ta lušne,

Luba duša saj so bile ves luštne.

No, tista blontna.

Saj jih je bilo pol blont."

Sem se že mal pogrezal tam v blato sredi dvorišča, pa se je začela režat.

"Seveda imam, točno vem katera te je tako gledala, ti ji pa tudi nisi ostal dolžan.

Samo pazi, ta je iz ugledne familije, ne vem če bo najbolj enostavno."

Tako da sem potem zvečer, ko sta starša gledala dnevnik in ni bilo pričakovati da bi me slišala, potegnil telefon v svojo sobo, je bilo žice ravno da so se dala vrata zapret, a nič več, torej takoj za vrati sem držal telefon z eno roko in slušalko z drugo, gledal številko in premišljeval, kakšna ugledna familija.

Kaj ne bo enostavno?

Je, lih samo kanček, niti ne vem česa, manjkalo, da nisem poklical. Ma ne zaradi gornjih vprašanj, a kaj naj bi rekel po treh dneh, če nekoga povabiš v kino, pol pa izgineš.

Zbral sem zadnje drobtinice korajže in začel vrteti številke. Ja, včasih so telefoni imeli številčnice v krogu, kar poguglaj, seveda zastareli, novejši so že imeli knofe, a mi nismo bili nikoli po zadnji modi. Raje malček za cajtom. Veliko sicer ne, a za vsako neumnost pa sigurno nismo v štacuno leteli.

Ja, potem ko se je prijelo in si lahko tisto preizkusil pri prijatelju ali celo sosedu. Seveda je hvalil, a to nima veze z sprejemljivostjo, to je pogled na svet. Potem ko vidiš da niti ni tako butasto. Ne samo to, celo uporabno in cena tudi ni katastrofa, potem sicer vse eno rabiš še 14 dni po tamalem, a je le samo še vprašanje časa.

Ok, nima veze.

Se mi je zdelo da traja lih ene pol ure, da bi dvignili na drugi strani žnorce. Upam da ne bo mama, ali, ne daj bože, fotr. Zvoni v prazno, v resnici ni, a izgleda nimajo telefona koj za vrati, če so tako pomembna familija imajo mogoče tako velike sobe, da traja, preden jo prečkaš, celo večnost.

Ali pa ni nikogar doma, al pa zanalašč noče dvigniti.

To bo.

Kako pa ve da jaz kličem?

Kaj drugega bo, mog...

"Halo, Gorenčevi tukaj."

Je bila Mojca. Mi je kar sapo vzelo, tako da sem kar nekaj trenutkov molčal in nabiral korajžo, pa še potem sem nastavil z:

"@@@@@.

Kdo kliče?

Jest, @@@@, se pravi Andrej."

Potem sva pa šepetala, ker tudi ona ni hotela da drugi slišijo, vse tja do vremena, dokler ni prifurjala mama, ker mora nujno sosedo poklicati in je potrebno solato pokriti, kaj pa če bo toča.

Premor

Kina niti omenila nisva, še dolgo po tem. Namreč doma je tudi ona imela kaj vse ne. Sva se pa slišala zvečer med dnevnikom, sicer bolj na hitro, ker njeni ne gledajo tako zavzeto poročil kot moji in lahko vsak trenutek kdo pride, še najhuje je pa z bratom, ker jo bo zašpecal in stalno za njo vohuni.

In tko.

Pol je bilo malo ler laufa.

"Prosm?"

Ja, kakor se je nakazovalo na pozitivni strani, a dej dej, ma ja, lohk je meni, stručkotu za sanjarjenja, a je potem le vprašanje racia.

Kaj, pa sploh je?

A sploh kej je?

Sigirno je!

Sam živ boh ne ve kaj.

Namreč, zakaj pa morajo vedno pobi v akcijo?

Zakaj pa ne bi pupa tudi kdaj nakazala da je fajn.

Ravno tako se lahko opeče, pa zato ne.
Ej, so mi begale misli gor in dol.
To da je navada, sem konzumiral, a zakaj pa še ne in ravno to me je begalo.

Takole ko se ti nikamor ne mudi, menda je to vzrok za toliko problemov, ko nisi zaslepljen z ljubeznijo, čustvi, strastjo, nagoni.

"A dej dej, kakšnimi nagoni?"

Ma ti povem.

Naj se še toliko čeljustijo da je glava vse, a so predvsem faze ko je po moje pa lih nagon, da se za eno obrneš, za drugo pa ne. Ja, seveda, prvi vtis je tudi, ni debate, pa vendar.

Da ne govorim, potem ko se že razplanti, pol je pa že več kot pol nagona, pa če se še tako z recionalnotjo ven vlekli.

To je sploh področje, katerega se povsem zanemarja. Seveda, vem, da se ljudje s tem ne bavimo. Pa bi se morali.

Bi se dalo marsikaj pojasniti, kar potem ostane nepojasnjeno. A to so že taka področja, da me bo še kateri obtožil da zagovarjam kaj vse ne.

Ne, ne zagovarjam. Ne samo to sem celo zelo proti, a če bi se tudi ta del upošteval, bi se dalo vsaj razložiti, če se že razume ne.

No, na primer, ko gredo lovci na ruševca (divji petelin), ga šicnejo (ustrelijo) ko je najbolj zaljubljen, ko nič ne vidi, nič ne sliši, sam u kaka dobra koka.

Pri jelenih pa ista štorija. Sam da ne reče, kaka dobra koka, pač vsaj po svoje. Menda ne reče srna, menda sploh nista iz istega štososa.

Sem dolgo mislil da je žolna žena detelnova, pa menda ni.

A to je potem že ena druga štorija.

A zakaj bi pa moral poklicati. Kar ona naj. V resnici nisva nič nastavila na tej strani, razen da je jasno da si nisva zoprna.

Ali sva kdaj kar koli nastavila, da bi midva skupaj bila?

Ali sva kdaj kaj telesnega?

Še pogledov ne u une konce.

No vsaj kadar ni opazala.

Ker se spodobi.

Ok, no.

Pokličem

Ne glede na vsa slepomišenja, da ni fer, da mora pob poklicati, ali povabiti na ples, ali kar koli že, da ne bom predaleč zavil, potem izpade, a jo boš še kdaj videl, ali pa ne. Da bi se zanašal na dinamiko slučaja je sicer možno, a bi znalo trajati leta, da jo potem slučajno srečam, in slučajno je še frej in slučajno ima čas in slučajno se ji zdi fajn da me vidi in slučajno, u matr jih je, a se že tu vidi, da v resnici nima veze z realnostjo.

Je pa možno nič ne rečem. A o takih se potem filmi snemajo, pa še to posthumno, ko nekdo nekje odkrije, v kakšnem zaprašenem arhivu, ena preperela pisanja in ker se pač počuti, kakor se pač počuti, namreč v tistem preperelem arhivu imaš lahko tudi povsem nasprotno reakcija in je u, matr kok prahu in direkt v kanto.

Če se pa slučajno počuti, i kok je pa to zanimivo, lej kok znajo eni komplicirati. Lej, je ni poklical leta. Če ta ni butast, čak da vidmo kako se je končalo. Potem se spet odvisno. Če je scenarist in mu že fali purfla, potem doda dva ali tri katastrofalne prizore, ko kri leti na vse strani, ali pa vsaj joka da je lih noben ne potolaži, a to je potem že od žanra odvisno. Potem še spremeni konec, ker v tistih pisanjih stoji, da je ni nikoli srečal. Kar je verjetni konec, a se slabše prodaja, zato jo sreča in potem je spet odvisno od karakterja scenarista. Lahko da sta živela do konca srečna in vesela, al kako se še napiše ta koncept. Lahko pa tudi, ga je z šaflo po butic in potem so jo do konca življenja lovili specilci iz kje vse ne.

Ok, nima veze.

"A greva jutri v kino?
Saj veš da nama to ne gre.
Pa ti povej!
Ja, ja, ja, kr tko, mal po mestu.
Kdaj?
Ob 17h.
Kje?
Pred Konzorcijem?
Supi!"

Izgleda pa je le nakaj na tej strani.

Keri?
Ma, tej, da brez nič, ni nič. Če takole neposredno poveš je lahko tudi katastrofa in se vrata v svetlo bodočnost zaprejo, mogoče celo za vedno. A po drugi strani, tisto slepomišenje, ko sicer bi, a se ne upaš nič konkretnega, kaj pa veš kako reagira, tudi nikamor ne pelje. Mogoče v agonijo. Potem pa najbolj nadarjeni še iz tistega katastrofo naredijo.

U, bi kar žvižgal, pa še hopsal, če bi bil mlajši, ali pa če bi vedel da me noben ne vidi, tako sem pa glumil, tam na pločniku, mimo kapelice v Krakovem, da imam nekaj sila resnega in nujnega in sploh imam štil od metle u riti.
No, to ne, a ti je jasno da nisem bil sproščen.

Seveda je zamudila. To punce znajo. Menda da to zanalašč naredijo, vsaj tako so mi včasih razlagali, a mogoče le ni zanalašč, v smislu nagajanja, ampak ji je nerodno da tam sama stoji, ji bi gotovo ker kaj dobacil, pa makar sva se na avtobusni postaji zmenila in tam ne bi smelo biti problemov. No, ne pod obvezno, včasih pa lih ker, a to je potem tudi že en drugi dogodek.

Na Šuštarsekem povsem druga zgodba. Tam bi bilo malo možnosti, da ji ker ne bi vsaj zažvižgal, če ne še kaj, če bi me morala čakati. A, kakor že večkrat nakazano, sem en unih, ki pridejo 15 nimut prej, ziher je ziher in potem pol ure čakam, če je pa čez uro še

ni, pa še uro ali dve počakam, da vidim, da je res ne bo.

Ko je skočila iz trole, se je zdelo da je vaj tako vesela kot sam, ko me je zagledala, a sva vse eno izvedla eno tistih pozdravljanj, ko se še ne poznamo in je sicer

"živjo,
živjo,
kokoskej,
uredu, pa ti?"

Potem sva pa že korakala dol po Zvezdi, v prijetnem hladu platan. U je luštno tam, takole na prvem randiju.

Zdej, al je randi al je pa še vedno samo tipanje bomo pa še videli. Meni se nič ne mudi, njej pa izgleda tudi ne, skupaj biti je fajn, če bo pa še kaj, bomo pa še videli.

In tako špancirava, prav počasi, korak se je menda že takoj sinhroniziral, to je večinoma podzavestno prilagajanje, a se zna tudi tu zakomplicirati. No, lih komplicirati je težko, a disonance znajo vse eno nastati. Če to kaj pomeni sicer ne vem, a včasih sem tudi take stvari opazil.

Da gredo v Poreč imajo vikendico blizu Plave lagune. Da ne hodi tja, je prenaglas in je večinoma na plaži ali za hišo, je tak fajni borov nasad in je prav prijetno s knjigo v ležalniku. Starša jo precej komandirata, a se jima tudi pusti, konfliktov nimajo, razen z bratom. Ga ravno najbolj razganja od pubertete in je stalno kaj. Najtežje je, ker jo stalno potunka, potem mora pa lagati za oba, pa sploh ni imela nič zraven.

Ostal bom na klubu. Poleti je prav luštno ko ni gužve. Dela je sicer veliko, ker je potrebno vse konje porihtati, a tudi trenerka samo občasno pride tako da se dežurni porazdelimo in ni krize. Letos ne bom šel na morje, sicer me pa že par let to sploh več ne zanima. Včasih smo bili z starši vsako leto po obali. Potem v puberteti sem mislil da bom kaj zamudil če me ne bo dol, sedaj me pa široke ljudske množice vse bolj odbijajo. Hribe sem zanemaril od kar sem pri konjih. Včasih še najdem kakšno uro za čoln, a redko, tako da tudi ta del stoji. Verjetno bosta zopet aktualna kadar neham.

Zakaj bi pa nehal?

Nimam perspektive. Za takole postavnega ne bo nikoli dovolj dobrega konja, tako dober pa spet nisem, da bi vame vlagali. To itak naredijo iz pionirjev, so dosti bolj vodljivi, pa menda še iz pravih družin. Takale 13 rupa pač nima prihodnosti.

Tudi s trenerko se zapleta.

Kakor me je nekaj časa sila rada videla, se sedaj ohlaja, ker ji je jasno da perspektive ni, gnoj znajo pa tudi drugi kidati. Sicer ne tako veselo, a so načini.

Čez Šuštarki most, na mestni trg, čez Tromostovje, na Miklošičevo, pred Unionom se je pa ulilo. Skočila sva v kavarno, na tortico in sladoled. Obema je pasal, ne samo malček poletnega dežja, tako da sem tam, potem ko sva že pojedla in popila, ko bi morala naročiti še en sladoled, ali pa oditi, jo prijel za roko. Zelo presenečeno, z široko odprtimi očmi, jo je takoj umaknila, kakor da bi jo elektrika stresla.

"Moram iti, doma ne vedo kje sem."

Avgust

Tisto je zares čaroben čas. Avgusta ko so vsi na morju, no večina, v mestu je čutiti počasno gibanje, brez hitenja in trobljenja, ker s kolesom vijugam med avti. Eni ne vedo da so tudi kolesarji na svetu, spet drugi vedo, da celo nekateri zanalašč preveč k robu zapeljejo in se zgodi da zavijem na drugo stran, ko čakamo tam na kakšnem semaforju, zakaj bi pa v koloni stal, saj ravno zato kolesarim, ker nima časa za avto. V tistih časih je bila kolesarska steza samo mimo gospodarskega, sicer smo se pa vsi po isti špuri vozili.

A v avgustu tudi kolon ni, redko, zares redko, če je ker zaspan in mu glava še ne dela, zapelje preveč k robu, sicer si še celo kdaj pomahamo, zares čisto drug čas.

Če se pa voziš, s pričakovanji, da jo jeseni zopet srečaš, je pa že ene vrste pravljica.

Me je sicer povabila, naj jo obiščem v Poreču, a tako daleč tudi nisva prišla. Samo malček upanja, da zna v jeseni kaj biti.

Če pa ne bo, pa tudi ne bo ne vem kaka kriza, kot že toliko do sedaj. Ko nekaj bi, potem ga pa ni, ki bi nastavljal in gremo vsak svojim potom.

To je sicer redko, večinoma je potem na morju kaj, tam na soncu, ki ti kuha glavo, se potem, zlasti zvečer, ko valčki plivkajo na obalo, hitro kaj zazdi.

Tako da potem v jeseni, ko se začne šola niti več ne pomisliš. U, kaj je že bilo? Hudo zares že ne more biti, če se še spomniš ne povsem.

Na klubu sem bil še vedno kar zagnan, sicer s spoznanjem, da nikoli ne bom tekmoval, a je bilo še vedno kaj zanimivega. Takole poleti, ko še trenerka samo občasno pride, se potem priključim starim jahačem, članom, privatnikom s katerimi potem celo teren delamo.

U, to je pa največ kar se ti lahko zgodi pri jahanju. Pri nas sila redko, ker je tako malo prostora. No, saj ga v resnici ni, vsaj takrat še ne, ko še ni bilo obvoznice in se je dalo ob Savi vse do Zaloga. Vsaj teoretično, a za to bi moral imeti že kilometrino v terenskem jahanju, kar pa pri meni sploh ni bilo prisotno. Še to ne vem, če trenerka sploh ve.

Tako se tudi priključim treningom skakalcev preko ovir. Sicer ta nizkih, v resnici je samo zaradi utrjevanja. Tisti treningi niso v smislu kdo lahko več, ali celo piljenje detajlov. Gre samo zato, da konj ne bi polenil preko poletja, pa se jim potem nastavi ovire med 20 in 40 cm.

Samo toliko da ve.

Kar seveda s pridom izkoristim. Še huje. Tam do konca avgusta se

celo prerinem na 60 cm, kar je bilo od Danase povsem nepričakovano.

Tako me tudi zasači trenerka. U, kaj je iz tistega nastalo, pa sem se samo malo hecal. Skočila je pa kar sama. Po mojem je bila včasih, preden so jo poslali na vlak, celo tekmovalen konj.

Kot že povedano. Trenerka me je sicer oštela in da nisem nikoli več skočil brez strokovnega vodstva, a tudi dodala, če jo na meter spravim jo kobilica moja.

Kar je pa tudi že povsem druga štorija.

Fiček

Septembra, mi študentje še nimamo pouka. Večina je še na morju, ali v hribih, september je najboljši v hribih. Me včasih skomina, posebej če teren jahamo in me pogled na povratku, vedno ponese v širne daljave. Malček odtavam, v daljavi se svetijo Kamniške. V resnici me ne vleče gor, no ja tudi, a posredno, ker razmišljam, če jo bom sploh še kdaj videl.

Cel avgust se nisva slišala.

Kočna, Grintovec, Dolgi hrbet, u matr tam je blo fino.

Verjetno me je že pozabila.

Skuta, Rinke, Brana.

Sploh pa, a je sploh kaj bilo?

Kamniško, Planjava, Ojstrica.

Celo vožnja s kolesom od, do, se mi zdi nekam daljša, da ne omenjam prometa, zopet so vsi nervozni. Vrhunca še ni, ta se pojavi, ko študentje pridejo, takrat, na začetku, ko eni še ne vedo kako se pride iz Šiške v Rožno dolino, vozijo pa svojega jugeca in potem ustavi tam na Prešernovi, kot bi bil v svoji vasi in vpraša sotrpina

"Čuj, kak se taj pride?

Butl, a ne veš, da ne moreš sred Prešernove stati?

Močvirnik fakjeni!"

"Dober dan, Mojca tukaj, prosim ali bi lahko z Andrejem govorila, hvala.

@@@@@@@@ ja.

O, živjo ti si, a se me še spomniš?

Seveda seveda, kako si?

Super. Jutri moram na faks odnesti skripto in sem mislila, če bi šla lahko na kavo, če imaš čas?

Seveda."

Sedela sva tam na Jamovi v njenem fičeku, v resnici je bil [Polški Fiat 126p](#), una mala zadeva, na prvih zicah se je še dalo sedeti, v rosnih študentskih časih no problem, upokojenci jih pa menda niso imeli.

Menila sva se ure in ure, poslušala mojo kaseto, takrat sem dobil [James Taylor](#) menda greatist hits, a tega se ne spomnim, se pa da

je bil zame odkritje, predvsem s glasom, tako da sem ga ravno takrat stalno poslušal.

To sem ji je velikokrat zgodilo. Sem kaj novega odkril in potem tisto gonil do onemoglosti. Ne samo muzike.

Tudi gledala sva se, nasmihala a nič dotikala. Čeprav me je imelo, u sem bil v skušnjavi, a me je tisti njen izraz v Unionu tako blokiral, da sem pustil da samo teče.

Tako fino sva se menila, da se je že noč spustila. Se ne spomnim ali smo že imeli poletni čas, a so naju potem oba doma spraševali, kje sva bila ko je zmanjkalo elektrike?

"Kake elektrike?"

Prosti tek

Potem je bilo pa spet malo ler laufa (prosti tek).

Zdej, zakaj?

Ej, pojma nimam.

Načelno sem bil fajn za in ona tudi. Če ne fajn, pa sigurno, še kar, al pa mogoče vsaj mal.

In ravno to stanje mi ni dalo mira.

Do sedaj bi se moralo že ne vem kaj zgoditi, saj sva skupaj, no, to se samo tako reče, nekako v navezi, če že ne skupaj, menda že dva meseca. Še nikoli se ni takole vleklo. No, saj se ne vlačje v smislu dolgega časa. Ravno nasprotno.

Če sem prej v takih, ali podobnih situacijah, precej hitro na gas stopil, se je potem od konteksta odvisno, večinoma kaj hitro končalo.

"A b?"

Ne b!"

Pri nekaterih še do vprašanja nisem prišel, se je že prej ohladila.

Nekatere so sicer nekaj zavlačevale, a tisto je potem tudi že druga zgodba.

Večinoma so se ustrašile, ker sem prehitro navalil.

To je že zgodovina. Vmes so se zgodile konkretnosti, za katere pa tudi nisem bil pripravljen.

A b?

B ampak fejst zares.

A dej dej, mal pohecat je tudi luštno. Kot da ni med nič in dokončnim, še cela plejada variant.

V resnici je tudi meni vleklo na zares, a ne dokončno. Na primer, sva skupaj, mesec, dva, pol leta, leto, dve leti.

U matr, to je že skor cela večnost.

Ne vem če sem zmožen, tako dolgo. Poizkusil pa tudi še nisem. Tako da se bojim, bolj na teoretski ravni.

Vse neznanu je odbijajoče.

Zdej.

Za vedno?

?

A dej butl, bo že kako, kaj pa sploh kompliciraš.

Poklič pa bo.

Več kot v rit te ne more poslat. Standardno razmišljanje v tistih časih.

"Ali greva jutri s kolesi v Iški Vindgar?"

Iški

"U, super. Ampak ali ni do tam 50 km?"

Ma ne. 20. Več ne dam. Vključno z Bežigradom 25.

A nisem rekla 50?"

Tja in nazaj. Pa saj sva jahača, to pa ja ni noben problem.

Ne vem če je kolo še vozno, ga celo poletje nisem uporabljala. V jahalni tečaj sem se pa vpisala iz samega firbca."

Ni bil jutri. Celo drug teden. Jutri so napovedne plohe, potem pa stalno kaj, tako da sva veselo poganjala kolesi po Ižanki naslednji petek.

Kako lahko je poganjati kolo v tistih letih, ob takem dogajanju še lažje, ob pričakovanju neizmerne sreče, pa sploh samo gre. Vožnja je minila kot trenutek, pa čeprav sva se ustavila prvo na starem Karlovškem mostu (novega so lani zgradili), kjer je bil promet vedno gost. Samo gostota se je spreminjala. V petek dopoldne še kar, čeprav konica ob 14 bo pa vse kaj drugega, ko se kolona začne še preden iz mesta prideš, potem pa po polžje mimo Rakovnika in naprej proti Škofljici.

Ko sem ji z mostu pokazal veslaški klub, sva takoj odvila po Ižanki, mimo Arboretuma.

Most na Jurčkovi so takrat ravno gradili. Stebre jim je Ljubljana enkrat prevrnila, menda so sedaj že popravljeni.

"Ja, ne morš verjet.

Sam tut ne bi, če ne bi bil zraven. Ne samo da sem jih slikal, prevrnjene vendar, še seminarsko pri statiki sem zaradi tega naredil iz temeljenja na barju."

V petek dopoldne na Ižanki ni veliko prometa, v tistih časih še niso vsi iz Iškega konca v Ljubljani delali, so se pa zato še videle vprege z senom, ali drugimi pridelki. Septembra se menda koruza pobira.

Tako da se je dalo celo malo vijugati s kolesom, ko sva zapustila zadnje hiše ob Ižanki in prečkala Morost.

"Ja, res. Lokalci mu pravijo Morost. V resnici sem tudi sam Morostar, vsaj za ostale Ljubljance. Čeprav stari Morostarji me tudi nikoli ne bodo sprejeli. Vedno bom priseljenc."

Na Igu sem ji pokazal izvir Iščice, prav lepo izgleda, pa je tako rekoč v sredini vasi. Ustavila sva se tudi v Iški vasi, si kupila sladoleda, to je tradicija ali kot folklora in veselo nadaljevala v dolino. Tam se ravnina konča in odpre se začetek [Iškega Vindgarja](#). Seveda tam še ne, a je nadaljevanje istega.

Počasi, v resnici je minilo kot trenutek, se dolina skoraj zapre. Prostora ostane samo za rečico in nekaj časa še gozdno cesto. Kolesi sva pustila pred gostilno v Vindgarju in nadaljevala po gozdni poti do kopališča.

Glede na to, da se nisva držala za roke, sem si predstavljal, da bo to najin vrhunec. V resnici nisem nič napeljeval, da mi ne uide, kot vse, ko navališ, pol pa nič.

Pogovori med kolesarjenjem, so bili na splošno. Nekaj nakazovanj na vsakdanje probleme, predvsem v zvezi z družino, a daleč od kakšnih nenavadnosti. Vsakodnevni pripetljaji. Taki, kakršne ima vsaka družina v izobilju, kadar se neobremenjeno pomenkuješ in se ti ne zdi brez veze take trositi.

Je le potrebno zvrhano mero neobremenjenosti in celo zaupanje, da se pride do takih pogovorov in izgledalo je da sva midva tam nekje.

Tako da sva, potem ko sem ji razložil, kaj vse sem doživel ob in v tolmunu, pokazal tudi skalo nasproti, na katero sva lezla in zrla po dolini. Na vrhu sva se usedla zelo blizu, tako da je bilo precej možnosti da me prime za roko, če si to zaželi, a se ni zgodilo nič takega, navkljub pomoči na parih detajlih, ko sem jo potegnil za korak gor, kar seveda ni bilo nujno, je bilo pa dobrodošlo.

Na vrhu je še kar razgled po dolini gor in dol, tam sem ji povedal za naslednje tolmane, kakor tudi za peripetije v in okoli njih, tako da je hotela videti naš taborni plac, kjer smo mulci sod piva požlampali, kakor tudi tolmun s 10 metrsko skalo za skakanje.

Se je izkazalo da jih ima samo 5 (skor), a je tudi tisto izpadlo;

"O, kako odlična skakalnica!

A se upaš probati?"

Me je samo spod čela gledala, med tem ko sem ji pomagal zlesti na skalo pred tolmunom.

Nisva imela sreče z vročino, se je ravno porazgubila. Če je bilo še prejšnji teden precej vroče, je zadnji dež odpihnil zatohlo vročino in so zadnji dnevi zjutraj precej sveži. Popoldne na soncu, posebej na kolesu, ti da vetra, tako da sva precej prepotena pripeljala do gostilne.

Na sprehodu do prvega tolmana, je po dolini potegnil hladen veterc, tako da naju je kar malo zmrazilo.

Kako pa vem?

Zase komot povem, sem začutil in me je imelo da bi vetrovko iz ruzaka vzel, a sem se moral delati mož jeklen, ker je Mojca ostala samo v polo majici s krakimi rokavi. Ob pihu so se ji pokazali najlepši izboklini kar jih je na svetu. Tudi brez vetra je bilo lušno videti. Majčkeno a sila prikupno federiranje. Bi jo kar požiral z očmi, a smo fini in sem seveda povsod okrog zijal in se pretvarjal da me zanimajo krošnje in grmovja, ter cvetlice, a le navrgel;

"ali ti dam jopico?"

Ni je hotela.

Meni pa domišljija ven.

U, matr, dons bo pa super dan.

Sem si žvižgal v mislih.

Na gornjem tolmunu, na tisti skali, sem izvlekel vetrovko jo zložil in ji ponudil da sede, kar je z veseljem sprejela. Skala je

bila precej vlažna in posledično mrzla in mi sedenje na njen ni šlo, zato me je povabila, da prisedem na vetrovko ob nej. Kar sem tudi izvedel a ne na običajen način, ampak sem jo objel z nogami in rokami, sedel za njo tako da je bila v mojem naročju in ji brado položil na ramo.

Ni odskočila.

Ne samo to.

Tule bi sedaj pasalo, nadaljevanje ni za javnost. Saj v resnici ni. Pa spet. Nič kaj velikega se ni zgodilo.

Malega pa tudi ne.

Kar se mene tiče je bilo popolno, čeprav bi kdo oporekal, kaj pa nisi izkoristil?

Saj sem, a to je moj domet.

Počasi.

Počasi in previdno.

Sem pomislil da sem ga spet pokronal, dejansko sem začutil krč v njenem hrbtu. Moj je bil pa itak napet kot struna. Ne, ni bil samo hlad, ki je vel od vode in lahnega vetrca ob tem. Bila je še električna, al kakšna energija se sprošča ob takih priložnostih.

Niso se trenutki vlekli kot neskončnost. V resnici precej kmalu, seveda se ne zavedam kako hitro, a se mi zdi da kmalu, ko sem ji objel kolena, je krč popustil in moje telo naslonjeno na njen hrbet sta se znehčala. Prijela je mojo roko in jo popeljala na njen trebuh. Seveda sem takoj našel pot do kože. Istočasno je obrnila glavo in ...

Saj ni nič takega, pač klasičen repertuar in tu bi se lahko pripoved celo končala.

Ja, pa ja.

Tako enostavno pa življenje pač ni, čeprav malček spominja na kičaste ljubavne romane.

Seveda sem čakal kdaj bo poskočila in odfurjala, ali celo me še prej klofnila. Pa ni bilo nič od tega. Po poljubu se je še bolj stisnila ob mene in tako sva potem precej časa sedela nepremično. Gledala smaragdno zeleno vodo, ta tolmun je pa zares najboljši, že od prej, od sedaj pa najboljši v zgodovini civilizacij, če ne že od prej kaj z geologijo.

Me je že po malem grabil krč, en drug, ne isto kot na začetku, ko pač sediš predolgo v enem položaju in se ti zdi, da ti po noga zaspala in če je ne boš stegnil, ti lahko še odpade. A se nisem upal premakniti, ker bil sem v sanjskem položaju, vsaj teoretično, položaju o katerem sem sanjal že celo življenje, čeprav do malo prej sploh nisem vedel da obstaja. In takega se pač ne prekine zaradi odpadle noge.

Me je rešila sama. Menda jo že mravljinici in ne more več zdržati, saj je luštno, a mora vstati, da ji roka ne zaspi.

Pavza

Ali je sploh še kaj lepšega, kot vijuganje s kolesom okoli ljubljene osebe. Oficielno seveda ni nič takega, a ne pustiš se šlatati kar vsakemu, da ne rečem, da me je prav zaljubljeno gledala. No, vsaj meni se je tako zdelo. Teoretično je celo možno da je krinka, a to bi bilo pa že povsem na meji dekadentnosti.

Sicer sem že slišal za stran poti ženske duše, a zakaj sem šovinist, v resnici nisem, a se bistvenio bolj posvečam puncam in moram priznati, mi je zatežen pob po difoltu mimo, zato potem izpade, ko pridem do mejnih vrednosti, da imam kaj proti puncam. Čisto nič.

Razen da jih verjetno ne bom nikoli razumel.

"A pobe pa boš?"

Ne. Z njimi se sploh ne bavim.

Me je skoraj avto zbil, tam ko sva prevozila križišče proti Črni vasi, tako mi je bilo pomembno vse ostalo, razen razmere na cesti. Ni hotela še v Črno vas, pogledat najboljšo možno Plečkotovo cerkev. Ne, nič nima proti, kdaj drugič, danes je pa utrujena in domov se ji mudi, ker doma sploh ni povedala, da jo cel dan ne bo in bo kar kaj kolobocij na to temo. Topogledno sva tudi bolj v tišini prevozila center, kar pa me ni oviralo, da nisem krožil okoli nje in tudi pri Plavi laguni skoraj konec storil, eni so pa res norci, sploh ne gledajo kolesarjev in to na istem križišču, kjer sem že izgubil prijatelja.

Mimo gimnazije, do iste luči kot zadnjič, me je prislonila in rekla:

"Ne bom te poljubila v slovo, da kdo ne vidi!"

Ej, sem zijal ko je odhajala v ulico.

Vsaj to vem sedaj, katera ulica je in celo hiša.

Ljudje, ves čas sprejemamo informacije o samem sebi in svetu iz okolja in si jih na svoj način razlagamo, naše misli vplivajo na naša čustva in vedenja.

(Tole sem si zapomnil (približno) iz sociologije)

Pa lih tko je.

Sam sem si napletel precej fajno situacijo. Če je stvarna me sicer malček bega, pa spet ne toliko, da bi iz tega dramo delal.

Večinoma se mi pozitivni pristop izide. Ne, sploh ne vedno. U, zna biti tudi kriza, a moram tudi dodati, da je redko. Pa še tisto, si potem po svoje obrnem, tako da ...

Zdej.

Bo treba priznati, ni tako enostavno.

Ko se dogodijo taki trenutki, na primer ko je odhajala po ulici.

"Ka, pa je to kej tacga?"

Ma to nič, a v kontekstu, zadnjih dni, no, če ne že dni, pa vsaj dogajanj, si pa nekateri naredimo tudi dramo.

Tako da.

Mi je kar razbijalo srce ob tistem pogledu. Mogoče še bolj kot

pred par urami na skali ob drugem tolmunu.

Ma, unem najboljšem na svetu.

Sej veš, no!

Ne ni trema, no, malo tudi, a to še kar obvladam. A vse novo, kar naj bi mi prišlo naproti, je pa zahtevalo ceno v obliki poskakovanja srca levo in desno, gor in dol. Zdej. Al je bilo srce al kaj drugega, niti ne znam povedati, da je bilo pa razburljivo pa precej.

Par dni praznine, je sicer minilo kot trenutek, ker je bilo stalno kaj. Ma saj veš, na klubu je stalno kaj. Če pa ni, si ga pa narediš. Eni smo nadarjeni in v trenutkih, ko bi moralo vse teči po pričakovanjih, izvedemo nekaj, zaradi česar so potem eni tretji precej razburjeni, potem se moraš pa še s tistim ubadati. Da bi ublažil, da bi popravil, da bi nadgradil.

Ne, ni enostavno.

Zdej.

Če bi bil pri stvari, pa ajd, al kaj ko sem povsem nevede, narobe naredil, še bolj nepripravljen kasiral, kar mi je šlo in seveda v afektu zinil, kar sem pač zinil, potem je pa cela drama. Sploh ne vem, če bom sploh še izplaval.

Ne, ne povem.

V resnici je že opisano v prejšnjih poglavjih, samo ni napisano, da je bila drama.

In ravno o tem sem hotel.

Eni smo nadarjeni in naredimo dramo. Če pogledaš iz drugega zornega kota, ali celo časovno distanco, potem tista drama sploh ni bila drama, ampak pač še en pripetljaj. Teh je pa ja stalno v izobilju.

Vse res.

A takrat sem se počutil precej povožen, ker mi je bilo vse drugo pomembno samo to ne.

V resnici sploh ne vse drugo.

Ker tudi pri vsem drugem tudi ni šlo vse gladko. Ne samo to, tudi tam se je kar kaj kompliciralo. No, vsaj ni bilo tu in zdaj, ampak bomo že kako. Nobena župa se ne poje tako vroča, kot se skuha.

Nima veze.

Ima pa, da mi ni bilo za vse drugo ampak za eno in edino in mi je vse ostalo v resnici zelo odveč hodilo.

No, pa saj zato je bil v resnici tudi vse ostalo problem.

Če ne bi bilo enega in edinega, verjetno vse ostalo tudi ne bi kriza ratala.

Pa je.

Namreč, kaj pa je pomembno. Ne bi sedaj o detajlih. Gre za splošno.

Kaj vse se mi ni zgodilo, pa vendar je edino pomembno kaj sem shranil v duši, al kje se že to shranjuje. Ne gre za fakte brute.

No tudi, a kot posledica.

Pomembno je da se srečata duši dvojnici. Ok, to je fejest optimistično. Vsaj razumevajoči, če pa še to ne, pa vsaj kompatibilni.

U, sem rabil.

To da sploh ni potrebno da se povsem razumemo. Ne samo to. Sploh

ni pomembno da se. Seveda je, a sem hotel o drugem.
Namreč, tudi če imamo povsem različne poglede na svet, je edino pomembno ali smo kompatibilni. Ker tudi nasprotja se privlačijo.
In celo dopolnjujejo.
In tko.
Sploh ni simpl.

In mine teden kad kažeš keks.

Ne more

Me je že fejest glodalo.

Ma, uno, da po takem izletu, v resnici je bil sanjski, vsaj tisti del, katerega sem si sam napletel, u, matr je blo dobr, pa ja ne more kar obviseti v medprostoru.

Zdej.

Če sem si že nakvačkal gradove v oblakih, je pa vse eno treba reči zapik.

Al smo al nismo?

Kaj pa?

Matr, ja zaljubljeni kaj pa?

Kako se pa to naredi?

A pokličem in vprašam, al si, al nisi? Ja, če bi bil v fanta, ti ne komplicirajo toliko. No, vsaj ne vsi, al pa vsaj ne večinoma. Punce, pa še v normalnih okoliščinah, zavijejo, obračajo, preštimaajo, če bi znale šraufat, bi še prešraufale.

Človek ja kakor pisker, al pa vreča, al pa kišta, v resnici nima veze forma, v katero shranjujemo občutja, misli in spoznanja in potem včasih, ko se zazdi da je fajn pozitivno, potem včasih še komu dovolimo pogledati v ta lonec (vreča, kišta, itd).

To je ene vrste sreča.

Tako kot poizkusiti marmelado, katero kuha babica.

Skratka nekaj najboljšega možnega.

Tako da, sem zopet hodil okoli telefona, kot mačka okoli vrele kaše.

Tako dolgo sem napletal in imel vse slabšo vest, malček se je že nakazovalo kot katastrofa iz katere ni povratka, da sem v petek zvečer le dočakal, da je poklicala.

"U, fajn, greva že končno v kino.

Ne morem."

Potem sva se menila, u kaj vse ne, menda da več ur, tako je vsaj mama potem opisala, katera na srečo ni imela nič nujnega in naju tudi ni prekinila, čeprav menda še dolgo ni mogla zaspati, ker stene so tanke, z njenim sinom se pa tudi končno nekaj resnega plete, ne pa stalno letanje od cveta do cveta.

Obdelala sva od veselja, do štrikanja, vmes je celo malo jokala, češ jo včasih napade strah, ali tesnoba, a si ne zna razložiti. Njeni so jo že poslali k psihiatru, a je bilo povsem brez veze. Česa jo je pa strah, pa ne ve, pa še to je samo občasno. Takrat se zapre vase in opusti vse stike. Sedaj sicer ni to, a starši so bili sila jezni, ko jim je povedala za izlet. Sedaj čaka, da bi se pomirili, čeprav to zna pri njih kar trajati. Večinoma mulo kuhajo tedne in vedno je kaj v zvezi z mano. Brat lahko ušpiči kar hoče, pa mu sploh ne težijo, meni pa urejajo vse.

Je treba biti realen in, če misliva še kaj drugega kot gledati globine oči, preskusiti, kako se navduševanje obnese v vsakdanjostih.

Ali je biti z njo fajn, ali zna brez teženja naročiti kauco, ali bom za vse, kar se ne bo odvijalo po pričakovanjih, kriv jaz? Vem, vem, teoretično obvladamo, da bi za nekoga, ki ga imaš res rad, naredil vse, se prilagodil in tko. Na koncu je važna samo ljubezen.

Pa da vidimo.

Pa spet, na začetku, ko je še vse frišno, se niti ne opazi razhajanj v stališčih, če že do pogledov niti ne pridemo. Al kaj ko to obdobje, zaslepljene vdanosti, traja sila kratko. V ekstremih se že na prvem skupnem bivanju pokažejo razhajanja. Tem ni pomoči.

Večinoma, se opazi, pa spet ne vsi, da je zanimivo, ker je drugače. Se beleži in shranjuje, v beležko nekje zadaj, brez namena uporabe. Ja če bo potrebno kaj tehnikalijske prilagajanje, a še tisto na začetku ni ne vem kakšen problem.

Potem. Potem, ko se počasi zajadra v vsakdanjost, ko nas omami rutina, potem je pa spet od posameznika in obdobja odvisno, kako hitro iz tistih simpatičnih različnosti postanejo nepremagljive ovire.

Pa kaj to?

Lej, smeti mora en odnesti, po mleko je treba, sesala že nisva cel teden in tko. Pol je zakaj vedno samo jaz in tko. Teoretično je vse samo tehnika in iz tega dramo delat ne bi smel biti problem. Al kaj ko to nekateri nikoli ne pogruntajo in je izjava o sesalcu, povsem isto kot napad na osebnost, svobodo, v posebnih prilikah pa še politiko.

"Učas so pa kerj res fakjeni."

(Jih sploh ni malo.)

Izgine

Minevajo dnevi. Tedni še ne, a nisem prepričan da ne bo kmalu, če se kaj konkretnega ne reče. To da ne more, ali se ji ne da, al pa kar kaj, je nezaželjeno a možno, kaj pa veš kakšno zgodbo ima.

Punce rada glava boli, čeprav ta izgovor sem večinoma jemal v smislu, spel se.
Tu ni to, mora biti nekaj drugega. Mogoče je pa res kaj z famulijo, je že trenerkina opazka padla na plodna tla, čeprav je takrat nisem zares jemal. Kaj pa je lahko komplicirano?
Ka pa veš?

In pokličem:
"Iz Mojco bi rt guvoru.
Halo, pri nas se prvo predstavimo.
Andrej, a je Mojca kje bliz?
Prosim ne kličite več!"

???
Ej sem zijal. Kva pa je blo to? Verjetno mama, a te so itak tu da težijo. Je, lih za mišiga mankal, da nisem ponovno poklical.
Uj, me je razjedal. Kaj neki se dogaja?
Ali se sploh kaj da narediti?
Matr vola!

Ni tako je pač.
To je najlažje reči, da se potem lahko skrivamo, skrivam za cono udobja, imenovano tudi sebičnost. Ne vem če ni le ta precej na začetku desetih zapovedi. Jih v resnici nisem nikoli prebral, sem že pri drugi odnehal, a mi je vse eno ostalo kaj za razmišljati. Po eni strani, ne bi Mojzes s tistimi kamni okoli skakal, če ne bilo vse tisto gor res, krvavo res.
Taki smo.
A to vse eno ni izgovor, da bi se utapljali v negativnostih, če naj bi tisti kamni bili skupek človeških negativnosti.

Zdej.
Po drugi, al kera je že, ok, po pa tretji, bi moralo stati ob desetih zapovedih, še Jing-Jang. Nismo samo taki, smo tudi fajni. Ne vedno, ne skoz, a še tak kaubojs s črnim klobukom ima kakšno fajno lastnost, kakor tudi šerif z belim klobukom ni samo fajni. Potem je od žanra odvisno koliko se posveča keru temi, ali celo obema, a to so že bolj moderni filmi, ko ti do konca ni jasno, kaj je hotel umetnik povedati.

Da skratim.
Ni lepo, je pa velikokrat najlažje, se ne prilagajati, sprejemati drugačnost, se sklicevati na izkušnje, ne nazadnje izjave:
"tak sm, ali celo tak pač sm!"
Kam neki paše pač.
Se ne da nič spremeniti.
U, napaka.
No, pomota.
Ne da se da, še mora se.
Pol je tudi od konteksta odvisno, a sam pravim če je motivacija, se gore premika in obratno, če je ni, tut voli ne pomagajo.
Motivacij je pa tudi cel haufen.
Če zlepa ne, bo pa prav mogoče zgrda.
Rezultat je potem kisel, a ni da ni.

Une izjave;

"luštno je kavčati ob najljubši oddaji, ne da bi nam kdo iz rok pulil daljinca ali našteval, česa vse ni v hladilniku," ne povedo nič drugega, razen da ni komunikacije, ker gornje je vprašanje tehnike. Tehnik je pa na svetu lih kolikor hočeš. Pa motivacije za nesebičnost ni. Kar je pa že Mojzes razložil da ni lepo.

Ne morem

Novembra je ponavadi že mrzlo in megla se vleče okoli voglov, ljudje se zavijajo v bunde in samo pričakovanje božiča jim lepša pogled.

No, pa ni bilo tako.

Za razliko od normalnih novembrov se je nekaj indijanskega poletja raztegnilo celo v ta čas. Seveda listje je že odpadlo, a dnevi sploh niso bili mrzli. Še kar sonca, sicer z vetrom, a v zavetrju si lahko celo samo v srajci žmurkal v sonce.

Na klubu je šlo h koncu. Ma, moja jahalna kariera. Vsem je bilo jasno, da več kot za obtežilnik ne bom. Trenerko sem pa tudi razkuril z neavtoriziranim skakanjem, tako da mi je bilo vse bolj jasno, da bo potrebno zopet v hribe, če bo Ljubljana morala počakati do pomladi, ko se vode umirijo in se začne pomladansko sonce.

U, zna biti fajn.

Mojca je za mesec izginila. Po zahtevi njene matere, da se speljem, je bilo na njej, da se razjasni, ali se bova švercala, ali pa je konec.

Počakala sva na čas, da ni bilo mojih na telefonu in da njeni tudi niso vedeli da kliče. Kar kaj usklajevanja. Me je sicer razjedalo, zakaj se ne dobiva in mi v živo pove kako in kaj, a je tudi o tem potem razložila.

Kompliciran, ti povem.

Da je zelo uživala in da sem krasen fant in oseba in sploh.

(U, se mi je fajn zdelo.)

A da ji je žal, da me je izkoristila.

Zaka?

Domišljala si je, da je vse eno del nje tudi malo divji. No, ne divji, a neprilagojen, avanturističen, odprt za neznano in neznanke. Ob meni ji je zares uspevalo, celo malo na oni strani. Če bi bilo po njeno, bi tudi tako ostalo.

A ni!

Saj tudi sama misli, da se mora podrediti pričakovanjem. V tem primeru družine. Pa ni samo to. Tudi družbe, statusu in pričakovanjem.

Po tradiciji in ta se dogaja že veliko rodov je, na primer njena mama je arhitekta in je vzela inženirja. Njen ata je bil inženir in je poročil arhitektko. Pra starši pa podobno. Tako da je kar nekako normalno da vzame inženirja.

No, potem pa ni problema.

Ne, ni samo to.

Sama je pogrnila na sprejemnih na arhitekturo in je zato na gradbeni. Vzeti pa mora družinskih znancev sina.

V resnici je fajn dečko, razen da med nama nikoli ni bilo strasti. Poznata se iz peskovnika in vsa poletja preživljajo skupaj. Če ne direktno, se pa vsaj obiščejo.

Vsa ta pričakovana scena ji gre po eni strani zelo na jetra, a se po drugi strani, v resnici boji kar koli po svoje, ali celo nepredvideno.

Tako da sem ji prišel kot nalašč, v trenutku zbeganosti. Sem ji pokazal, da je življenje vse eno lepo, tudi če ni predvidljivo. Zato ji je tako hudo, ker sem te izkoristila.

"Oprosti.

Oh, saj ni nič.

Hvala ti.

Pa še drugič!"

Sedaj bi moral reči, če me kdaj koli potrebuješ, pokliči.

Pa nisem.

Ja, zato, ker sem čisto preveč zares nastavil. Ja, včasih mi je bilo za bežna znanstva. Luštno se imeti in iti dalje. Sedaj sem se pa ravno naštimal, da bi zares hotel kaj resnega, obstojnega, perspektivnega, mehkega.

Pol pa tole.

Ali znam sprejemati drugačnost?

Luštno je bilo in užival sem.

Ni se mi bilo treba vseskozi pogovarjati, saj je šla vsake toliko malo po svoje, če ne fizično pa psihično.

Zdej, to je tko.

Un gor precej stoji, a tu je le potrebno dodati, da je ena super butasta kostumografija, ker je vse polno predsodkov in kompleksov oblečenih in obutih.

Zakaj se ne prepustim?

Izkušnje me težijo. Pa niti ne samo moje, saj mojih sploh ni veliko, je pa že tistih par s težo, sicer mojo in bi marsikdo dodal, o, to ni nič, ko bi ti vedel ..., in ravno zato so še tuje cikle.

Pa ja ne moreš kar na prvo žogo nekemu skočiti okoli vratu.

Seveda, da jo ucvre kakor jo noge nosijo.

No tu ni bil ta problem.

Al pa ta ampak okol obrnjen. Bremza začetnega zaupanja je bila pri meni zategnjena. V teoriji sem precej pozitiven in širok karakter, potem v praksi, ko je pa zares pa, u matr, kva pa zdej.

Zdej.

Ne vem ali je sreča ali nesreča, a velikokrat, v neizhodnih situacijah sem se prepustil, včasih celo nezavedno in mi je samo izdatna sreča pomagala, da se je prevrnilo na srečno, ali vsaj

pozitivno stran.

Sam sicer te premike imenujem angelski. Ko sicer nekaj rintaš, misliš zelo zares, ali pa ima kaj vpliva pa ne bo nikoli znanega, ker potem ko gre čez rob, potem je unoprej.

Ja angelni luba duša, ka pa družga?

NAUK

Mogoče kdaj dopišem.